

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

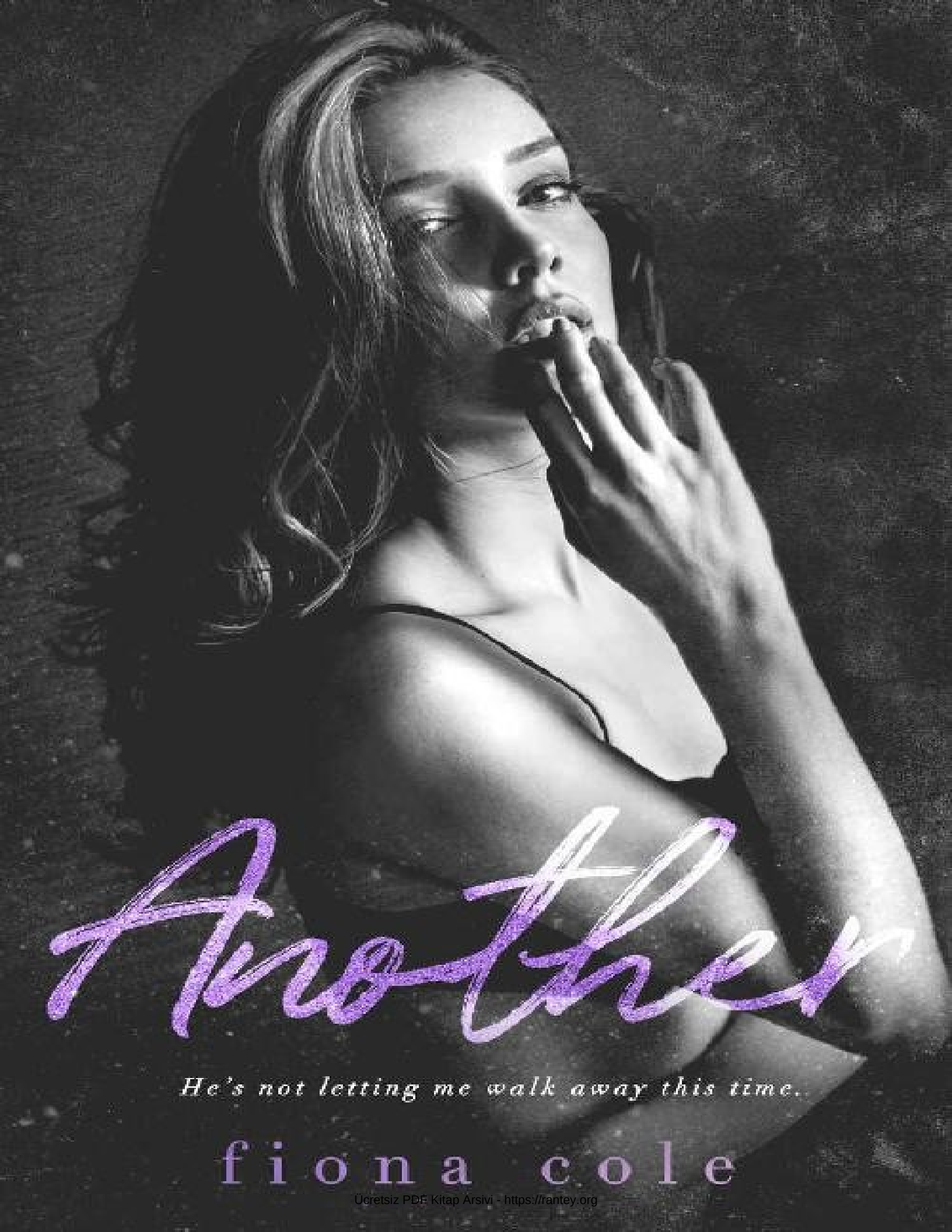
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Another

He's not letting me walk away this time.

fiona cole

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BİR BAŞKA

FIONA COLE

Copyright© 2019 by Fiona Cole

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımcısı: Najla Qambar, Qambar Designs İç

Tasarım: Indie Girl Promotions

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Beni tüm kadınlara. İsteyebileceğimden
çok daha fazlasısınız.*

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

1. Carina
2. Ian
3. Carina
4. Carina
5. Ian
6. Carina
7. Ian
8. Carina
9. Ian
10. Carina
11. Ian
12. Carina
13. Ian
14. Carina
15. Ian
16. Carina
17. Ian
18. Carina
19. Carina
20. Carina
21. Ian
22. Ian
23. Carina
24. Carina
25. Ian
26. Ian
27. Carina
28. Ian

29. Ian

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: Fiona Cole

OYUN LİSTESİ

After the Storm - Mumford & Sons Elastic
Heart - Sia (feat. The Weeknd)
Near to You - A Fine Frenzy Cool
Again - Shoffy
She Loves Control - Camila Cabello Yours -
Ella Henderson
Take on the World - You Me At Six
Someone to You - BANNERS
He Like That - Fifth Harmony
Girl With One Eye - Florence + the Machine I'll
Be There - Jess Glynne
Born to Be Yours - Kygo & Imagine Dragons
Feel Again - OneRepublic
Shut Up and Dance - Walk the Moon
Exactly How I Feel - Lizzo (feat. Gucci Mane) The
Humpty Dance - Digital Underground

1 CARINA

Eskiden hafta sonlarımı ofiste geçirmezdim. Kısa bir süre önce iki adamla yatıyordum.

Nişanlanmıştım.

Mutluydum.

Şimdi, dört teyzemin Noel hediyesi olarak ayarladığı görücü usulü randevuya gitmek için bir Cumartesi günü bilgisayarımı kapatmaya çabalıyordum. Tanımadığım biriyle boudoir fotoğraf çekimi olan bir randevu.

Onu hazırlamışlar ve bir kartın içine fiyonkla sarmışlardı. Çenem yere düşerken onların hoppa yüzlerine bakmayı asla başaramazdım. Kim yeğenine yabancı bir adamla yakınlaşmasını gerektiren bir randevu ayarlamıştı ?

"Sana iyi gelecektir." Violet Teyze endişemi elinin tersiyle itti. "Bu seks mi?" diye bağırdı babam. "Kızıma seks mi aldın?" "Bu kadar namuslu olmayı bırak David," diye araya girdi Vera Teyze.

Vivian Teyze, "Kızımız her zamankinden daha az üzgün ve gülümsüyor," dedi. "Onu terk eden o siki aklından çıkarmak için biraz macera yaşamak ona iyi gelecek."

En sessiz ama hiçbir şekilde en sakın olmayan Virginia Teyze sırtarak tüm bunların arkasındaki beynin kendisi olduğunu bana gösterdi.

Hediyelerini ertelemiştim ama rezervasyonu yapana kadar bir hafta boyunca başımda dolandılar. Gittiğimden emin olmak için bittiğinde tüm detayları soracaklarına söz vermişlerdi. Ben formu doldururken onlar da olasılıklar üzerine kafa yormuş ve birkaç şişe şaraptan fazlasını bitirmişlerdi.

Vivian Teyze, "Tercih kutusunda büyük bir penis isteyin," diye rica etmişti. "İstemekten zarar gelmez."

Tek umabildiğim seksi biriydi ve benden losyonu cildime sürmemi isteyen bir sürüngen değildi. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde ilgimi çeken tek şey olan projelerim üzerinde çalışmaya geri dönebilmek için bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

Belki de şüphelerimin yanlış olduğu kanıtlanacak ve gerçekten keyif alacaktım. Belki de gülünç derecede ateşli bir adam ayaklarımı yerden kesmek ve altı ay önce neredeyse sönmüş olan ateşi alevlendirmek için beni bekliyor olacaktı. Bir hafta sonu ofisten daha iyi bir yerde olmamı sağlayacak biri.

Kariyerimde büyük adımlar atmıştım ama yemek yaparken dans eden, kahkahalarla gülen, cesurca iki erkekle yatan kızı özlüyordum. Nişanlısına onu herkesin içinde becermesi için meydan okuyan kızı özledim. Vücuduna sahip çıkan ve hiçbir çekingenliği olmayan. Hiçbir erkekten ve onların neden olabileceği acıdan korkmayan.

Arabamı kapattıktan sonra içeri girmeden önce birkaç dakika daha binanın dışında oturdum. Sabah topuz yaptığım saçlarımı kabarttım, paslanmış gülümsememi prova ettim ve açık fikirli bir şekilde içeri girmeye çalışarak son bir temiz nefes aldım.

"Merhaba, Queen City Fotoğrafçılık'a hoş geldiniz," diye masasının arkasından gülümseyen bir kadın selam verdi. "Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Ben Carina Russo. Bir randevu için buradayım."

Bakışlarını bilgisayarına ve birkaç şey yazdı. "Ah, evet. Kör randevu seansı. Eşiniz zaten burada. Eğer şu kapılardan geçmek isterseniz, kendisi diğer taraftaki bekleme odasında. Rahatınıza bakın, fotoğrafçı Sarah birazdan sizinle konuşmak için gelecek."

"Oh...tamam. Teşekkür."

Döndüm, sanki diğer tarafta bir idam mangası varmış gibi kapıya baktım. En son ne zaman çıkmıştım? Altı yıl önce mi? Nişanlım Jake'le o kadar uzun süredir birlikteydim ki, birdenbire flört etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığımı fark ettim. Jake'ten önce bile *üniversitedeydim* ve kimseyle çıkmamıştım. Sadece partiler ve takımlar vardı.

Ya berbat biriysen? Ya randevulaşma konusunda en kötüsü bensem? Ya bu hayatımın en kötü saatiyse ve ben bu deneyimden yara aldıysam? Ya bir daha hiç kimseyle çıkmadıysam ve yalnız kalmamak için sonunda satın alacağım kedilerle çevrili bir şekilde öldüysem?

Gülünç oluyordum, bir korkak gibi. Gözlerim kapandı ve olabildiğince derin nefes aldım, ciğerlerimi gerdim, onları zorladım.

Onları sıkıştıran panik çemberini aşmak için. Ben Carina Russo'ydum, Wellington ve Russo'nun varisi, pazarlama kraliçesi ve güçlü bir kadın. Başarısız olmadım. Devam ettim ve başardım.

Nişanında epeyce başarısız oldun, diye hatırlattı bir ses bana, adımlarımı sarsarak.

Kapa çeneni, aptal ses.

Elim topuzdayken kendime bir kez daha hatırlattım. Ben lanet olası Carina Russo'ydum. Kapının diğer tarafında her kim varsa, çorapları sökülmeğe üzereydi. Bir motorun harekete geçmesi gibi heyecanım başladı, dudaklarımda nazlı bir gülümseme oluştu.

Kapının diğer tarafında beni bir koridor karşıladı ve omuzlarımı geriye çekerek birkaç metre aşağıdaki açıklığa doğru ilerledim. Topuklarım otoriteyle tıkırdadı ve köşeyi döndüğümde bir sandalyenin tamamını dolduran bir adamla karşılaştığımda ilk heyecan beni vurdu. Bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini dizlerine dayamış, telefonuna . Yüzünü göremiyordum ama gri bir kazakla kaplanmış gülünç genişlikteki omuzlarına yapışmış koyu renk saçlarını görebiliyordum. Uzun parmaklarının ekranın üzerinde gezindiğini görebiliyordum, elleri zarif ama erkeksi.

Ama bakışlarını benimkilere çevirdiğinde içimdeki her şey dondu ve alışılmadık gri gözlerle karşı karşıya kaldım. Asla unutmadığım gri gözler. Jake'le ilişkimin bittiğini anladığım gece bana yardım eden gri gözler.

Kaşları çatıldı, aynı zamanda dudakları yukarı kalktı, sanki beni gördüğüne sevinmiş ama nedenini bulamamış gibiydi. Belki de beni yeniden üye yapmadı.

Onu hatırladığıma eminim.

"Dinle, güzelim. Seni eve götüren ve sana kimin zarar verdiğini unutturmanın yollarını bulan adam olabilirim. Bundan hoşlanmanı sağlayabilirim. Ama istediğinin bu olduğundan emin değilim. Ve ben pişmanlık yaratacak bir adam değilim." Yumuşak bir öpücük daha kondurdu, ben de karşılık verdim. *"Ama eğer yanıyorsam, o zaman söyle bana. O içkilerin parasını öderim ve daha yukarı çıkmadan seni beceririm. Muhtemelen eve dönerken takside seni parmaklarım."*

"Merhaba," diye selamladım, sesim biraz nefes nefese çıkmıştı.

Ayağa kalktı ama kendini tanıtmak için acele etmedi, hâlâ beni inceliyordu. Tanrım, çok uzundu. Hiçbir şekilde kısa boylu değildim ama o benim beş-sekiz santim boyumdan en az on santim daha uzun olmalıydı.

O hâlâ orada dururken elimi uzattım. "Ben Carina."

Kaşları kalktı ve sonunda tanıdık geldi. Elini benimkinin içinde kaydırırken, rüyalarımnda tekrar tekrar duyduğum sesi nihayet duydum. "Seni hatırlıyorum."

Sert parmaklarının benimkini tamamen sarması ve pürüzsüz, gülümseyen dudaklarının arasından kayan sert tonun birleşimi ciğerlerimdeki havayı emdi. Vücudum o ellerden alev alev yanıyordu ve ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmemek için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Ben Ian."

Dilim kuru dudaklarımda kayıyordu. Gözleri hareketimi takip etti ve kendime olan güvenim arttı. O da en az benim kadar etkilenmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum,
Ian. Tekrar." "Bugünkü
randevum sen misin?" "Öyle
görünüyor."

Hâlâ elimi tutarak vücudumu taradı. "Güzel."

Yoğun bakışlara daha fazla dayanamayarak gözlerimi kaçırdım ve dudağımı ısırarak elimi hafifçe onunkinden çektim. Onu gördüğüm için heyecanlıydım ama ne kadar heyecanlı olduğumu bilmesine gerek yoktu. Adam dikkatimi çekmek için biraz çalışabilirdi.

"Seninle burada tanışmak küçük bir dünya."

"Bu konuda üzgün olduğumu söyleyemem. Ama itiraf etmeliyim ki, bu kadar güzel bir kadını görücü usulü bir randevuda gördüğüm için şok oldum. Erkeklerin sizinle birlikte olmak için sıraya girdiğini hayal edebiliyorum."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Bunun harika bir Noel hediyesi olduğunu söylesem bana inanır mısın?"

Karşılık olarak güldü ve derin bir gümbürtü işleyerek beni derinden etkiledi. "Benimki de İsa'nın bir hediyesi olduğu için aslında yapabilirim."

"Anlaşıldı."

İkimiz de orada dikilirken küçük bekleme odasını ağır bir sessizlik doldurdu. Gerginlik etrafımızda bir balon gibi genişliyor, gittikçe daha fazla yer kaplıyor, her an patlayabilecek kadar büyüyordu. Patladığında ne olacaktı? Aramızda cızırdayan kimyayla birlikte yanacak mıydık? Öyle olmasını umuyordum. Heyecan kanımda dolaşıyor, beni korkutuyor ve aynı ölçüde heyecanlandırıyordu. Bir hız treninin en tepesinde nefesimi tutarak beklerken tenim canlı bir tel gibiydi, tüylerim diken diken .

Bir adım daha yaklaştı... ve koridorda bir başka topuklu ayakkabı sesi duyuldu.

Girişte minyon bir kadın bizi "İyi, tanıştınız," diye karşıladı.

Ian ve ben dikkat kesildik, içinde bulunduğumuz sersemlikten gözlerimizi kırıpıştırarak çıktık. Kadın tamamen siyah giymişti, soluk teni, sarı saçları ve kalın lenslerin ardında geniş görünen buz mavisi gözleriyle büyük bir tezat oluşturunuyordu.

"Sarah ve bugün fotoğrafçınız olacağım. Neden oturup sizi nelerin beklediğini gözden geçirmiyoruz?"

Ian önce benim oturmama izin verdi, sonra yanıma alçaldı, güçlü kalçalarının aralanmasına izin verdi, dizi dizime değdi. Sadece bu küçük dokunuş bile nefesimin göğsümde düğümlenmesine neden oldu.

"Bildiğiniz gibi bu bir boudoir çekimi. Kendinizi rahat hissetmediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz ancak neyin iyi hissettirip neyin hissettirmedeği konusunda birbirinizle iletişim kurduğunuzdan emin olun. Eşsiz randevudan yararlanmanızı ve konfor alanınızın dışına çıkmanızı, sınırları zorlamanızı öneririm."

Aklıma pervasızca fikirler geliyordu ve nefesimi kontrol tutmak için mücadele ediyordum. Daha başlamadan yanında nefes nefese kalarak onu korkutmak istemiyordum.

"Bu porno değil, bu yüzden herhangi bir şekilde penetrasyona izin vermiyoruz, ancak her türlü çıplaklığa izin veriliyor. Bunu şehvetli ve erotik tutuyoruz, ancak grafik ve gereksiz değil. Cinsellik bir ilişkinin çok büyük bir parçasıdır ve bizi diğer kişiye karşı savunmasız bırakır. Bu deneyimi, birbirinizi tipik ilk buluşma sorularının ötesinde başka bir düzeyde tanımanız için geliştiriyoruz."

Çizdiği görüntü karşısında yerimde kıpırdandım ve aklımdan onu kamera karşısında becerme düşünceleri geçti. Kendini yeniden konumlandırdı ve fermuarının arkasında büyüyen şişkinliği fark edemeyerek göz ucuyla bir bakış attım.

"Çekiminiz için kullanabileceğiniz kıyafet ve aksesuarların bulunduğu bir giyinme odanız olacak. İşimiz bittiğinde, tanışmanız ve sohbet etmeniz için ayrı bir odanız olacak, atıştırmalıklar ve içecekler olacak. O sinir bozucu ilk randevu sorularına cevap bulabileceğiniz bir yer. Hazırlanmanız için sizi yalnız bırakayım ve diğer tarafta buluşalım."

Ayağa kalktık ve dizlerim titredi, kalbim dokunmaya yaklaştıkça daha çok çarpıyordu.

"Oh, gitmeden önce. Fotoğraf çekimini dışarıda mı yoksa içeride mi yapmak istersiniz?"

"İçeri," dedim.

"Dışarı," dedi Ian aynı anda.

Sarah'nın gözleri ikimizin arasında gidip geldi ve Ian'a baktım, bana küçümseyici bir gülümseme verdiğinde heyecan balonuna bir iğne battığını hissettim. Çoğunlukla şüpheli erkeklerden oluşan yüksek talepli bir işte çalıştığım yıllar boyunca bu tür gülümsemelerle yeterince karşılaşmıştım.

"Dışarı," dedi yine, bu sefer göz kırparak, sanki en iyisini o biliyormuş ve benim de ona uymamı bekliyormuş gibi.

Omuzlarımı geriye çekerek, bana dikte etmeye çalışması hakkında ne düşündüğümü bilmesini sağlayan kendi gülümsememi ona verdim. "Kesinlikle içeride. Dışarı çok sıcak ve terli olmak istemiyorum."

Kaşlarından biri yavaşça kalktı. "Seninle terli olmayı çok isterim."

Gözlerindeki vaat karşısında neredeyse pes ama inatçı gururum geri adım atmıyordu. "İçeri."

"Oookay," dedi Sarah, irade savaşını yarıda keserek. "İçinde. Hanımefendinin seçimi. Siz ikiniz hazırlanın, birazdan görüşürüz."

Dönüp üzerimi değiştirmek için belirtilen odaya girmeden önce muzaffer bir gülümsemeyle ona göz kırptım. Dar kot pantolon ve kazak giymiştim ama artık yakınlaşacağım adamla için sınırları zorlamak istiyordum. Neyse ki siyah, dantelli La Perla iç çamaşırlarımı giymiştim. O kadar ileri gidebileceğimizden emin değildim ama onun küçümseyici ses tonuna rağmen gidebileceğimizi umuyordum.

Kolay erişilebilen elbise seçeneklerine bakarak kendi getirdiğim siyah şal elbisede karar kıldım ve ayakkabılarımı çıkarmadım. Aynaya bakarak saçlarımı tekrar savurdum ve dudaklarımı büzdüm. "Kalbini ye, Ian."

Beni hafife alan diğer tüm erkekler gibi o da öğrenecekti.

Elbisenin V kısmını biraz daha çekiştirerek açtım, dekoltemi en iyi şekilde ortaya çıkardım ve stüdyoya çıktım. Arka planda çalan yumuşak caz havayı belirliyordu. Bir tarafta tüm ışıklandırma ve ekipman vardı. Diğer taraf bir otel odası gibi düzenlenmişti; tamamen beyazlar ve açık renkler. Bir yatak, lambalı bir komodin ve birkaç yaramaz düşünceden daha fazlasını teşvik eden bir sandalye. Özellikle de siyah düğmeli bluz ve siyah pantolon giymiş iri yarı bir adam oturduğu için.

"Göz kamaştırıcı görünüyorsun," diye iltifat etti Sarah.

Ian'ın gözleri hemen ayaklarıma kaydı ve ellerinin daha sonra yapacağını umduğum gibi vücudumda gezinmeye başladı. "Muhteşem," diye gürlledi.

"Hadi başlayalım, olur mu? Unutulmaması gereken en önemli şey birbirimizle iletişim kurmaktır. Aksi takdirde, iyi eğlenceler."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Ian yaklaştı, bakışlarını yakalamak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Fotoğraf makinesinin şakırtısı beni o andan çıkardı ve yalnız olmadığımızı yeniden fark etmemi sağladı.

"Hadi başla ile bir kucaklamak ve git gelen Orada." Sarah önerdi.

Ben onun kalçalarına doğru hamle yaparken o da benimkilere doğru hamle yaptı ve ellerimiz çarpıştı.

İkimiz de güldük ve aynı anda konuşmaya başladık.

"Neden ellerini buradan çekmiyorsun?" diye önerdim.

"Neden direksiyona geçmeme izin vermiyorsun bebeğim?"

Sözlerini yine şımarık bir gülümsemeyle söyledi. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görüldüğüne göre sana ne yapman gerektiğini göstermeme ne dersin?"

Derin bir kahkaha attı. "Eminim bir yolunu bulabilirim," diye mırıldandı.

Belimdeki kravatla uğraşırken kamera tıklamaya devam etti, ama onu kapalı tutan çıtçıtla değil. Gömleğinin düğmelerini çözdüm ve dört düğmesini açtım. Bunların hepsi ikimizin de mırıldandığı talepler ve beceriksiz ellerle yapıldı. Tam bir karmaşaydı ve sadece elli genç dakikamız vardı, her biri fantezilerimde patlamak üzere olan bir bomba gibi geçip gidiyordu.

Ellerimiz elbisemin düğmesini açmak için tekrar çarpıştığında, "Benimle savaşmayı bırak," diye homurdandı.

"Seninle dövüşmeyeceğim." "O zaman bırak ben alayım."

"yok. Ben ."

"Sen tanıdığım en tartışmacı kadınsın."

"Yarım yamalak baştan çıkarma girişimlerinde ayaklarına kapanmadığım için mi?"

"Tanrım."

"Deniyor musun?"

"Sen delisin kadın." Nefesinin altından mırıldandığı bu yorum karşısında kaşlarım saç çizgime fırladı. "İşte, kafanı bu tarafa doğru eğ," diye yönlendirmeye çalıştı ama ben çoktan başka bir yöne doğru hareket etmiştim ve burunlarımız çarpıştı.

"Beni bir dinleseniz," diye homurdandım hayal kırıklığımla.

Ian bir adım geri çekildi ve bir felaket olsa bile sonunda bittiği için kalbim parçalandı. Ama beklediğim gibi çekip gitmedi.

Hayır. Kalçalarımı kavrayacak kadar çömeldi ve beni kaldırdı. Arkamdaki yatağa doğru adım atıp beni geriye atarken ellerim omuzlarına gitti.

Tartışmak için ağzımı açtım ama beni yatağa kadar takip edince kelimeler boğazımda düğümlendi. Kalçalarımın arasına yerleşti ve ellerimi yastığa sabitledi. Gri gözleri beni olduğum yere kilitledi ve başladığımızdan beri ilk kez, alev benim inadımdan daha fazla büyüdü ve her türlü tartışmayı geri püskürttü. Kibrine hâlâ kızgındım ama ona bakarken ve üzerimde onun sıcaklığını hissederken bu kızgınlığım azaldı.

Ve belki çenesini kapalı tutarsa, bunu atlatabiliriz.

2 IAN

İLK DEFA sessiz kaldı. Hamlem istediğim etkiyi yarattı ve argümanlarını çaldı, sadece gözlerini aydınlatan, okyanustaki güneş gibi parlatan çekiciliği geride bıraktı. Bu çekicilik, altı ay önce gördüğüm aynı bakışla karışmıştı: acı ve merak. Gerçi acı geçen seferkinden çok hafifti.

"Artık o kadar otoriter değilsin," diye yüzüne birkaç santim mesafeden alay ettim.

Geniş gözlerini kışması beni uyarmış olmalıydı. Kahretsin, beni yerime koyduğu ilk saniye benim uyarım olmalıydı, çünkü bir sonraki anda beni çevirdi. Kan, şimdi onun sıcaklığının altına sıkıca dikilmiş olan sikime hücum ederken tüm mantıklı düşünceler yok oldu.

İki elini başımın iki yanına koyarak bana doğru eğildi, uzun siyah saçları etrafımızda bir perde oluşturdu. "Alıştığın gibi kolay bir kız olmamam seni endişelendiriyor mu?"

"Ne diyebilirim ki, kadınlar bana akın ediyor ve külotlarını olabildiğince çabuk indiriyorlar." Onun aksine ben altta olmayı umursamıyordum. Özellikle de göğüslerinin açık elbisesinin altında sallanmasını. Ama benimle mücadele etmesi hoşuma gidiyordu. Bu beni nazlı bir gülümsemeden ve kolay bir tekliften daha sert yapıyordu.

Gözlerini devirdi ve tekrar oturmak için hareket etti.

"Ama," diye kalçalarını kavradım, nefesinin kesilmesini sevdim. "Teslim olman konusunda endişelenmiyorum. Bunun eninde sonunda olacağından hiç şüphem yok."

"Kapa çeneni, Ian."

Kendi hamlemi yaptım, hızla altından kaydım ve karnına düşmesine izin verdim. O tepki vermeden önce, ben

bacaklarını ve ellerini tekrar başının üzerinde kenetledim. Ağırılığımı onun üzerinde tutarak saçlarını yana doğru taradım ve burnumu boynunda gezdirerek kulağının yumuşak etini hafifçe ısırdım. "Yani, sana ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü söylememi istemiyor musun?"

Eğer erimesini bekliyorsam, dikkat etmemiş .

Bir kahkaha attı. "Çok tartışmacı olduğumu ve direksiyonu sana bırakmam gerektiğini düşündüm. Mırıldandığın kelime delilikti, değil mi?"

"Sen kesinlikle hepsisin." Onayım la daha da sertleşti ve bir an duraksadım, sözlerimi yeniden düşündüm. Carina ona tatlı sözlerle kur yapmamı istemiyordu. O, aldığı kadarını veren bir kadındı. Sadece otuz dakikadan bile cesur olduğunu ve muhtemelen çoğu erkeğin gözünü korkuttuğunu söyleyebilirdim.

İyi çoğu erkek gibi değildim.

"Ama aynı zamanda şimdiye kadar tanıdığım en seksi kadınsın." Kalçalarımın düşmesine izin verdim ve ne kadar sert olduğumu hissetmesini isteyerek kıcına bastırdım.

Omurgamdan aşağıya, ağrıyan taşaklarıma kadar inen bir nefes çekti. İnlememi tutmaya çalıştım, ama kıcı aletime sürtünmek için kalktığı anda, serbest kaldı.

Fotoğraf makinesinin sesini duymuyordum ama az önce çektiği fotoğrafı hayal edebiliyordum. Carina'nın kolları başının üstünde sabitlenmişti. Başının ön kısmı yatağa bastırılmış, vücudu kıcını yukarı kaldırmak için mükemmel bir şekilde eğilmişti. Ben ona doğru bastırıştım; dudaklarımı ayırıp çıplak boynuna sürtünürken nefes nefese kalmıştım.

"Ne kadar uzakta?" Sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle sordum. Daha yeni başlıyorduk ve onu çırılçıplak soyup vücuduna tapmak istesem de sınırlarını bilmem gerekiyordu.

Boyumu ovarak tekrar geri itti. "Daha fazla."

Onu çevirdim ve bacakları kalçalarımın etrafında mükemmel bir şekilde ayrıldı, yemyeşil uyluklarının arasında bana yer açtı. santimini hissetmek için iki elime de ihtiyaç duyduğumdan, bileklerini bıraktım. Göğüs dekoltesine bakarak bir saniye daha kaybetmeden, yırtılmasına aldırmadan elbisesinin düğmelerini kopardım. Ona bin tane daha alırdım, sadece onu görmem gerekiyordu. O da benim için aynı hissetmiş olmalıydı çünkü gömleğimi omuzlarımdan çekiştirerek bedenimden çıkardığında kumaşın yırtıldığını duydum.

Kalçalarıma yaslanarak gömleği çıkardım ve bana doğru uzanan vücudunu seyreterek fırlatıp attım.

Vay anasını.

Göğüsleri dolgundu ve onları zar zor tutan siyah dantel sütyeninden dökülüyordu. İnce bir belin ve en seksi kalça kıvrımının üzerinde oturuyorlardı ve en küçük kumaş parçası amını örtüyordu. Yeterince dikkatli bakarsam dantelin altından göğüs uçlarının koyu hatlarını seçebiliyordum. Hangi rengi ortaya çıkaracağımı tahmin etmeye çalışırken damarlarımda ısı dolaşıyordu. Pembe mi? Kahverengi mi? Karışık mı?

"Pantolonunu çıkar," diye emretti.

Emredici ses tonuna karşılık vermek istedim ama neden yapayım ki? Sanırım pantolonumun çıkmasını ondan daha çok istiyordum ve kendimi aramızdaki kumaş parçasından mahrum bırakmayacaktım. Söylediğini yaptım ve kollarını başının üzerine uzatıp göğüslerini yukarı kaldırdığında inledim. Bana her şeyden çok alaycı bir gülümseme verdi. O dudakların bir nefesle, bir iniltiyle, benim adımla ayrılması için sabırsızlanıyordum.

Kendime yer açmak için bacaklarını iterek, fotoğraf makinesinin tıkırtısını duymazdan gelerek onun üzerinde gezindim. Fotoğrafçı bana binanın yandığını söylüyor olabilirdi ve ben bunu duymayacaktım. Carina ve ben kendi balonumuzun içindeydik ve ben bu kadınla işimi bitirene kadar hiçbir şey balonun içine giremezdi.

Külot çizgisi boyunca öpücükler kondurarak, karnına doğru ilerlemeden önce her bir kalça kemiğini ısırdım ve göbek deliğini dillemek için durdum. Külotunu kenara çekip amcığını dilleyemeyebilirdim ama bunu istiyordum ve çaresiz kalana kadar bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmesini istiyordum.

Göğsüne ulaştığımda, meme ucunun üzerinde gezindim ama ona dokunmadım. Elim yavaşça kaburgalarını geçti ve nefesimi tutarak tam kıvrıma ulaşmadan önce bana durmamı söylemesini bekledim. Ama hiç gelmedi. Sert göğsünü avuçladım ve meme ucunu tıngırdattım. Dişlerini ete geçirerek bir zevk ılgığı atmasını engelledi. Parmağımı dantelli kabın içine sokarak bekledim, izin almak için ona baktım.

Gözleri parladı ve başını salladı.

Tanrım, bu kadın seksi ve cesurdu. Bahse girerim bir mil genişliğinde teşhirci bir çizgisi vardı ve ben onu çekip çıkaracak kadar şanslıydım. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan kumaşı aşağı çektim ve tomurcuk dudaklarımın arasına sığana kadar ağzımı yavaşça indirdim. Sertçe emmeden önce dilimi ileri geri hareket ettirdiğimde başı geriye eğildi.

"İan," diye inledi.

Kalçalarım sesle sarsıldı ve yemin ederim, temas yüzünden neredeyse boşalıyordum. Onunla alay etmeyi bırakmaya cesaret edemeyerek diğer göğsüne geçtim, elim vücudundan aşağıya doğru kayarak kalçasını ve kışını avuçladı. Şansımı zorlamaya karar verdim, fotoğrafçı diğer tarafımızdaydı ve ne yaptığımı göremiyordu, külotunun dantel kenarını parmaklayana kadar kalçasının etrafına uzandım.

Meme ucunu serbest bırakarak, ağzımdan ıslanmış, az önce yaptığım işkenceden dolayı sertleşmiş, kararmış uçlara baktım. Gölge beni hayal kırıklığına uğratmamıştı, daha koyu bir allık gülüydü. Kahretsin, bunlardan daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

Ama her şeyden önce onu öpmem gerekiyordu. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyeli altı ay olmuştu ve o gece peşimi bırakmamıştı. O bardan çıkıp gitmesine izin vermek neredeyse imkânsızdı ama o buna hazır değildi. Aletime baskı yapan ıslak sıcaklığa bakılırsa, şimdi fazlasıyla hazırды.

Boynunu yaladım ve çenesini ısırdım. Ona işkence etmek ve ağzını almam için onu bekletmek istedim ama o benden önce davrandı çünkü yeterince yükselir yükselmez başını yastıktan kaldırdı ve beni öptü. Alt dudağımı emdi ve öpücüğe hükmetti. Ben onun ihtiyaçları için sadece bir yolcuydum ve buna üzülüyordum bile.

Ama kontrolü severdim. Belki de çok fazla geri ittiği için, bu kontrolü daha da tatlı hale getiriyordu. Bu yüzden, duruma hâkim olduğunu düşünerek eğlenmesine izin verirken, elimi daha da ileriye götürdüm, külotunun altından kaydım ve yarığını kaydırdım. Nefes nefese kaldı ve durmamı talep etmeden öpücükten geri çekildi.

"Seni becermeme izin verir misin?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, meraklıydı ve tahrik olmuştu. "Penetrasyon yok," diye hatırlattı bana.

"Hadi kuralları yıkalım."

Parmağımı dudaklarının arasına daha fazla bastırduğımda ikimiz de inledik. Amcığı ıslak ve kaygandı ve tek istediğim kendimi onun içine sokmaktı.

"Hoşuna gider miydi? Bu küçücük amcığı geren bir sikin olduğunu anlamaması için inlemelerini tutmaya çalışır mıydın?"

"İan," diye inledi parmağım klitorisinin üzerinde kayarak ilerlediğinde. "Yavaş hareket etmeliyiz, böylece senin klitorisini çektiğimi anlamaz. külotunu kenara çekip içine ."

Teni kızardı ve boşalmasını izlemek istedim. Bunu kameraya kaydetmek istedim. İçine giremezdim ama birini boşaltmanın da bir kuralı yoktu.

"Çok ıslaksın Carina," diye fısıldadım boynuna.

Başparmağımla daha sıkı ve daha dar daireler çizerken artık nefes nefese kalmıştı.

"Eminim ilk itişte içine kayabilirim. Eminim amın bu kadar ıslakken beni mahvedersin."

Tırnakları sırtıma battı ve tırmaladı, benden bir inilti çıkardı.

"Çok pis bir kız. Kamera için gelmek üzere. Birinin seni zevk alırken izlemesinden hoşlanıyorsun."

"Lütfen."

"Daha mı bebeğim? Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Alay ettim. Böylesine güçlü bir kadının altımda yalvarması sikimi daha önce hiç olmadığı kadar sertleştirmişti. Sonunda bıraktığında beni de yanında götüreceğinden endişelenmeye başladım.

Bu gerçekleşmeden önce bunun sona istediğim için başparmağımı doğrudan sinir demetine bastırdım ve iki parmağımı kabaca içine soktum. Amcığı parmaklarımın etrafında kasılırken kalçaları kalçalarımaya sıkıştı. Ayrılmış dudaklarına yapıştım ve serbest bıraktığı her iniltiyi yedim.

Kasılmaları yumuşayıp çırpınmaya dönüştüğünde parmaklarımı hafifçe dışarı çıkardım ve sırtımı kameraya dönerek yanıma kaydım. Ağır bakışlarını tutarak parmaklarımdaki nemin her zerresini emdim, tatlı tadı çok hoşuma gitti.

"Dilimi içine gömmek için sabırsızlanıyorum."

Çenesi sıkıştı ve cehennem kedisi geri geldi. Ama bu sefer tartışmak için değildi. Hayır, benim ona kaybettirdiğim kadar o da bana kontrol kaybettirmeye hazırdı.

"Ayağa kalk," diye emretti.

İtiraz etmeyi düşündüm ama emrettiği gibi yaptım. Beni takip etti, benimle ayak parmağına kadar durdu. Parmaklarını göğsümde gezdirdi, dizlerinin üzerine çökerken her bir izi daha iyi öptü.

"İşte bu bir manzara," diye alay ettim onunla. "Benim için diz çöküyorsun." Kalça kemiklerimi ısırmadan önce gözlerini kıstı ve benden şok olmuş bir nefes aldı. Sırtarak boxer külotumun kenarını öptü ve daha iyi hale getirdi. Rasyonel olarak şu anda sikimi ememeyeceğini biliyordum ama bu fotoğrafın çekileceği umudunu yok etmedi.

Pher acil bir telefon alacaktı ve ben de o gelmeden Carina'nın ağzını çabucak sikebilecektim.

Kan eksikliğinden başım dönüyordu ve bayılmadan önce biraz kontrolü ele almam gerekiyordu. Elimi saçlarına attım ve başını geriye doğru çekerek uzun boynunun sert bir yutkunmayla gerildiğini gösterdim.

"Tamam, bu kadar yeter," diye araya girdi fotoğrafçı. İsteksizce Carina'dan ayırıp Sarah'nın yüzüne yayılan gülümsemesine baktım. "Vay be. Bu yaptığım en ateşli seanslardan biriydi."

Carina yumruğumdan çekip ayağa kalktı ve yataktan elbisesini alıp üzerine geçirdi.

"İkinize de üstünüzü değiştirmeniz için biraz zaman vereceğim, sonra da koridorun sonunda bir oda var. Bugünkü tek seansım sizsiniz, o yüzden acele etmeyin."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Carina bana yukarıdan aşağıya baktı, iç çamaşırimdan kurtulmak için zorlanan aletimde oyalandı. Son bir hararetle bakışla döndü ve kasılarak soyunma odasına girdi. Oh, olamaz. Onunla işim henüz bitmemişti.

Kapı neredeyse kapanmak üzereydi ki öne doğru hamle yaptım ve avucumu tahtaya vurarak kapının tekrar açılmasını sağladım. Sarsıldı ama beni arkasında görünce pek de şaşırılmış gibi görünmedi. Sırtı duvara çarpana kadar geri çekildi. Bunca zamandır elbisesini çözüyor olmasaydı, iri gözlü bakışım daha etkili olabilirdi.

Ona ulaşır ulaşmaz külotunun kenarını kavradım ve külotunu yırttım.

"Onlar La Perla'ydı."

"Umurumda değil," diye homurdandım ve onu kaldırıp duvara yapıştırdım. "Sana yepyeni bir takım alacağım. Ama şu anda seni becermem gerekiyor."

"Aferin sana," diye alay etti ama kaçmak için hareket etmedi. Bunun yerine kollarını boynuma, bacaklarını da kalçalarımaya doladı.

Boksörlerimi aşağı çekip aletimi serbest bırakırken beni durdurması için cesaretlendirerek bakışlarını tuttum.

"Beni becerecek misin yoksa sadece kendinle mi oynayacaksın?"

Bir hırıltıyla kendimi onun girişinde dengeledim ve kabaca içeri ittim. Çok ıslaktı ama daha önceki orgazmından dolayı sıkıydı.

İniltisi bana güç verdi. Onu bir yük treni gibi becerdim, içine gömülme hissine kendimi kaptırdım.

Nefes kaldı, başını boynuma gömmek için eğildi ve omzumu ısırıldı.

"Siktir," diye homurdandım keskin acı karşısında. "Bebeğim," diye hakaret etti.

"Hellcat."

Sırıttı ve ben de daha iyi bir kaldırıca ihtiyaç duyarak yanıımızdaki şifonyere doğru ilerledim. Çarpışmayı görmezden gelerek masadaki her şeyi arakladım. Kışını kenara yaslayarak kalçalarını kavradım ve onu becerdim, çıplak amına girip çıkan sikimin görüntüsünde kendimi kaybettim.

"Ian. Siktir."

Onu heyecanlandıracak bir şey söylemek istiyordum ama orgazmım üzerime doğru geliyordu ve henüz boşalmamaya odaklanmak için alabildiğim her ons oksijene ihtiyacım vardı. Başparmağımı klitorisine götürdüm, am dudaklarını birbirine sıkıştırıp ovmadan önce bastırdım.

Ağzı sözsüz bir çığlıkla açıldı. Sırtını kamburlaştırdı ve ben de göğüslerini ısırarak için bu daveti kabul ettim. Amcığı beni bir mengene gibi sıktığında boşalmamak için verdiğim savaşı kaybettim. Yüzümü göğüs dekoltesine gömerek orgazmımı inledim. İçimdeki her şeyi ona boşaltırken tüylerim diken diken oldu. Elleri saçlarımdaydı, ikimiz de nefesimizi tutarken saç telleriyle oynuyordu.

Bir süre sonra yavaşça dışarı kaydım, ne kadar uysal olduğundan hoşlandım ama aynı zamanda onu tekrar kızdırmak istedim. Eğlenceliydi ve biraz daha oynamak istiyordum.

Saçlarını nemli yanağından geriye doğru fırçalayarak sıırıttım. "Seni daha sikip teslim almadım mı?"

Beni itmeden önce aldığı derin nefesle burun delikleri genişledi.

"Sen tam bir çocuksun," dedi gömleğine uzanarak.

"Hadi, Carina. Bir daha deneyeyim. Eminim o ağzı başka şekillerde de evcilleştirebilirim."

Bana bakmak için giyinmeyi bıraktı ama devam etmeden önce bir şey söylemedi.

"Sen bir domuzsun."

"Hoşuna gidiyor."

Tereddüt etti çünkü hoşuna gitmişti. Sadece sevmek istemedi. Hangi Carina'nın gerçek olduğunu merak ettim. Boyun eğmeye zorlanmak isteyen mi, yoksa şu anda bana dik dik bakan mı?

" "

"Hadi, Carina. Bunu eğlenceli hale getirebilirim. Tek yapman gereken seni kızdırmamdan ne kadar hoşlandığını itiraf etmek."

"Olgunlaşmamış şakalarınla can sıkıcı hale getiriyorsun."

"Seni ve seni boşaltabileceğimi zaten biliyoruz."

"Biriyle birlikte olmak sadece gelmek demek değildir."

"Yani," ona en çekici gülümsememi verdim, yasağın tadını çıkarıyordum. "Bu kesinlikle her şeyi daha iyi yapıyor."

Başını salladı ve gözlerini devirdi, kapıya yönelmeden önce çantasını omzuna attı.

"Hey, bekle," dedim pantolonumu çekiştirerek. "Orgazmlar için teşekkürler, Ian."

Bana bir öpücük verdi ve dışarı çıktı. Peşinden gitmeden önce yırtık gömleğimi iliklesem de tekrar giymeyi başardım. Ben dışarı çıktığımda o da arabasına binmek üzereydi. Koşarak kapısına gittim ve pencereyi çaldım.

Bana kısık gözlerle baktı ve ben onları anlamaya çalışırken kayboldum. Arzu vardı. Orada olanlardan hoşlanmıştı. Şakalaşmayı seviyordu ve benim onu zorladığımı biliyordu çünkü onun da bana karşılık vermesinden hoşlanıyordum.

Ama aynı zamanda, bunun arkasında, kızgınlık olması gereken şey korkuydu. Hoşlandığı için korkuyordu. Onunla ilk tanıştığımda bana nişanlısının başka birine aşık olduğunu söylemişti. Acı çekiyordu ve aradan geçen altı ay acısını hafifletmek için pek bir şey yapmamış gibi görünüyordu. Bu yüzden, camını indirdiğinde ses tonumu yumuşattım ve samimiyetimin ortaya çıkmasına izin verdim.

"Numaranı alabilir miyim, Carina?"

Bana bir aşağı bir yukarı baktı ve sonunda cevap vermeden önce çenesini ileri geri oynattı.

"Hayır."

Sonra da çekip gitti. Kelimenin tam anlamıyla, beni toz içinde bırakarak. Tekrar.

3 CARINA

ALTI HAFTA SONRA

Artık nefes alıp almadığımdan emin değildim. Sanki beden dışı bir deneyim gibiydi ve kendimi kutudaki iki pembe, çift çizgiye bakarken izleyerek uçup gittim. Orada duranın ben olduğumu biliyordum, ellerimi masama dayamıştım, çenem şok içinde düşmüştü ama vücudumda hiçbir şey hissetmiyordum. Üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Neden gıda zehirlenmesi olmasın ki?

Gıda zehirlenmesi, grip ya da hatta Ebola'nın tüm bu kusmaların nedeni olmasını tercih ettiğinizde işlerin kötü gittiğini anlarsınız.

Ama hayır, vücudumu istila eden başka bir virüstü. Bir bebek.

Gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı ve vücudumdaki her siniri aydınlatan tüm duygulara geri döndüğümde plastik çubuk bulanıklaştı.

Hamileydim.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Burnumdan yavaşça nefes aldım ve titreyen dudaklarımdan verdim. Her zaman ağlayan biri değildim. Aptal hormonlar.

En azından kimin bebeği olduğunu biliyordum. Neyse ki son altı ay içinde yattığım tek erkek olduğu için bebeğin babasının Ian olduğu sonucuna varabilirdim.

Bunun nasıl olduğuna şaşırdığımı söylemek isterdim, sanki son altı haftadır her gece rüyamda bunu görmüyormuşum gibi. Sanki gecenin bir yarısı ter içinde, rahatlamak için çaresizce neden olmamıştı.

Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, sonuçlarını hesaba katmamıştım. Doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Formlarda tıbbi geçmişim yazıyordu ama randevudan bir hafta önce aldığım ilaçları hesaba katmamıştım. Ne safça bir hataydı. Aptalın .

Ne halt edecektim ki? Kim olduğunu ya da soyadını bile bilmiyordum. Onu nasıl bulacaktım? Onu bulmak *istiyor muydum?*

Bu beni dikleştirdi, beynimi bombardıman eden dizi sorun karşısında omurgam sertleşti.

Birden kapım açıldı ve babamın tuzlu ve neşeli kafası içeri girdi. "Birkaç dakika içinde toplantı var," mırıldandı, bana neredeyse hiç dikkat etmeden.

Hemen cevap vermeyince durdu ve bana bir kez daha baktı. Manzarayı incelerken gözleri kısıldı.

Kımılда. Orada aptal gibi durmayı bırak ve yürü. Masandaki tüm kanıtları sil seni aptal, hormonlu, hamile kadın.

Zihnim bir kaltak olabilir ama doğru bir kaltak.

Eğer daha önce nemli gözlerime ve sert duruşuma kaşlarını çattığını düşündüysem, masamda gururla duran hamilelik testini gördüğünde bunun hiçbir etkisi olmadı.

"Bu da ne böyle?" Kapıyı iterek tamamen açtı ve suçlayıcı bir parmakla işaret etti. Ben hâlâ orada duruyordum. "Carina!"

Adımı haykırdığında sıçradım ve başka bir şey bulmayı umuyormuşum gibi bakışlarımı işaret ettiği yere çevirdim - belki de hamilelik testini görmemişti ve bana ruja benzeyen kalemi soruyordu. Öyle bir şansım yoktu. Hâlâ iki pembe çizgisi olan beyaz bir çubuk.

"Oh, um... Ben... um-"

"Jake biliyor mu?"

"Ne?" Bu beni sersemliğimden kurtardı. Jake neden bilmek istesin ki? Sonra aklıma geldi; babam Jake'in fa- ther olduğunu düşünüyordu. Jake'in şu anda bir adamla nişanlı olmasına rağmen.

Neredeyse gülüyordum. Neredeyse.

Sonra adam babamın yanında belirdiğinde neredeyse kahkahadan boğuluyordum, şakacı gülümsemesi ve ışıltılı mavi gözleriyle onuncu kategorideki felakete hazırlıksızdı.

"Jake neyi biliyor mu?"

"Bunu."

Jake babamın öfkesini içine çekerek, babamın parmağının yönünü takip etmek için ofise adım attı. Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi ve

çenesi düştü. "Oh, ummm..."

"Bunu ona nasıl yaparsın?" diye suçladı babam.

"Tanrım, baba. Hayır. Jake'in değil." Sanki ona Mars'a hızlı bir yolculuk yapıp geri döndüğümü söylemişim gibi bana bakan Jake'e özür dileyen bir bakış fırlattım, o ise gözlerini kırıştırdı.

"O zaman kimin bebeği bu?"

"Baba-"

"Biriyle ciddi olduğunu fark etmemiştim bile."

Volta atmaya başladı, artık beni dinlemek bile istemiyordu, nasıl hamile kalmış olabileceğime ve adamı babamla tanıştırmamış olabileceğime dair mantıklı şeyler mırıldanıyordu. O kadar eski kafalı olabilirdi ki, kızının tek gecelik bir ilişki yaşadığından tamamen habersizdi.

Adımlarının ortasında durdu ve omuzları geriye dönük bir şekilde bana baktı. "Onunla tanışmak istiyorum. Evli olmadığın için mutlu değilim ama bunu düzeltebiliriz."

Ve volta atmaya ve düğünler hakkında mırıldanmaya geri döndüm. Yardım için Jake'e baktım, çünkü bozulan nişanımıza rağmen o hâlâ benim suç ortağımdı. Ama o bile ne diyeceğini bilemiyordu, gözleri her an bir bebek doğacakmış gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Odadaki cahil testosteron miktarı zaten kırılğan olan sinirlerimi bozdu ve kendimi kaybettim.

Ellerimi masama vurarak babamın adımlarını durdurdum. "Ben kimseyle çıkmıyorum."

"Ama bu imkansız."

"Şu anda ciddi misin?"

Gözleri benimkileri aradı, neredeyse başka bir cevap için yalvarıyordu. Nereden geldiğini anladım. Ben anladım. Annem pek de hanımefendi sayılmayacak bir kadındı. Bana hamile olduğunu öğrendiklerinde ikisi de birbirlerine uyum sağlamaya çalışmışlar ama olmamış. Sonunda, kimseyi kendinden üstün tutamayarak gitti.

Benim için bunu istemedi ve beni düzenli ve disiplinli bir şekilde yetiştirdi. Tek gecelik bir ilişkiden hamile kalmak disiplinden olabildiğince uzaktı.

"Baba..."

"gereken bir toplantı var," diyerek kesti. "Bunu sonra konuşuruz." Ve Jake'e peşinden gelmesini işaret ederek hışımla dışarı çıktı.

Tiksinti dolu bir alayla çantama atmadan önce rahatsız edici plastiğe baktım. Bununla daha sonra ilgilenecektim. Babam haklıydı, gitmem gereken bir toplantı vardı ve iş, çok iyi olduğum ve kontrol edebileceğim bir şeydi.

En azından denedim.

Babam her konuda benim fikrimi alıyor ama en büyük görevleri odadaki erkeklere devrediyordu. Beni pas geçtiği her iş çenemin daha da sıkılmasına neden oluyordu. Babam beni bu pozisyon için yetiştirmiş, iş dünyasındaki herhangi bir erkeğe karşı güçlü durmamı sağlamış, bir kadın olarak hor görüleceğimi, şüphe edileceğimi ve ikinci plana atılacağımı bilmemi sağlamıştı.

Ama benim göz ardı edilmemden duyduğu korku, onu benden en çok şüphe eden adamlardan biri haline getirdi. Ben onun hiç kullanmadığı en keskin aletiydim. Ta ben onu zorlayana kadar.

Ekibin geri kalanı dışarı çıkarken, "Carina, lütfen gitmeden önce Bay Kent'in evraklarını ofisime getirdiğinden emin ol," diye talimat verdi. "Bundan sonra atılması gereken adımları görüşmek üzere bir toplantı ayarlayacağım."

"Bir toplantı çoktan yapıldı ve planlar çoktan harekete geçti."

"Sana bu işe dahil olmak istediğimi söylemiştim."

"Hayır, benden teslim etmemi istediğinizi söylediniz, ben de size bende olduğunu söyledim. Bay Kent hizmetlerimden memnun olduğunu açıkça belirtti."

"Ama sunduğumuz tüm iş ekibini kullanmıyor bile." "Çünkü buna ihtiyacı yok."

"Carina..." diye iç geçirdi, elini saçlarının arasında gezdirirken. Ne söyleyeceğimi biliyordu ama bu beni durdurmadı.

"Wellington and Russo bireysel bir pazarlama planı sunmayarak büyük bir kârı kaçırıyor. Köklü işletmelerin analizlere ve yeniden yapılandırmaya ihtiyacı yoktur. Denenmiş ve doğru altyapılarını kullanmaya devam ederken farklı pazarlara sahip farklı yerlere genişlemeleri gerekiyor. Tıpkı Kent Holdings ve onun otel açılımları gibi."

Sanki benim fikrim gitmeyen sinir bozucu bir sinekmiş gibi elini salladı ve gitmek için ayağa kalktı. "Bunun için zamanımız yok. Özellikle de senin durumundayken."

"Baba, sen-" İsteyken ona nadiren baba derdim ama oda Jake ve benim dışımda boştu.

"Sen ve Jake iyi bir takım oldunuz ve şu anda da öyle kalacaksınız."
çekilirken göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi. "İyi misin?"

Jake yanımdan sordu.

Derin, temizleyici bir nefes aldım, ciğerlerimi yeniden sıkı gerginliği genişletmeye çalıştım. "Evet. Beni çok kızdırıyor. Ne kadar iyi olduğumu *biliyor* ama yine de beni aşağılayarak konuşuyor."

Jake'in eli benimkinin üzerine kayarak hafifçe sıkıgında kaslarım biraz daha gevşedi. "Bana ihtiyacın yanında olduğumu biliyorsun. Arkadaşın olarak, sadece iş ortağın olarak değil."

Elimi onun elini sıkabilmek için çevirdim ve minnettar bir gülümsemeye karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

"İş ortağınız olarak seçimlerinizde sizi yüzde yüz destekliyorum. Eğer babana haber vermeden Bergamo ve Brandt projesi üzerinde çalışmaya devam etmeye karar verirsen, seni desteklerim." Kocaman gözlerimi onunkilere diktim. Tabiri caizse el altından müşteri kabul ediyor olabilirdim ama kimsenin bunu bildiğini sanmıyordum. "Birkaç hafta önce masamdan geçti ve imzalanması gereken her şeyi imzaladım," dedi sırtarak. "Senin fikirlerine inanıyorum Carina. Wellington ve Russo'nun geleceği biziz. Ama şu anda planlarına devam etmek için babanı tek tek ikna etmemize gerek yok. Bunu işler yoluna girdiğinde halledebiliriz. O zamana kadar ben senin yanındayım."

Bir çimdik göğsümü sıkı çünkü içimdeki bıkkın taraf onun artık benim tarafımda olmadığını söylemek istiyordu. Bunun yerine eğildim ve arkadaşımın yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim, Jake."

O haklıydı. Biz bu şirketin geleceğiydik. Ne yazık ki Jake, babası öldüğünde benden daha güçlü bir konuma geldi. Ama babam emekli olduğunda, onun pozisyonunu devralacaktım ve en iyisi olduğunu bildiğim şeyi elde etmek için zamanımı beklemek zorundaydım.

"Şimdi, baban hamilelik konusunda seni tekrar köşeye sıkıştırmaya çalışmadan önce buradan git."

İnledim. "Ben de yeni öğrendim. Bir de üstüne onunla uğraşamam."

"İyi misin?"

Ciddi ses tonu karşısında donup kaldım. Yavaşça çantamı omzuma attım ve eskiden tüm dünyam olan adama baktım. Bir yıldan kısa bir sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi inanılmazdı. Şimdi, içimde büyüyen küçük bir fasulye tanesi vardı ve bu benim her şeyimi hak ediyordu

-Bu benim tüm dünyam olmayı hak ediyordu. Her ne kadar kabul etmek istemesem de babam zamanlama konusunda haklıydı. Dikkatimi elimdeki göreve vermem gerekiyordu.

"Evet," diye cevap verdim yavaş bir gülümsemeyle. "Sanırım harika olacağım."

Eşyalarımı toplamayı bitirdim ve aceleyle ofisten çıktım. Saat beşi çoktan geçmişti, yani bugün akşam yemeğinden önce çıktığım nadir günlerden biri olacaktı.

Eve gittiğimde postalarımı aldım. Kutumun içine büyük bir zarf tıkıştırılmıştı. Kutuyu tekrar kilitlerken teslimat adresini taradım. Merakıma yenik düştüm ve asansör kapıları kapanmadan önce zarfı yırttım. Çıplak bir göğsün üzerine bastırılmış karanlık bir baş gözüme ilişir ilişmez, fotoğrafları hızla dosyaya geri ittim ve pakete sıkıca sarıldım.

Asansör her katta duruyor gibiydi ve fotoğraflar ellerimde sıcak sıcak yanıyordu. Bulduğum katta kapılar açılır açılmaz daireme koştum ve kapıyı arkamdan çarparak fotoğrafları klasörden yırttım.

Acelemden ayaklarımın dibine saçıldılar, hamile kaldığım günün siyah beyaz bir fotoğrafı gibi. En son bir CD kutusu düştü ama onu görmezden geldim. Bunun yerine dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerim çekildiğini bile fark etmediğim en üstteki fotoğrafa yapıştı. O günü hatırladığımda fotoğrafçı hiç orada olmamıştı. O odada sadece Ian ve ben vardık. Sadece Ian , beni öpüyor, bana dokunuyor, beni azdırıyor, sinirlendiriyordu.

Beni ne zaman güldürdüğünü unuttum.

Ama bu fotoğrafta gülümsemesi boynuma gömülmüş, başım arkaya atılmış ve ağzım açık bir kahkaha atıyordum. Hatırlayabildiğimden daha mutlu görünüyordum. O da mutlu görünüyordu. Bir sonrakini ortaya çıkarmak için fotoğrafı kenara ittim; yüzüm ona doğru eğilmişti, gözlerim kapalıydı. Neredeyse bir yıldır hissetmediğim bir saygı ve hayranlık ifadesiyle bana bakıyordu.

Gözyaşlarım tekrar gözlerimin arkasını yaktı ve onu bulmam gerektiğini biliyordum. Bunu onunla yapmam gerekiyordu.

Nakliye bilgilerini bulmak için fotoğrafları karıştırdım. Fotoğrafçının numarasını yazmak üç denememi aldı, bana onun bilgilerini vereceğini umuyordum. Biri telefonu açana kadar üç kez daha çaldı.

"Alo?"

"Merhaba, Sarah? Beni hatırlamayabilirsin. Adım Carina ve müşterilerinizden biriydim. Çıktığım kızın adını arıyorum-"

"Çok özür dilerim," diye araya girdi. "Bu sürekli oluyor. Görünüşe göre, ulaşmaya çalıştığın kişi -Sarah- artık buralarda değil. Geçen ay kirasını ödemedi ve tamamen hayalet oldu. Burayı birkaç hafta önce satın aldım ve aynı numarayı buldum."

Sudan çıkmış balık gibi ağzım bir karış açık kaldı. "Ummm... ona nasıl ulaşacağınızı biliyor musunuz?"

"Hayır. Ama eminim ki binanın sahibi öyle olmasını çok isterdi. O parayı kaybetmeyi."

"Oh. Umm. Tamam. Teşekkür ."

"Özür dilerim. Umarım bulursunuz." "Ben de."

Telefonu kapattım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek orada oturdum.

Bir hevesle, belki tanıdık bir şeyler çıkar diye Google'*Cincinnati* ve *Ian* yazdım. Kaydırmayı bitirdiğimde ayaklarım oturduğum yerden uyuşmuştu. Gözlerimin arkası daha fazla yaşla doldu ve hayal kırıklığım arttı. Fotoğrafları bir kenara ittim ve derin nefesler aldım. Ben zayıf bir kadın değildim ve orada oturup hamile olduğum için ağlamayacaktım. ve yalnız.

Elimi karnımın üzerine koydum. "Sadece sen ve ben varız, fıstığım."

Mide bulantısı beni vurdu ve çılgınca koridordaki banyoya süründüm ve yemeyi başardığım küçük öğle yemeğini boşalttım.

Nefes nefese kalsam ve terlesem bile kendime güveniyordum.

Ben Carina Russo'ydum. Hamileliğin okuyacaktım. Kendimi banyo zemininden kaldırdığımda.

4 CARINA

ALTI BUÇUK AY SONRA

Asansör yükselirken midem, orada duran avucumun altında inliyordu. "Bu sadece bir asansör, bebeğim. Sinirlenmene gerek yok."

Bunu çok yaptım, bebekle konuştum. Sesinizi duymalarının onlar için iyi olduğunu okumuştum ve çoğunlukla sadece Fıstık ve ben olduğumuzdan, bana çok aşına olacaktı. Ovuşturduğum elime bir tekme daha geldiğinde tekrar gülümsedim. Sekiz aylık olmuştum ve patlamıştım.

Neyse ki, siyah esnek elbise hala karnımın üzerine ve eskiden bol gelen hardal ceketimle süsleyebildim. Artık o kadar da değil. Bergamo ve Brandt'ın en üst katında kapılar açıldı ve ayağa kalktığımda yüzümü buruşturdum. Bir çift şık düz ayakkabıya yatırım yapmalıydım. Stilettolar beni güçlü hissettiriyordu ama şimdi her adımda kendimi kürdan üzerinde dengede duran bir karpuz gibi hissediyordum.

Bir tekme daha ve Fıstık'ı yatıştırmak için durdum. "Şimdi sakinleşme zamanı. Annenin bir toplantısı var ve ihtiyacım olan son şey konuşmanın ortasında ciğerlerime hızlı bir tekme yemek."

Buna karşılık, art arda daha fazla tekme geldi. Fıstık beni görebiliyormuş gibi gözlerimi karnıma diktim. "Benim kadar inatçı olacağını şimdiden söyleyebilirim. Ama kötü alışkanlıkların için babanı suçlayacağız."

Kendini savunmak için orada olamayacağı için utanç duymadım.

Ian'ı düşündüğümde hâlâ göğsümde bir sızı hissediyordum ama bunu tek başıma yaptığımı kabullenerek geçirdiğim aylar bu sızıyı hafifletti. Onu bulamadığım için nefret ediyordum, ama bu bir

Samanlıkta iğne arıyordum ve sonunda her zaman yaptığım gibi başaracaktım.

Omuzlarımı geriye atarak ofisin derinliklerine doğru yürüdüm ve sekreteri selamladım. "Merhaba Laura. Erik'i görmeye geldim."

Bergamo ve Brandt'ı yılın başından beri küçük bir yan proje olarak ziyaret ediyordum. Londra'da bir ofis açmak istiyorlardı ve yardım için Wellington ve Russo'ya ulaştılar. Neredeyse sekiz yıl önce mevcut işlerini kurmalarına yardım ettiğimizden, eskisi gibi bütün bir ekibe ihtiyaçları yoktu. Hayır, bana ve benim sunmak istediklerime ihtiyaçları vardı. Bu yüzden, babamla hiç konuşmadan, onlara tamamen benim tarafımdan hazırlanmış bir pazarlama planı sundum. Bana kalırsa çok iyi bir plandı.

Jake, sayıları ve analizleri çalıştırmam gerektiğinde birkaç kez yardımcı oldu, ancak tüm dikkatini gerektiren diğer projelerden uzakta zaman kaybetmesine gerek yoktu. Bu yüzden gerektiğinde imza atıyordu ve babamı işe almamıştık.

"Şu haline bak." Laura karnıma bakarak gülümsedi. "Radi- karıncasın, Carina."

"Terliyorum," diye kestirip attım ve onu güldürdüm. "Eylül ayında hava neden bu kadar sıcak?"

"Çünkü hamilesiniz. Sizi rahatsız edecek her şeyin son üç aylık dönemde gerçekleşmesi kanundur."

Gözlerimi devirdim ama yaşlı kadınla bir kahkaha paylaştım. Kendisinin de üç çocuğu vardı, bu yüzden ne zaman gelsem beni dinleyecek kadar nazikti.

"Burada olduğunuzu haber vereyim," dedi ve telefonu açtı. Bir dakika sonra içeri girmemi söyledi.

Kapıyı açtım ve gözlerim ilk olarak masasının etrafında dönen Erik'e kilitlendi. Çevremde bir yemek masasının etrafındaki oturma alanında diğerlerini gördüm ve bugün tam bir ekip toplantısı olacağını hatırladım.

"Hey, Carina. Sana içecek bir şeyler getirebilir miyiz?" Erik yanağıma nazik bir öpücük kondurarak sordu. Birlikte çalıştığımız son birkaç ay içinde yakınlaşmıştık-arkadaş olmuştuk. Kanepeye giderken el sallayan kız arkadaşı Alexandra'yla da yakınlaşmıştım. En azından bugünlerde insanların yaklaşmasına izin verdiğim kadar yakındım.

Biraz su içmek için ağzımı açmıştım ki bir ses beni kelimelerimin arasında boğdu.

"Carina?" Derin bir ses adımı mırıldanarak gözlerimi kanepedeki diğerlerine .

Arkaya yatırılmış siyah saçlar ve denesem bile asla unutamayacağım o şaşırtıcı gri gözler.

Vay anasını.

"Ian?"

İhtimaller neydi? *Lanet olası* neydi? "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Bakışlarım Ian'ın yanında oturan ufak tefek esmer kıza kaydı. Hanna Brandt, Erik'in alt katta başka bir bölümde çalışan küçük kız kardeşi. Gözleri genişti ve vücudumu taradı, karnımın üzerinde durdu. Daha önce görmediği bir şey değildi ama muhtemelen noktaları birleştirerek Ian'la bana , daha önce hiç görmediğim bir endişeye büründü.

Ian'a dönüp baktığımda gözlerinin genişlediğini gördüm. Sanki karınca karnımı onun suçlayan gözlerinden saklayabilecekmişim gibi elimi karnımın üzerine koydum. Eğer daha önce şok olmuş gibi göründüyse bile bu, şu anki çenesi düşmüş aval aval bakışı ile kıyaslanamazdı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu sanki elbisemin altından bir uzaylı çıkmış gibi.

Kelimeleri bulmakta zorlanırken sessizlik sağır ediciydi. bir anda ne söylenebilirdi ki? *Sürpriz mi? Tebrik mi? Adios?*

Arkamdan başka biri girdiğinde bir şey söylemekten kurtuldum. "Ne kaçırdım?" Şirketin baş BT analisti Jared sordu. Yanımda dondu kaldı ve herkesin donmuş ve ağzı açık kalmış halini gördü.

Alexandra ilk kez konuştu, ses tonu yeniden gergin bir mizahı ima ediyordu. "Sanırım Carina da tam Ian'a bebeklerin nereden geldiğini açıklamak üzereydi."

Jared'in yüzü bullak oldu. "Ne?"

Ian kanepenin ucuna doğru kaykıldı, gözleri kısılmıştı, sanki hayatının en zor matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi karnımdan ayrılmıyordu.

Jared'in kafasına dank etmiş olmalı çünkü bir anda gülmeye başladı. "Oh, kahretsin. Bu çok iyi."

Hem Ian hem de ben Jared'e ters ters baktık, Jared hızla ayıldı ve eline öksürdü. "Özür dilerim. Sadece... biraz komikti."

"çenenen," diye hırladı Ian.

Jared tekrar konuşmaya başladığında, daha fazla ilerlemeden sözünü kestim. "Neyse, sonra konuşuruz," dedim zoraki neşeli bir sesle. Ceketimi düzelttim ve en otoriter tavrımı takındım.

ses tonuyla, tartışmaya bir santim bile yer bırakmadan. "Hadi şu toplantıyı başlatalım."

"Kontrol her zaman elindedir," diye mırıldandı Ian nefesinin altında.

Tanıdık bir duyguya kapıldım; onun sürekli son sözü söyleme ihtiyacına duyduğum kızgınlık. Onu bulup hamileliğimi onunla paylaşmayı hayal ediyor, elimdeki resimlerdeki bakışları romantikleştiriyordum ve on dakikadan kısa bir süre içinde beni ne kadar sinirlendirdiğini hatırladım. Elbette, bu bende karşılık verme isteği uyandırdı, bu da beni biraz tahrik etti, ama son zamanlarda hormonlarım azgınlık bölgesine doğru sallanıyordu, bu yüzden onu bastırdım ve yorumunu görmezden geldim.

Erik, "Sanırım sizi resmi olarak ortağım Ian Berg- amo ile tanıştırmalıyım," diye konuştu.

"Huh," diye bir kahkaha attım, içimden gelen manik kıkırdamayı zar zor zapt ediyordum. Bunca zamandır ona o kadar yakındım ki, işleri için Londra'ya gittiğinde onu hep özliyordum. İhtimaller neydi?

Ian, "Evet, tanıştığımızda tam olarak soyadlarımızı almamıştık," diye mırıldandı.

Jared bir kahkaha daha attı ama Alexandra omzuna vurunca hemen toplardı.

"Carina Russo," diye basitçe ifade ettim.

"dahaki sefere Erik, birlikte çalıştığımız insanlardan bahsederken ilk isimlerimizi kullanalım." Ian hiç espri yapmadan gülümsedi. "Sürekli bahsettiği Bayan Russo'nun sen olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyoruz."

Ian ve ben, küçük bir el Ian'ın omzuna konup dikkatini başka yöne çekene kadar bakış düellosu yaptık. Hanna onun omzunu destekleyici bir şekilde sıktı ve o da Hanna'ya gözlerine ulaşan gerçek bir sırıtışla karşılık verdi. Kıskançlık göğsümü delip geçti ve bunun ne kadar saçma olduğuna neredeyse gülecektim. Ian'ı sekiz aydır görmemiştim. Belki de Hanna'yla çıkıyordu; balına kadar olmayan, zarif, ağırbaşlı, güzel bir kadınla.

Onu suçlayamazdım. Hanna'yı sevdim. Tatlıydı ve ilginç bir mizah anlayışı vardı. Ayrıca hamileliğimde canımın çektiği en harika çikolatalı kurabiyeleri yapardı. Ofise her gittiğimde onunla konuşurdum. Odadaki erkeklere güldük, ara sıra öğle yemeği yedik. Ama şimdi ona baktığımda hissettiğim tek şey Jackson'ın Jake'le birlikte olduğu zaman hissettiklerime benzer duygulardı: şüphe, güvensizlik, incinmişlik.

Ateş burnumu yaktığında, hızla bu tatlı andan uzaklaştım ve toplantıya başlamak için kâğıtları çıkardım. Hızlı hareket ettim ve Ian ile göz temasından mümkün olduğunca kaçındım. Londra'da açtıkları ofisle ilgili ana muhbirin o olduğu düşünülürken bu hiç de kolay değildi. Tüm seyahatleri ve yüz yüze araştırmaları o yapmıştı.

Neyse ki profesyonelce davranmayı başardı ve toplantıyı hızlıca tamamladık. Bir sonraki adımın ne olduğundan emin değildim ama şu anda düşünebildiğim tek şey o binadan çıkmaktı. Bir dosyayı daha çantama tıkmak için geçen her saniye üzerimdeki baskı daha da artıyordu.

Hadi, hadi, . Çıkın oradan.

Herkes yavaşça eşyalarını toplarken, Ian masanın karşısında nefesini tutarak "Seni aradım," dedi. Meraklı görünmemeye çalışıyorlardı ve bunu başaramıyorlardı. Bir pam- phlet ve telefon almak sadece çok uzun sürdü.

"Şu anda olmaz, Ian. Çalışıyoruz." Teknik olarak artık çalışmıyorduk ama onu oyalamak için her şeyi yapıyorduk.

"Zor iş Carina," diye herkesin duyabileceği ve durabileceği kadar yüksek sesle homurdandı.

Zihnimde dönüp duran sinirli kaostan kelimeler çıkaracak durumda değildim, bu yüzden ters ters bakmakla yetindim.

"O benim bebeğim," dedi daha da yüksek sesle, parmağıyla karnımı göstererek. "Bence bu işten biraz daha öncelikli."

"Senin için belki ama benim işim benim için önemli. Biraz sabırlı ol ve biz bu ofisten çıkana kadar on dakika bekle."

Ian'ın çenesi kendi cevabıyla açılmadan önce sıkıştı ama Erik onun sözünü kesti.

"Her ne kadar kalıp izlemek istesem de, gitmem gereken başka bir toplantı var. Seni görmek çok güzel Carina."

"İşimiz bitti mi?" Ian, Erik'e sordu.

Erik onay için bana üstünkörü bir bakış attı, ben de başımı salladım.

"Evet." "Güzel." Ian koluma yapıştı ve beni arkasından sürükledi.

Herkes iri gözlerle baktı, çoğunlukla mizah ve heyecanla doluydu.

Yeşil derinliklerinde devam eden acıyla izleyen Hanna hariç ve yardım edemedim ama acaba beni de kendisiyle birlikte dışarı çıkardı mı, arkasında bir kız arkadaş bıraktı mı diye merak ettim.

Eğer Ian'ın bir kız arkadaşı varsa, o zaman bebek ve ben ne olacaktık? Ortak velayet için bebeği almaya çalışır mıydı? Bu düşünceyle adımlarım sarsıldı.

Yedi ay boyunca tek başıma olduğumu kabul etmiştim. Kendi başıma planlar yaptım. Sadece Peanut ve benim olduğum bir gelecek için hazırlandım. Şimdi, Ian elimi tutmuş, beni onu ve onun hayatını da içeren bir gelecek hakkında konuşacağımız yere sürüklüyordu.

Bunun ne olabileceğine dair sonsuz olasılıklar tüm planlarımı alt üst etti, temellerimi sarstı ve beni özgür bırakıp kaçmak istememe neden oldu.

Bazı geceler uzanıp Ian'la karşılaşacağım senaryolar kuruyor ve fotoğraflardaki adamı benimle gülerken hayal ediyordum. Kahve içmek için buluşurduk, birbirimize aşık olduğumuzu fark ederdik ve her şey yoluna girerdi. Bunların yalnızlıkla başa çıkmaya yardımcı olan fanteziler olduğunu biliyordum, ancak her şeyin elimden alınabileceği bu senaryoyu bir milyon yıl boyunca hiç hayal etmemiştim.

Ofisinin eşiğinden geçerken kendime ve Peanut'a bir söz verdim: Korkumun altında ezilmeyecektim ve onun iyi kurgulanmış planlarımı bozmasına izin vermeyecektim.

Onun hayatımıza girmesine izin vermem gerektiğini biliyordum ama ne kadarını söyleyeceğimi bilmiyordum.

5 IAN

VAY ANASINI. Lanet olsun. Oh. Kutsal. Siktir.

Ofisime yaklaştığım her adımda ilahilerim daha da yükseliyordu.

Bir de elinin ne kadar yumuşak olduğunu düşündüm. Bir şekilde zihnim ikiye bölündü. Bir tarafım arkamdaki hamile kadın için panikliyor, diğer tarafım ise o yumuşak elleri vücudumun geri kalanında ne kadar hızlı hissedebileceğimi merak ediyordu. Yine de, sonunda ofisime kapandığımızda ve onun sert kaşlarını görmek için döndüğümde bu düşünce buruştu ve öldü. Hatta masama çarpana kadar ondan bir adım geri çekildim.

Bacaklarımın ne kadar titrediğini ona belli etmek yerine, kenara yaslandım ve kollarımı kavuşturdum, sanki başından beri planım buymuş gibi çenemi kaldırdım.

"O benim, değil mi?"

"Belki de değildir."

"Carina," diye .

Elleri kalçalarına gitti, giydiği ceketı çekerek açtı ve karnını daha fazla ortaya çıkardı. İçinde bebeğimin göbeğı. Bir bebek. *Benim* bebeğim.

Bunu söylemesine gerek yoktu, çünkü onunla çok fazla zaman geçirmemiş olabilirim, ama benim olmasaydı bu konuda bilecek kadar tanıyordum.

Boğazım düğümlemek üzereydi ama sertçe yutkunarak şimdilik bunu engelledim. Carina önümde duruyordu, çenesi yüksek ve gururlu, gözleri sert ve korkmuştu.

Carina, geceleri ve gündüzleri bana musallat olan kadın. İtiraf etmek istediğimden daha fazla mastürbasyon yapmama neden olan kadın.

Son sekiz aydır ofisimde duruyordu, korkunç görünüyordu... ve korkmuştu.

Hamile olduğu gerçeğiyle başa çıkmak için bir saatim vardı ve bu süre içinde korku beni ağırlığı altında eziyordu. Toplantı boyunca neredeyse hiçbir şeyi içime sindirememiş, göğsümde giderek artan baskıyı kontrol etmeye odaklanmış, kafamda bir eylem planı oluşturmaya çalışmışım. Sorular beni bombardımana tutmuş, baba olma korkusu -başka bir hayattan sorumlu olma korkusu- kaos yaratmış, hayatımın nasıl değişeceğine dair görüntüler nefes almamı zorlaştırmıştı.

Ama aylardır bu baskıyla uğraşıyordu. Ve yalnızdı.

Yalnız kalmak zorunda değildi. "Neden beni bulmadın?"

Tek kaşı yavaşça kalktı. "Şey, Ian," diye başladı, ses tonunda küçümseme vardı. "Soyadın olmadan seni bulmak zor." "Yedi aydır bizimle çalışıyorsun. Nasıl olur da

bilmiyor musun?"

Kollarını yana doğru açtı. "Bilmiyorum, Ian. Nasıl bilmezsin? Buraya sadece altı kez gelmiş olabilir miyim ve sen toplantıların hiçbirinde burada değil miydin? Doğrudan Erik'le çalışıyor olabilir miyim? Belki *de* öyledir."

Kapıdan uzaklaştı, bağlantıyı kurmamak için her bir gerekçeyle odanın içine doğru ilerledi. İtiraf etmeliyim ki, her iğneleyici sözünde onun küstahlığını ne kadar özlediğimi hatırlıyordum. Ondan sonra başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamazdı. Hepsi çok kolaydı. Carina gibi meydan okuyan olmamıştı.

"Biliyor musun, bana numaranı verseydin bunların hiçbiri olmazdı."

"Eminim pantolonunun içinde tutabilseydin bunların hiçbiri olmazdı. Belki de beni bulup tekrar istediğimi düşünmeni istemedim."

"Parmaklarımı bacaklarının arasına soktuğumda ya da seni duvara yaslayıp becerdiğimde bana eşlik etmene aldırış etmiyor gibiydin. Aslında, daha fazlası için ağladığımı hatırlıyor gibiyim."

Yanaklarına renk geldi ama başını çevirmedi. "Küçük bir muhakeme hatası."

Başımı salladım ve güldüm. "Hâlâ tam bir baş belasısın."

Cevap vermedi. Bunun yerine, biz bakmaya devam ederken saniyeler geçip gitti, iki metrelik küçük bir alanda gerilim dolu bir dünya yüzüyordu.

Aramızda. Her ne kadar ona saatlerce bakabilecek olsam da, halletmemiz gereken büyük sorunlarımız vardı.

"Peki, ne yapacağız?"

"Yok bir şey," diye kolayca cevap verdi ama sesindeki tedirginliği duyabiliyordum. Gergindi. "Kendi başıma gayet iyiyim. Ve artık biliyorsun."

Kalbim göğsümde gümbürdüyor, yerinden çıkacak diye endişelenene kadar hızını artırıyor. Hiçbir şey yapmamamı mı bekliyordu?

Tabii ki yaptı, Ian. Kimse senden ciddi bir şey beklemiyordu. Sesin aileme bu kadar yakın olmasından hoşlanmadığım için elimi salladım. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Carina? O benim bebeğim."

"Farkındayım."

Aklım başımdan gitmişken onun böyle bir zamanda nasıl bu kadar mağrur görünebildiğine neredeyse gülecektim.

Baba olacaktım. Ve aileme büyükanne ve büyükbaba olacaklarını söylemek zorundaydım. Bu düşünce beni korku ve heyecan karışımı bir duyguyla doldurdu. Benim küstah bir playboydan daha fazlası olabileceğimi hiç düşünmemişlerdi. Baba olmak onları beni görmeye zorlayacaktı. Elbette, soyadını bilmediğim bir kadınla tek gecelik bir ilişki yaşadığımı itiraf etmek zorunda ve korku da burada başlıyordu.

Muhtemelen başlarını sallayacaklar ve üzüntülerini paylaşacaklardı, ama belki de büyükanne ve büyükbaba olma konusunda bir heyecan kıvılcımı göreceğimi ummak zorundaydım.

İkisi de başarılı doktorlardı ve beni dadılara emanet ederken hayatlarını yurtdışına seyahat ederek geçirmişlerdi. Dünya her zaman oğullarından daha önemli olmuştu.

Belki bir torunları olsaydı, yılda bir tatilden daha fazla kalırlardı.

Belki bir karım olsaydı.

Bu fikir bir ampul gibi yandı ve içimden taşarak dışarı döküldü.

"Evlen benimle."

Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını geriye attı. "Ne oldu? Hayır. Tanrım, hayır."

Çok alınmamaya çalıştım ve yüzünü buruşturan tiksintinin göğsümü sıkıştırmasını görmezden geldim. "Neden?"

"Çünkü birbirimizin yanında bir saatten az bir süredir bulunuyoruz ve şimdiden tartışmaya başladık." Nedenlerini sıralarken parmaklarını kaldırdı

kapalı. "Tek yaptığımız tartışmak. Çünkü seni tanımıyorum. Çünkü bunun neden kötü bir fikir olduğunu bir saat daha anlatabilirim."

"O zaman beni tanı." En kolay çözüm olduğunu düşündüğüm şeyi önerdim. Ses tonumu yumuşatarak masadan uzaklaştım ve ona yaklaştım. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Carina, o benim bebeğim ve benim için bir anlamı var. istediğin gibi bunu görmezden gelemem. O yüzden deneyebiliriz."

Korkusu inatçı gururuna galip geliyordu ve onu rahatlatmak için kendime çekmekten ve yakınımda tutmaktan vazgeçtim. Sertçe başını salladı ve ben de söylediklerimi düşünmesi için ona zaman tanıdım. Ona burada ihtiyacı olduğu kadar zaman tanıyacaktım çünkü ne olursa olsun, ona nasıl ulaşacağımı tam olarak bilmeden ve bir sonraki adım için bir plan yapmadan o kapıdan çıkmayacaktı.

"Kız arkadaşın ya da... hayatında biri var mı?"

Sorusuna göz kırptım, konu değişikliğine ayak uydurmaya çalışıyordum. "Ne? Hayır."

"Yalan mı söylüyorsun?"

Sanki bana tokat atmış gibi başımı geriye attım. "Hayır, yalan söylemiyorum."

Bana olan inancınız hayranlık uyandırıcı." "Seni tanımıyorum."

"Yine..." Şüphesinin yarattığı rahatsızlığı kontrol etmeye çalıştım. "O zaman beni tanı."

Yutkundü, yüzüme baktı, o an sonsuza kadar uzadı.

"Tamam. Birbirimizi tanıyabiliriz." Tuttuğumu fark etmediğim nefesim dışarı fırladı. "Bebek için," diye açıkladı.

Beni itti ve masadan bir kalem ve kağıt kaptı, yazmak için eğildi.

"Ne oldu?" Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için can atarak omzuna dökülen saçlarını izlerken sordum.

"Ne?"

"Bebek mi? Bir adın var mı?"

Dik durdu ve elini karnının üzerine koydu. Ben de aynısını yapmamak için kendimi zor tuttum. "Henüz bilmiyorum. Doğumda sürpriz olsun istedim."

Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi ve belki de Carina'nın tasvir ettiği kadar dar görüşlü olmadığına dair küçük bilgi hoşuma gitmişti. Gerçi, onu bir fotoğrafının önünde boşaltmama izin verdiğinde bunu zaten biliyordum.

"Bu şekilde kalmasını istiyorum. O yüzden öğrenmek yok," diye atıldı. "Bunun için hazırlanıyordum ve işe yarayan bir planım var."

"Merak etmeyin. İçeri dalmayı ve taleplerde bulunmayı planlamıyorum."

Omuzları çöktü ve yapacağını düşündüğü şeyin bu olduğunu anladım. İçeri girip durum üzerindeki kontrolünü elinden alacağımı.

"Bir araya gelmeli ve bu işi ."

Başını salladı ve ben ona dokunmak, bebeğimin yattığı yeri hissetmek için yanıp tutuştum. Daha fazla karşı koyamayarak elimi karnının üzerine koydum ve parmaklarımın yumuşak kumaşı sert karnının üzerinde hissetmesine izin verdim. Yarı yarıya geri çekilmesini bekliyordum ve çekilmeyince memnun oldum.

"Çok güzel görünüyorsun, Carina. Işıl ışıl."

Yine kızardı ve ben de yaklaşıp dudaklarımı yanağına bastırarak sıcaklığını hissetmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, diğer elimle tenini okşamakla yetindim, sadece hatırladığım kadar yumuşak olup olmadığını hissetmek için. Allık derinleşti ve sırtışıma fark edince geri adım atarak kağıdı elime sıkıştırdı.

"Bana numaranı gönder, buluşmak için müsait olduğumda sana haber veririm."

"Bu hafta," diye araya girdim, en azından bir şey talep ediyordum. "Bu hafta," diye kabul etti ve sonra gitti.

Ona dokunmama verdiği tepkiyi düşünerek gülümsedim. İstemiyor olabilirdi ama yine de beni çekici buluyordu ve ben de bunu elimden geldiğince kullanmayı planlıyordum.

Carina ve bebeği düşünmek hâlâ korkutucuydu. Ama şimdi, sahip olabileceğimden emin olmadığım aileyi hayal ederken, aslında kulağa da oldukça iyi gelmeye başlamıştı.

6 CARINA

Seni ofisimde görmem gerek.

Baba: Şimdi.

PETULANT BİR ÇOCUK GİBİ, mesajını alaycı bir sesle tekrarladım, duyamamasına rağmen emriyle alay ettim.

Gözlerimi devirerek telefonumu kenara ittim ve Kent'in e-postasına yanıt vermeyi bitirdim. Otele başlamak için yıl sonunda New York'a gitmemi istedi. Doğum tarihim Ekim ayında olduğu için kabul ettim. Çalışan bir anne olmanın nasıl gideceğinden yüzde yüz emin değildim, ancak tavsiye edilen dadıların ve anaokullarının bir listesiyle her olasılığa karşı hazırlık yapmışım. Şirketimizin harika bir çocuk bakım programı olduğundan ve zaten Peanut'a bakmak için mücadele eden muhteşem teyzelerim olduğundan onlara ihtiyacım olacağından emin değildim. Ama bir kadın asla çok hazırlıklı olamazdı.

Babam tabii ki beni bir yıllığına annelik iznine çıkmaya teşvik etti ama ben bunu görmezden gelmeyi tercih ettim. Teyzelerimin, benim istemeyeceğimi bildikleri için babamın bu fikri hakkında söyleyecek pek de hoş olmayan sözleri vardı ve ablaları oldukları için bunları babamın yüzüne karşı söylemekten çekinmediler.

Sanırım artık Ian da vardı.

Dünkü mesajına cevap vermiş olsaydım muhtemelen emin olurdum ama hazır değildim. Hiç hazır olacak mıydım?

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım. Tam da bu hamilelik olayını kavradığımı düşündüğümde -kendi başıma yapmayı kabul ettiğimde- Ian çıkageldi.

Tüm planlarımı bilinmeyen bir dengeye oturttu ve duygularımı da bununla birlikte bir sarmala soktu. Her seferinde nasıl yapacağımı bulmaya çalıştım.

onun hayatımızın bir parçası olduğunu hissettikçe, işler daha da zorlaştı. Beni en çok rahatsız eden şey korkuydu. Benden ne kadar çok şey alacağından, Fıstık'ın ne kadarını onunla paylaşmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Fıstık onu daha çok mu sevecekti? Ben ikinci en iyi olur muydum?

Telefonum, babamın mesajını hatırlatan bir vızıltıyla beni bu düşünce zincirinden çıkarıp hiçbir yere götürmedi. O beni almaya gelmeden önce oraya gitmem gerekiyordu.

Bakmasını istediğim bazı kağıtları aldım ve esnememi gizledim. Her geçen gün yorgunluğum biraz daha artıyordu ama doğum iznine çıkmadan önce mümkün olduğunca çok iş yetiştirmeye çalışıyordum.

Koridorlarda yürürken babamın neden bu kadar sert emirler verdiğini merak ettim. Kaba biriydi ama bu farklıydı, sanki delirmiş . Belki de beni biraz daha fazla yönetmeye hevesliydi. Bu düşünceyle alay ettim.

Beni sevdiğini, benimle gurur duyduğunu biliyordum, sadece çok eski kafalı bir düşünce tarzı vardı ve ben de onu anlamak ve yanıldığını kanıtlamak için elimden geleni yaptım.

"Zili mi çaldınız?" Kapısındaki aralıktan kafamı uzatarak "Aradın mı?" diye sordum.

Masasından başını kaldırdı; kaşları düşüktü. Karanlık dış baskı, arkasındaki cam duvarın ardından parlayan güneşle daha da koyulaşmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

Masasına yaklaştım ve görmem için kenara fırlattığı kâğıt yığınınına baktım. Antetli kağıdımızın altında Bergamo ve Brandt ile yapılan bir sözleşmenin başlangıcı vardı. Ama doğrudan şirketimizle değil, ve kurduğum küçük bir ekiple çalışacak bir sözleşme.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca bu konuyu ona açmaya çalıştım ama o çok inatçıydı ve asla duymak istemedi. Ben de herhangi bir şekilde yaptım. Arkasından konuşmak zorunda değildim, bu kadar kolay bulmasının nedeni de buydu. Sadece doğrudan onunla konuşmadan.

"Ekibin geri kalanı bu konuda nerede? Neden daha önce görmedim?"

Omuzlarımı geriye çekerek avuçlarımı karnımın üstüne dayadım ve beni ezmesine izin vermeyerek gururla durdum. "Çünkü bunu kendi başıma hallediyorum."

"Carina..." Çenesindeki kaslar gerildi. "Jake en azından sözleşme konusunda sana yardım etti mi?"

Yani Jake, büyük adamların küçük beni hak ettiğimizden daha düşük bir fiyata ikna etmediğinden emin oldu. Belli ki ilk sayfadan sonrasına bakmamış. Aksi takdirde, sözlerini yiyor olurdu.

"Hayır, yapmadı çünkü ben kendim halledebilirim. Kendim hallettim."

Omuzları düştü ve eliyle ağzını ovuşturarak bıkkın iç çekişini gizlemeye çalıştı. "Tekrar okumam gerekecek. Bu sözleşmeden en iyi şekilde yararlanıp yararlanmadığımıza bakacağım."

"Ne?" Kelimeyi nefes nefese söyledim, şüphesinin yarattığı telaşı zar zor atlatarak konuşabildim.

"Bay Bergamo'yla daha önce tanışmıştım. Çok iyi bir köpekbalığıdır ve ne yaptığını bilir."

"Ben de öyle."

Beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Eminim kendi adına daha iyi bir anlaşma yapmıştır. Bir göz atacağım."

Siktir et. Belki de babam beni yönetim kurulu odasında bir köpekbalığı olarak görmemişti çünkü liderliği ona bırakmıştım ama artık onun nasıl başarısız olduğum hakkındaki saçmalıklarını bıkmıştım.

"Daha iyi bir anlaşma yapmadı," diye yüksek sesle konuştum, böylece beni duyma zamanının geldiğine şüphe kalmamıştı. "Biliyorum çünkü Bay Brandt'a yüzde on zam yaptım. Ve hiçbir değişikliğe gerek yok çünkü bu *benim* sözleşmem. Hikayenin sonu."

Jake o anda içeri girerek babamın dikkatini çekti. "Bundan haberin var mıydı?" Babam zahmet etmeden sordu
Jake'i selamla.

Jake bana baktı ve ben dik durmaya devam ettim, korkmayacaktım. Bu babamın beni dinlemesi için bir şanstı ve bu şirket için ne kadar önemli biri olduğumu kabul etmeden bir saniye daha geçmesine izin vermeyecektim.

Hâlâ masanın kenarında duran kâğıda bakmak için hareket etti ve hiçbir duygunun belli olmasına izin vermedi.

"Evet, efendim," diye kolayca cevap verdi. "Carina bana getirdi." "Kontrol ettiniz mi?"

İki şey Jake'i babamın aradığı adam yapıyor: Babası öldüğünden beri şirketin yüzde elli sahibi ve bir penisi var, bu da onu üstün kılıyor. Buna sürekli gülüyordu çünkü haftanın her günü benim daha üstün bir işçi olduğumu iddia ediyordu.

"Buna gerek duymadım. Bana getirmeden önce uygun yasal kanallardan geçirdi. Carina'ya ve yaptığı işe güveniyorum."

Aptal hormonlar. Şu anda boğazıma doğru ilerleyen duygu yumağının tek mazereti buydu. Jake işte benim yanımdaydı ama özel hayatımda onu özlüyordum ve babamın sürekli beni sorgulaması umutsuzluğa kapılmama yardımcı olmuyordu. Daha önce hem özel hayatımda hem de iş hayatımda Jake vardı ama ayrıldığımızdan beri kimse yoktu.

"Tanrım," dedi babamın başı geriye düştü. "Muhtemelen para kaybediyoruz."

Sanki benim ya da Jake'in söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi. Görmezden gelemeyeceği gerçeklerle onu tokatlamanın zamanı geldi.

"Bu, geçtiğimiz yıl üstlendiğim üç projeden biri." Araya girmek için ağzını açtı ama ben onun yerine konuştum. "Sadece bu ay gelirimizi yüzde otuz iki oranında artırdım. Hem de tek başıma, sadece pazarlama projeleri sunarak."

"Carina, ekibimize danışmadan tek başına projeler üstlenmek için şirketimizin adını kullanamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım." Ses tonum tehlikeli bir hal almıştı. Beni sabrımın tükenme işaretlerini bilecek kadar iyi tanıyordu. "Ekibe danışmadım çünkü buna ihtiyacım yoktu. Akıllı kararlar almak için doğru kaynakları kullandım çünkü bu konuda çok iyiyim." Peanut tekme atmak için o anı seçti ve ben de derin bir nefes alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Geçtiğimiz yıl, kendimin bir parçasını kaybetmişim. Bu projeleri babamın arkasından yapıyordum, oysa daha önce güçlü olur ve kendimi savunurdum, ama burada, onun ofisinde, kendimin parçasını geri kazanıyordum. "Seninle bu konuda konuşmayı denedim ama beni hep susturdun."

"Çünkü aptalca."

Kan basıncım yükseldi. *Üzgünüm, Peanut.* "Öyle değil. Zaten iş oturtmuş ve sadece pazarlamaya ihtiyaç duyan koca bir pazarı kaçıırıyoruz. Bunun için bir şube açmak istiyorum."

"Şimdi zamanı değil." Her şeyi haklı çıkarırcasına karnımı işaret etti. "Birkaç ay bekle. Belki Jake ve ben Owen'la oturup buna değip değmeyeceğine karar verebiliriz."

"Elbette buna değer," diye bağırdım kollarımı iki yana . "Rakamlara bakın."

"Carina," yumuşak, yalvaran sesi, duyduklarımdan hoşlanmayacağımı bilmem için gereken tek uyarıydı. "Nasıl olduğunu biliyorsun

iş dünyası çalışır."

"Bu bir erkek dünyası," diye tekrarladım ona liseden beri duyduğum sözlerini. "Ama beni kendi başıma ayakta durabilecek şekilde yetiştirdin ve bunu yapabileceğimi anlamanın zamanı geldi. *Benden* korkmaları gerektiğini anlamanın zamanı *geldi*."

Kendime bunu hatırlatmamın zamanı gelmişti. Sadece kendim için değil, çocuğum için de güçlü bir kadın olduğumu hatırlamamın zamanı gelmişti.

"Carina..."

Jake'e dönüp baktım, yanımda kıpırdamadan duruyordu ve bana sadece başıyla destek verdi. İhtiyacım olan tek şey buydu.

"Pazarlık yapmayacağım. Hazırladığım iş planımı ya da istifamı sunabilirim ama bu işle işim bitti."

Çenesi sıkıca kenetlenmişti ve gözleri acıyla parlıyordu ama bunu görmezden geldim. Beni buraya o itti ve yanıma gelmesini beklemekten bıkmıştım.

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Hızlı olun, çünkü ben çok iyi bir düşmanım ve beni karşı tarafta görmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

Bir cevap beklemedim. Bunun yerine hışımla çıktım ve ofisime varana kadar durmadım.

"İyi misin?" Jake sordu. Takip ettiğini fark etmemiştim.

"Evet, evet." Titreyen ellerimi saçlarımda gezdirdim, kavganın enerjisi beni güçsüz bırakmıştı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Her zaman. Sana güvendiğimi ve işi ilerletme konusunda hemfikir olduğumu biliyorsun. Sadece insanların kızının üzerine yürümesini istemiyor."

"O zaman toplantılara gelebilir ve benim onları küçük adamlar ezmemi izleyebilir."

Tutkuma güldü. "Bu takımdaki gerçek köpekbalığının sen olduğunu hep söylemişimdir."

Ben de onunla birlikte güldüm.

"Hey, sana bunu vermek istedim," dedi takım elbisesinin cebine uzanarak. "Yakında olduğunu biliyorum ama orada olmanı çok isterim."

Krem rengi kalın zarfı açtım ve içinden güzel, sade bir düğün davetiyesi çıkardım. Ve kalbim yerinden fırladı.

Kalbimin düşmesini istemedim. Bunun mantıklı bir tepki olmadığını ya da düşüncelerimle örtüşmediğini biliyordum. Ama biriyle bizim kadar uzun süre birlikte olduğunuzda, vücudunuz tepki veriyor.

Aklınıza inat, kartın üzerine cesurca kazınmış iki ismi görünce benim de yüreğim geldi.

Jackson Fields ve Jake Wellington.

Carina Russo ve Jake Wellington değil.

Daha önce kazandığım tüm güvenim söndü. Bir kâğıt parçasına iki isim yazdım ve ayrılıktan sonraki kadın halime geri döndüm. Gözlerime ulaşmadığını bildiğim halde kendimden en emin gülümsememi zorladım.

"Bunu kaçırmazdım."

Ve yapmazdım. Artık hayat arkadaşım olmasa bile Jake benim arkadaşımdı, ortağımdı. Onun evlenmesini hiçbir şey için özlemezdim.

Eğilip alnıma nazık bir öpücük kondurdu ve gitti.

Zarfı bıraktım ve hislerimi bir kenara ittim. Sadece yalnızdım ve belki biraz da kıskançtım.

Ama belki de şu anda yalnız olmak zorunda değildim. Korkularımı düşünmeye vakit bulamadan telefonumu elime aldım ve hızla bir mesaj gönderdim.

Yarın saat yedide Nada'da akşam yemeği?

Karşı koyamayacağını biliyordum. ;*

Orada buluşuruz.

Verdiği yanıt karşısında gözlerimi devirdim. Ama gülümsedim de.

7 IAN

Konuşmaların sessiz uğultusu arasında GÜMÜŞ ÇANAK ÇATIRDADI. Restoran gürültülü olamayacak kadar lüks bir yerdi.

Ama ailemin öğle yemeği için gelmesini beklerken bunların hepsi beyaz gürültüye dönüştü. Hiçbir şey zihnimde sürüp giden nervous kaosunu kıracak kadar yüksek değildi. Kendimi içinde bulduğum duruma neredeyse gülecektim. Otuz üç yaşında bir adam tir tir titriyor, ailesine bir kadını hamile bıraktığını söylemek üzereydi ve onun hakkında çok aşağılık düşünmemelerini umuyordu. Tanrım, onların onayını bekleyen küçük bir çocuktan daha fazlası olabilir miydim?

Bir şeyi biliyordum; Carina'yı seveceklerdi. Güçlü ve toparlayıcıydı.

Babamın tuzlu ve biberli saçları restorana giren diğer müşterilerin üzerinde dimdik duruyordu. Bekleyen misafirlerin arasından geçerken annem arkasından çekiliyordu. Masaya yaklaştığında ayağa kalktım, elini sıkmadan önce terli avuçlarımı pantolonuma sildim.

"Baba."

"Oğlum."

Annem onun etrafında dolanırdı ve stilettolarını giydiğinde bile yanağını öpmesi için eğilmek zorunda kalırdım. Onların içinde nasıl dengede durduğunu asla bilemeyeceğim ama her fırsatta onları giymeye yemin etmişti; tenis ayakkabısı ve önlük giydiği için mümkün olduğunda şık giyinmek zorunda olduğunu iddia ediyordu.

"Hey, anne."

"Ian," yüzümü avuçlarının arasına aldı ve bana baktı, gördüklerini onaylamış gibi görünüyordu çünkü beni serbest bıraktı ve

babamın onun için çektiği sandalyeye oturdu. "?"

Derin bir nefes alıp sinirlerimi dizginlemek zorunda kaldım, bağırarak konuşmak zorunda kaldım. Ağzımdan çıkan ilk şeyin daha meze olmadan yemeği mahvetmesini istemiyordum. "Ben iyiyim. Meşgulüm. Şikayet edecek bir şey yok."

Sürükleyici sohbete devam edemeden garson kızımız geldi ve siparişlerimizi verdik.

"Yolculuğun nasıl geçti?" Sohbeti yeniden başlatmak için sordum. Bazen ailemle aramızdaki konuşmalar yapmacık .

"İyi idi. Afrika yılın bu zamanlarında her zaman güzeldir," cevap verdi.

"Doğum gününü kaçırdığımız için üzgünüz."

Gitmiş olmalarının yanı sıra -ki bu yeni bir şey değildi, doğum günlerimin yarısından fazlasını kaçırmışlardı- bir sonraki haftaya kadar da aramadılar. "Sorun değil anne," diye ezbere cevap verdim.

"Zaman çok hızlı geçiyor ve tarihler birbirine karışıyor," diye açıkladı.

"Anlıyorum." Anlamıyordum ama anladığımı söylemek daha kolaydı.

"Erik nasıl?" diye sordu babam, konuyu değiştirerek.

"İyi. Alexandra ile daha mutlu oldu."

"Sonunda iyi oldu."

Her nedense, yatıp yatmadığımı hiç sormamalarına hep şaşırmışım. Sormayacak kadar ilgisiz miydim onlar için?

Çenemi sıktım ve onlardan gelmeyeceğini bildiğim için açılışımı yaptım. "Yerleşmekten bahsetmişken, seni buraya çağırmamın bir sebebi var."

Garsonumuz bize yemeklerimizi getirmek için o anı kullandı. Her şey yerleştirildikten sonra tekrar başladım.

"Yani..." Derin bir nefes alarak, bildiğim tek yolla, biraz da hafif bir mizahla her şeyi . "Büyükanne ve büyükbaba olmak konusunda ne hissediyorsun? Çünkü baba olacağım için çok gerginim."

En iyi iş toplantısı gülümsememi kullandım ve iki çift geniş göz benimkilerle buluştuğunda nefesimi tuttum, gümüş çatal bıçakları tabaklarına düştü.

İlk iyileşen annem oldu. "Ciddi biriyle görüşüğünü bilmiyordum."

Babam boğazını temizledi. "Bu harika. Yola koyulma vaktin gelmişti. Düğünü kaçırmadığınızı varsayıyorum?" diye sordu, kaşlarını indirerek onaylamamanın derin oluklarını oluşturdu.

Onu düzeltmek için ağzımı açtım, ama annemle babam konuşmaya devam ediyorlardı, bu da çok fazla kelime edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Annem babamın koluna şakayla karışık bir tokat attı. "Tabii ki hayır."

"Belli ki bu durum düzeltilecek," dedi babam anneme

Ben orada bile değildim ama onlar benim geleceğimden o kadar emindiler ki. "Peki, büyük gün ne zaman?"

Düşündüm ve Carina'nın ne zaman doğacağını bile bilmediğimi fark ettim. Kafamda hızlıca bir hesap yaptım ve sekiz aya yaklaşmış olması gerektiğini düşündüm. "Gelecek ay falan doğacak."

Eksik bağlantıyı ilk gören yine annem oldu. "Gelecek ay mı? Madem sekiz aylık hamile, neden bunu şimdi duyuyoruz?"

Babam onu duymamış bile olabilirdi. "Hayır, Ian. Düğün ne zaman? Eğer tarihi henüz belirlemediysen, belki yakında ya da Noel'e yakın bir tarihte yapabilirsin, böylece eve dönüş için fazladan uçak bileti almak zorunda kalmadan orada olabiliriz.

Gerçekten de benden geleceğimi gelecek ay yapacakları geziye göre planlamamı mı istedi? Usulca güldüm, sabrımı korumaya çalışıyordum ama o her zaman damarıma basmayı başarırken bu çok zordu. Yaptığı yoruma neden şaşırdığımı bile bilmiyordum. Hayatları, yani seyahatleri her zaman önce gelirdi. Masanın karşısındaki beklenti dolu gözlerine baktım ve kan basıncım yükseldi.

"Düğün falan yok ve biz birlikte değiliz. Bunu yeni duyuyor olmanızın nedeni, benim bunu kısa bir süre önce öğrenmiş olmam."

"Ne?" Annem sanki yavru köpekleri öldürdüğümü ilan etmişim gibi titreyen elini dudaklarına götürdü.

"Tek bir randevuydu-"

"Tek gecelik ilişkilerinden biri daha," diye iç geçirdi babam ve ben onun onaylamamasına tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Tek bir randevuydu ve bana bir yolu yoktu. Dün tesadüfen karşılaştık ve şok olduğumu söylemek hafif kalır."

Şimdi o anı yeniden yaşamak bile başımı döndürüyor ve kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Uzun vücudu, yuvarlak göbeği ve

Geniş mavi gözleri nefesimi yeniden kesti.

"Şey, şaşırmadım. Senden eninde sonunda bir şey bekliyordum. Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun."

"Benim işim hariç," diye savunmaya geçtim çenemi sıkarak.

Babam masaya doğru eğildi, benimkilerle aynı gri gözlerini bana dikti ve hayal kırıklığının tüm ağırlığını hissetmeme izin verdi. "Hayat tek gecelik ilişkilerden ve işten daha fazlasıdır, Ian."

"Ciddi misin?" Çalışmak için beni çoğu zaman yalnız bırakan iki kişiyi işaret ederek sordum.

"Biz bir aileyiz," diye ilan etti, sanki meramını gibi masaya vurarak.

"Hayır, sen ve annem bir ailesiniz. Ben sadece evdeki rafta bıraktığınız bir ödölüm."

"Çocuklar," diye uyardı annem. "Burada olmaz. Lütfen."

Babam sandalyesinde geriye yaslandı ama bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı.

"Onunla ne zaman tanışacağız?" Annemin aşırı neşeli tonu gerginliği azaltmaya çalışsa da ancak bir çatlak oluşturabildi.

"Bilmiyorum. Bu akşam onunla yemekte buluşup bundan sonra ne yapacağımızı konuşacağım."

"Onunla evleneceksin," diye buyurdu babam. "Oraya gideceksin. Ben seni çocuğunu terk et diye yetiştirmedim. Bir kez olsun, Ian, kendinden başka birine karşı anlayışlı olmayı dene."

"Beni sen yetiştirmedin." Huysuz bir yorumdu ama beni zorluyordu.

"Ian, lütfen," diye sessizce yalvardı annem. Beni yalnız bıraktığı için en az babam kadar suçlu olduğunu biliyordu.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve sert bir nefes verdim. Sinirimi kontrol altına almaya çalıştım ama masanın diğer tarafına bakıp babamın yüzündeki küçümsemeyi gördüğümde bu yemeğin bittiğini anladım. İkimiz de geri adım atmıyorduk ve bundan sonra söyleyeceğim hiçbir şeyi duymayacaktı. Daha fazla konuşmadan önce ikimizin de sakinleşmesi gerekiyordu.

"İşe dönmem gerekiyor," dedim, masaya yemeğimden daha fazlası için para attım. "Elimden geldiğince sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Gözlerine bakma zahmetine girmeden ya da anneme sarılmak için beklemeden kaçtım. İşime geri dönmem gerekiyordu, sorgulanamayacağım bir şeydi bu.

Ofise döndüğümde, kimseyle karşılaşmadığım için minnettar bir şekilde sandalyeme çöktüm. Sohbet edecek ya da ekşi tavrımı açıklayacak havada değildim. Saate baktım ve saatin ikiyi biraz geçtiğini gördüm. Bu bana kalabalık gelen kutumu gözden geçirmek ve birkaç telefon halletmek için bolca zaman veriyordu. Akşam yemeğinde Carina'yla buluşabilmek için yediden önce işimi bitirmem gerekiyordu.

Tanrım, kalbim göğsümde gümbürdüyor, damarlarımda elektrik akımı gibi bir heyecan yaratıyordu. Son sekiz aydır onu itiraf etmek istemediğim kadar çok düşünmüştüm. Hatta ondan önce, geçen yıl barda onunla sadece kısa bir süre konuşmuştum. Çok güzeldi ve acı çekiyordu, onu daha iyi hissettirecek adam olmak istemiştım ama o beni reddetmişti, ki muhtemelen doğru seçim de buydu. Ailemle yaptığım bir başka tartışmanın ardından ben de içerek dertlerimi unutmaya çalışıyordum.

Ama ona sahip olduktan, onu tattıktan, ona dokunduktan, zevk çılgınlıklarının nasıl hissettirdiğini, sıcaklığının sikimin etrafına nasıl sarıldığını bildikten sonra, bundan geri dönüş yoktu. O zamandan beri birkaç kadınla yatmışım ama onlara konsantre olmak zordu ve Carina her zaman aklımın bir köşesindeydi. Şimdi, akşam yemeğinde onun karşısına oturacak ve geleceğimizi tartışacaktım.

Bu fikir, aşk acısı çeken bir aptal gibi dudaklarımı geren bir gülümsemeye neden oldu. Onu sevdiğimden değil ama o bebeği seviyordum. Elimi sadece karnına koymuştum ama aramızdaki bağ, istek ve ihtiyaç oradaydı. Babam bağımlı olmadığım konusunda istediği kadar konuşabilirdi ama o bebek benim sadakatimden başka bir şey bilmeyecekti. Hiç sahip olamadığım ailem olacaktı ve bu görüntüde Carina'yı yanımda görmekten kendimi alamıyordum.

Belki işten erken çıkar ve çiçek alırdım. Restoran hemen bir blok ötedeydi, yani bolca zamanım olacaktı.

TELEFONU KAPATTIM ve başımı deri koltuğa yaslayıp elimi yüzümde gezdirdim. Telefon görüşmesi beklediğimden daha uzun sürmüştü. Dayanılmaz derecede uzun konuşma ve öğle yemeğindeki ailem arasında beynim kızarmıştı. Bilgisayarımı kapatıp eve gitmeye, belki de bayılana kadar içip beyzbol izlemeye hazırdım.

Tam bilgisayarım kapanırken, bir kadın hızla içeri girdi. Odanın içinde sinsice ilerlerken gülümsedi, okyanus mavisi gözleri sanki ben taze bir etmişim de o yıllardır bir şey yememiş gibi bana kilitlenmişti.

"Rebecca."

Son altı ay içinde tekrar görüştüğüm birkaç kadından biriydi.

"Beni özledin mi?" diye sordu masamın etrafında dönerek.

Pek sayılmaz, ama cevap vermek yerine ona rahat bir gülümseme verdim. Bu onun hatası değildi; sadece becerdiğim kadınların hiçbirini özlemiyordum.

"Çünkü seni özledim." Önümde dururken kalem eteğinin kumaşını kalçalarından kavradı ve toparlamaya başladı. "Buralardaydım ve düşündüm ki, neden hızlıca bir uğramayayım? Sen her zaman buna hazırsın."

Bacaklarını benimkilerin iki yanına sıkıştırıp üzerime çıkmadan önce krem rengi kalçalarını siyah dantelli jartiyerinin üzerinde açıkta bıraktı. Ellerim onu sabit tutmak için hemen kalçalarına gitti ve o da bu daveti kabul ederek boynuma yapıştı ve onayını mırıldandı.

Ona yer açmak için arkama yaslandım ama Carina'yı düşününce tereddüt ettim. Kucağında bir kadın olması umurunda olur muydu? Birlikte değildik ve bugün biraz stres atabilirdim.

Tam kendimi üzerimdeki kadına bırakmaya başlamıştım ki, gözlerim masamın üzerindeki saate takıldı. Yedi, on üç.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı ve Carina'yla yediğim akşam yemeği beni tren çarpmış gibi çarptı.

"Kahretsin. Siktir. Siktir."

Kalçalarını sertçe kavradığımda Rebecca "Evet," diye inledi. Ama onu itip eteğini aşağıya çektiğimde hızla bir nefese dönüştü.

"Bunu şu anda yapamam, ya da hiçbir zaman. Üzgünüm Rebecca, ama gitmem gerek."

Onu ofisimden çıkarıp asansöre yönlendirdim, merdivenleri tercih ettim, böylece koşarak inip zaman kazanabilecektim. Binadan çıkmadan önce hızlıca bir mesaj gönderdim, kıcıımı sonsuza dek kaldırırma göndermemesi için dua ettim.

Ama bunu hak ettiğimi .

8 CARINA

Yoldayım.

YOLDA MI? Gidiyor. Onun yolunda. Yolda mı?

Mesajı en az on yedi kez daha okudum ve kafamın içinde çılgılık atana kadar çok hızlı bir şekilde aklımı kaybettim.

Öfkeyle duvara fırlatmadan önce telefonumu ahşap masanın üzerine oturttum. Sorumluluk sahibi bir insan olduğum ve erken geldiğim için yirmi dakikadır masada oturuyordum. Ve şimdi onun burada olması gereken saatten on beş dakika sonraydı ve o bana bir mesaj attı. Onun. Yolu.

İnsanlar büyük bir öldürme çılgınlığına başlamadan önce böyle hissetmiş olmalılar çünkü sanırım onu ve bu görevde yoluma çıkan herkesi öldürebilirdim.

Sepetteki son cipsi kaptım ve ne yaptığıma pek dikkat etmeden salsa sosunun içine atarken neredeyse eziyordum. Bir ısırık koparırken muhtemelen kuduz bir hayvana benziyordum, dudaklarım hırlıyor, gözlerim karşımdaki boş koltuğu ateşe vermeye çalışıyordu. Yetersiz bir puştı beklemekten bıkip usanmakla kalmamıştım, aynı zamanda acıkmıştım da - hayır, acıkmıştım. Cipsler ve üç bardak su beni kesmiyordu.

Son yirmi dört saattir bu yemeği düşünüyordum ve sinirlerim yıpranmıştı. Karar vereceğimiz şeyin olası tüm sonuçlarını gözden geçirmiştım ama bir şey çok önemliydi; umutluydum çünkü artık bu konuda yalnız değildim.

Umut aptalcaydı ve Ian bunu aklıma soktuğu için daha da aptaldı.

Son lokmayı ağızıma tıktırırken bir karar verdim. Ian'ı siktir et. Lezzetli ama doyurucu olmayan cipsleriyle bu süslü restoranı da siktir et.

Ian boş bir masaya gelebilirdi, umurumda değildi. Beklemekten bıkmıştım ve orada bir saniye daha oturmayacaktım. Hayır, McDonald's'a gidiyordum çünkü şu anda Big Mac kulağa epik geliyordu. Ve büyük bir kızartma. Ve bir kola. Tanrım, kolaları en iyisiydi.

Garsona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyle ve zamanını boşa harcadığı için büyük bir bahşişle haber verdim.

Tam kapıdan içeri girmiştik ki, Ian neredeyse bana çarpıyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Seni özleyeceğimi sanmıştım. Ama buradayım."

Burun deliklerim alevlendi ve çenemi sıkarak onu içime çektim. Sanki buraya koşarak gelmiş gibi nefes nefese göğsü kabarıyordu. "Gerçekten mi, Ian?"

Sanki beni bir saldırıdan uzak tutuyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Fazla mesai yapan bir telefon görüşmem vardı. Beynimi kızarttı, özür dilerim."

Bir santim bile vermedim, bunun yerine ona yukarıdan aşağıya bakmak için zaman ayırdım ve onu değersiz buluyormuşum gibi ters ters baktım. Damarlarımdan öfke akıyordu, başka bir şey değil. En azından gömleğinin yakasındaki turuncumsu ruj lekesini görene kadar. Sonra başka bir duygu ortaya çıktığında öfkem azaldı. Acı. Çok fazla acı. Sanki son umut kırıntısı da yok olmuş ve patlamanın keskin kenarları ciğerlerimi delip geçmişti.

Bana böyle hissettirmeye nasıl cüret eder? Ben Carina Russo'ydum. Başka biriyle yatmak için erkekler tarafından ekilmedim. Artık değil. Kişisel alanına adım atarken acele ettiğimde gözleri büyüdü. Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kaldığımda bile kendimi olabildiğince korkutucu göstermek için elimden geleni yaptım.

"Bunu sen istedin," dedim sıkılmış çenemin arasından. "Bunu konuşmak için benimle buluşmak istedin. Ve sen bir telefon görüşmesiyle ilgili uyduruk bir bahaneyle geç mi kaldın? Sanki gömleğindeki iğrenç ruju göremeyecekmişim gibi? Başkasının parfümü kokuyor."

Mümkünse, gözleri daha da büyüdü ve geriye doğru sarsıldı ve rahatsız edici izi bulmak için yakasını çıkardı. Ağızı açık kaldı ve paniklemiş gözlerle bana baktı, savunmasını yapmak için bir nefes aldı. Ama ben bunu duymak istemiyordum.

"Bu bir hataydı." Omuzlarım yenilgiyle düştü ve gitmek için döndüm. Ben daha diğer tarafa dönmeden, elimi tuttu.

Koluma girip beni geri çekti, panik hâlâ yüzünü kaplıyordu.

"Hayır, değil, bırak da açıklayayım."

"Sekiz aylık hamileyim, Ian." Bu sefer çok daha az ateşle ve çok daha fazla yorgunlukla sözünü kestim. Savaşacak ne zamanım ne de enerjim vardı. "Yorgunum ve olacıklara odaklanmam gerekiyor. Bir akşam yemeği bile yapamayan birinin peşinden gidemem."

İki elini de koyu renk saçlarına daldırdı ve neredeyse benim de aynı şeyi yapma isteğimi uyandıracaktı. Ona dokunma zevkine eriştiğim o gün, yani her şeyin çok daha kolay olduğu o gün, ellerimin altında ne kadar yumuşak hissettiklerini hatırladım.

"Lanet olsun," diye homurdandı kendisinden başka kimseye. Bir nefes aldı ve ellerini tekrar havaya kaldırarak onu duymam için yalvardı. "Tamam, Carina. Her şeyi ettim. Dürüst olmak gerekirse, geç kalan bir telefon görüşmem vardı ve saati unuttum. Tam görüşmeyi sonlandırırken eski bir arkadaşım iş yerinde beni şaşırttı ve biliyor musun, yeterince boktan bir gün geçirmiştım, biraz kendimi bıraktım. En azından sen aklıma gelene ve hemen akşam yemeğini hatırlayana kadar."

Kadının ona geldiğini ve bundan hoşlandığını itiraf ettiğinde yüzümün buruşmasına karşı koydum. Arkamı dönüp gitmek istedim ama o daha bitirmemişti. Ellerini yanına indirdi ve derin bir nefes daha aldı, sesi yalvarır gibiydi.

"Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim ama bunun sebebi başka biriyle yatıyor olmam değildi. O yüzden lütfen bana bir şans ver. Sadece yemek için. Sadece konuşmak için. Çünkü Carina, o benim bebeğim ve o..." Sesi çatallaştı ve devam etmeden önce yutkundı. "Bu benim için bir şey ifade ediyor. Beni tanımıyorsun ama bu benim için bir şey ifade ediyor. O yüzden lütfen konuş benimle."

Yüzüne yansıyan duyguları izlemek beni sözlerinden daha çok etkiledi. Kelimeleri değil ama onları söyleme şekli beni teslim almıştı.

"Peki." Çenemi kaldırdım ve burnumun ucuyla ona bakmak için elimden geleni yaparak dik durdum. "Ama beni beslesen iyi olur çünkü çok acıktım ve yanlış nefes alırsan kafanı koparırım."

Güldü ama ben ona katılmayınca hemen ayıldı. "Tamam. Hadi içeri dönelim."

Elini sırtıma götürerek beni içeri yönlendirmeye çalıştı ama ben geri çekildim. "Hayır." Kocaman gözlerle bana döndü, muhtemelen başka bir tartışma bekliyordu. "Şimdi bir Big Mac istiyorum. Demek oraya gidiyoruz."

"McDonald's mı?" Bana Timbuktu'da yemek yemek istediğimi söylemişim gibi baktı, ben de daha sert baktım. "Tamam. McD's o zaman."

Arabayı ayrı ayrı sürmeye başladık ve bir Big Mac yemeği koyduğunda Ian'ı öldürmemeye karar vermem uzun sürmedi. Küçük bir kola içmemi ve memnuniyetle iç çekmemi izlerken eğlence ve hayranlık karışımı bir duyguyla bana baktı.

"Peki, başka isteklerin var mı?"

Patates kızartmalarından bir ısırık alırken "Şimdi olmaz," dedim. Hemen Big Mac'ime geçtim ve o keskin sos dilime çarptığında ne kadar mutlu olduğumu hissederek biraz kıkırdadım. Yemeğimizi sessizce yedik - yani o sessizce, ben de her lokmada inleyerek.

"Teşekkür ederim." İçimi çektim ve ağzımı sildim, sert, plastik sandalyede geriye yaslanıp karnımı ovuşturdum. Ian ellerimin her hareketini izliyor, yemek yediğim için ruh halimin tamamen değişmesi konusunda yorum yapmamayı tercih ediyordu.

"Hamilelik nasıl geçti?"

Ellerim durdu ve başımı kaldırıp onun gri gözlerinde kendimi kaybettim. Beni her zaman büyülemişlerdi, renkleri o kadar eşsiz ve keskindi ki. Başımı sallayarak transımdan çıktım ve sorusunu hatırladım.

"Fena değildi. Muazzam bir şey değildi. Sabah bulantılarım oldu ama çok aşırı bir şey değil. Çoğu zaman rahatsızım, özellikle de şimdi, ama hiçbir sorunum yok. Bunun için minnettarım."

"Güzel. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Bilmem gereken başka isteklerin var mı?"

Artık var olmayan yemeğe kaşlarını kaldırarak baktığında güldüm. "Pek sayılmaz. Tutarlı bir şey yok. Meyve dışında. Bu da bana erkek olduğunu düşündürüyor. Erkek olduğunda daha ekşi şeyler istediğine dair kocakarı masallarından biri. Kızsa tatlılar."

Başını yana eğdi. "Cinsiyeti bilmek istememene şaşırdım. Her zaman her şeyi kontrol ediyorsun; bununla da olmak isteyeceğini düşündüm."

"Hayır. Geldiğinde şaşırmak istiyorum." "Merak etmiyor musun? Bir şeyleri nasıl satın alıyorsun?"

"Ben her şeyi gri ve sarı renkte alırım. Cinsiyetini de öğrenmeyeceğim, o yüzden fikrimi değiştirmeye çalışmayın," diye savundum.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Aklıma bile gelmezdi. Seninle birlikte şaşırmak istiyorum."

"Güzel."

"Son tarih ne zaman?"

"Sekiz Ekim."

Ian birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sanki randevu her şeyi daha gerçek kılmış ve onu geriye savurmuş gibi koltuğuna geri oturdu. "Vay canına. Çok erken."

"Evet." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Senin için bebek için alabileceğim bir şey?"

Boğazımda bir yumru oluştu ve onu zorlayarak geri indirdim. *Tanrım, Ca- rina, sana çocuk bezi almayı teklif etti, ayaklarını yerden kesmeyi değil.*

"Hayır, her şeyim var. Birkaç kez bebek partisi verdim, yüzden stok yaptım. Geri kalanını ilerledikçe alacağım. Yine de oda için şu süslü koltuklardan bir tane almam gerekiyor. Çok gerekli olduklarını okumuştum."

"Tamam. Güzel. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin. Ben getiririm."

Ona küçük bir gülümseme ile karşılık verdim ve sessizliğe gömüldük, çünkü kolay konular halledilmişti ve daha büyük konular yaklaşıyordu.

"Bundan ne yapacağız?" diye sordu. Yardımsever bir şekilde omuz silktim.

"Odada olmamı ister misin? Elini tutmamı?"

Sesindeki hevesle o yumru yeniden yükseldi. Doğum için orada olmak istiyordu ve gecenin erken saatlerinde söylediği sözler nihayet bana bazı gerçeklerle çarptı. Bu onun için bir şey ifade ediyordu, ne kadar çuvallamış olursa olsun, bir şey ifade ediyordu.

Ama bundan sonra ne istediğimi bilmiyordum. Birdenbire, bir saniye önce bana doğru koşan bu hamilelik çok uzak görünüyordu. Sanki önümüzdeki dört hafta içinde aramızda bir ömür geçebilirdi.

"Bir ayımız var. Biraz zaman ayırabilir miyiz? Birbirimizi tanıyabilir miyiz?"

"Evet," diye başını salladı ve yutkundu. "Evet. Neye ihtiyacın varsa."

"Teşekkür ."

"Bir şey olursa bana haber verir misin - doğum sancısı çekersen?"

"Elbette. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." "Teşekkür ederim."

Sessizlik tekrar yerleşti ama stres ve gerginlik yoktu. Sis dağılmış gibi hafiflemişti ve daha fazla şey görebiliyorduk.

Önümüzdeki yol, ötesindeki her şey hala puslu olsa bile. En azından başlamak için bir yerimiz vardı.

"Artık gitsem iyi olacak," dedim çöplerimi toplarken.

Arabama geldiğimde kapıyı açmak üzereydim ki eli elimi tuttu, beni olduğum yerde durdurdu ve gözlerimi onunkilere çevirdi. "Carina, özür dilerim. İkinizin de yanında olmak istiyorum ve olabileceğimi size kanıtlayacağım. Bunu çözeceğiz ve ben de bunu yapmak için orada olacağım."

Sözlerine boyun eğmek istedim ama o bir kadınla öpüşürken bir restoranda oturup cips yediğim yirmi dakikayı hatırladım ve şüphe beni engelledi. Ona biraz anlayış göstermeye çalıştım ama sesimi renklendiren şüpheyi hiçbir şey engelleyemiyordu. "Tamam, Ian. İyi geceler."

Acı çekiyormuş gibi gözleri kapandı ama onu daha iyi hissettirmek benim işim değildi. Bunu o yaptı. Gözlerini tekrar açtığında gülümsemeye çalıştı ama fazla uzağa ulaşamadı. "İyi geceler, Carina."

adım daha yaklaştı ve ellerini karnıma koyarak yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Onun dokunuşuyla ciğerlerimdeki tüm hava çekildi, ama dokunuşundan yayılan sıcaklığı zar zor kaydetmekten başka bir şey yapamadan geri çekildi.

Sadece tek bir dokunuş ve vücudum onun için yandı. Aptal hormonlar.

9 IAN

Canın bir şey çekti mi?

Ian: Burada seni bekleyebilirim.

Ben iyiyim. Teşekkür .

Ian: Emin misin?

Carina: Evet.

Peki ya ben? Beni mi arzuluyorsun?

Carina: *gözlerini devirir*

Ian: Ha! Ben bir hayır duymuyorum.

Ofisine girdiğimde Erik, "Şu haline bak, aptal gibi gülümsüyorsun," dedi.

Onu tersledim, ama haksız değildi. Geçen hafta Carina ve ben mesajlaşıyorduk. Daha doğrusu ben gönderiyordum, o da kısa cevaplar veriyordu. Ama onu ikna edebileceğimi umuyordum. Vahşi bir yanı olduğunu biliyordum -bunun görüntülerini görmüştüm- ama incindiğini de biliyordum. Onu ortaya çıkarmak zaman alacaktı ve ben sabırlı bir adam olmaya hazırdım.

"Selam Küçük Brandt," diye selamladım çoktan kanepeye oturmuş olan Hanna'yı. "Muhasebede hayat nasıl gidiyor?"

Bergamo ve Brandt gökdelenin iki katını kaplıyordu, Han- na ise bir kat aşağıdaydı. Erik ve ben en büyük iki ofisi almıştık, her ne kadar o daha iyi olanı kazanmış olsa da. Her yıl Taş, Kâğıt, Makas oyununda rövanş talep etmeye çalışıyordum ama o hiçbir zaman yemi yutmuyordu.

"Orası *tahakkuk* dünyası," diye sırtarak cevap verdi, odanın ortasında benimle buluşmak için ayağa kalktı. "Ama elimizden gelen *denetimi* yapmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Esprilerine güldüm ve onu kucaklamak için kendime çektim. "Birileri bu sabah kelime oyunları ile dolu."

"Tanıdığım *biri* gibi edepsiz şakalar yapmaktan iyidir."

"Her neyse, sen seviyorsun." Kolumu ona sımsıkı doladım, onu kendime yakın tuttum ve parmak eklemlerimi başının üstüne hafifçe sürttüm. Yumuşak öpücüğüm karşısında kahkahalarla ciyakladı.

Özgürlüğüne kavuştu ve koyu renk saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı, yeşil gözleri mutlulukla parlıyordu ve benim de gülümsememe neden oldu. Hanna'yı mutlu etmek için elimden geleni yaptım. Yaşadıklarından sonra daha fazlasını hak ediyordu.

Saçları temizlendikten sonra bir kez daha sarılmak için eğildi. "Bayıldım," dedi usulca.

Arkamda bir gırtlak sesi duyuldu ve döndüğümde Carina'nın çenesini yukarı kaldırmış, gururla ayakta durduğunu gördüm, yanında da Jared vardı. Benim ve Hanna'nın yakınlığından rahatsız olmuş gibi başının arkasını ovuşturuyordu. Hanna benim için bir kız kardeş gibiydi ve yıllar boyunca nasıl alışkındı, bu da Carina'ya doğru bakana kadar tepkisini sorgulamama neden oldu.

Carina farklı mı görüyordu? Kıskanmış mıydı?

Artık bana bakmıyordu bile. Onun yerine Erik'in elini sıkmak için ilerliyordu. Odada olmamı umursamıyordu bile - az önce Hanna'ya attığım yumruğu kıskandığından şüpheliydim.

"Alexandra nerede?" Carina sordu.

"gereken bir çalışma grubu varmış. O yüzden gidip başlayabiliriz."

Toplantı hızlı ilerledi. Ya da öyle görünüyordu. Muhtemelen Carina'nın üç katlı posterlerinin etrafında dolanmasını izlerken transa geçtiğim için. Konuşurken elleri hareketli bir şekilde hareket ediyor, yuvarlak karnının üzerinde mola veriyordu. Hatta bir iki kez bana doğru bakarken yakaladım onu. Çabucak gözlerini kaçırdı ama ben ona bilmiş bir gülümseme vermeden önce değil.

Ne olduğunu anlamadan hepimiz toparlanmış, kendi işimize dönmeye hazırlanıyorduk.

"Hey, Ian. Öğle yemeği yemek ister misin?" Hanna dikkatimi Carina'ya bakmaktan başka yöne çekerek sordu.

"Yapamam, Küçük Brandt. Carina'yı benimle öğle yemeği yemeye ikna etmeye çalışacağım. Belki yarın?"

Biraz zorlama gibi görünen bir gülümsemeyle geri dönmeden önce yere baktı. "Evet. Kesinlikle." Tereddüt etti, beni geçip Carina'ya baktı. "Yani... gerçekten senin bebeğine hamile mi?"

Kalbim bunu her düşündüğümde olduğu gibi güm güm attı. "Evet," diye nefes aldım ve dikkatimi tekrar Hanna'ya çevirdim. "Baba olacağıma inanabiliyor musun?"

"Hayal etmesi zor," diye itiraf etti. Erimiş zümrüt gibi parlayan gözleri Erik'inkilere benziyordu ama en iyi arkadaşımın hiç görmediğim bir sıcaklıkla doluydu. "Harika olacaksın, Ian. Sen her zaman öylesin."

Hanna ailedendi. Beni çocukluğumdan beri tanırdı. Onun onayını almak göğsümdeki bir düğümü hafifletti. Onu kucaklamak için yanıma çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Teşekkür , Hanna."

"Ne zaman istersen."

Carina kaçmadan önce Hanna'ya el salladım ve bebeğimin annesine doğru koştum. Ofisten çıktığımızda "Hey," diye seslendim. Döndü, burnu hâlâ yukarı kalkıktı. Benden kısa boylu birinin bana bu kadar etkili bir şekilde bakabilmesi beni hayrete düşürmüştü. Bu onun özel bir yeteneği olmalıydı çünkü hiç kimse bunu onun gibi . "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Gelemem. Doğum randevum var."

"Her şey yolunda mı?" Kafamda alarm zilleri çaldı ve paniğimi görmüş olmalı ki yüzü yumuşadı.

"Evet. Sadece bir kontrol. Kalp atışlarını falan dinleyeceğiz."

"Whew." Elimi alnıma götürdüm. Tepkim karşısında gülümsediğinde daha da rahatlamış olabilirdim. "Gelmemin bir sakıncası var mı?" Tereddüt etti ve ben de kendimi savunmak için acele ettim. "Bebeği dinlemeyi çok isterim."

Yumuşak bir gülümseme daha cevabımı ondan önce sağladı. "Elbette."

Kolumu pompalayıp "Evet" diye tısladığımda, ondan bir kahkaha bile aldım.

Yanağına hızlı bir öpücük için eğildiğimde kahkahası kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Çizgiyi aştığım için özür dilemeyi düşündüm ama yapmadım. Bunun yerine ona gülümsedim ve "Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Doktorun muayenehanesine giderken ve hatta beklerken bile gülümsedim. Geri çağrıldığımızda, en uygun halimi takındım, ben-

bebek-baba suratı. Hemşire her zamanki gibi Carina'yı kontrol etti. Tüm kutular işaretlendiğinde, Carina'dan belden aşağısını soymasını istedi ve doktorun geleceğini haber verdi.

"Bebeği görebilecek miyiz?" O odadan çıkmadan önce ben sordum.

"Ian..." Carina sessizce uyardı ama ben onu duymazdan geldim ve gözlerimi hemşireden ayırmadım.

"Oh, umm, zaten yirmi haftalık bir ultrason yaptık. Belirli bir şeyi görmemiz gerekmedikçe genellikle başka bir ultrason yapmayız."

Kalbim parçalandı ve bu kadar küçük bir bilgiyle hiç bu kadar yıkılmamıştım. İstediklerini alamayan bir çocuk gibi hissediyordum.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" Vazgeçmeye hazır olmadığım için sordum. "Başlangıcı kaçırmış gibiyim ve arayı kapatmayı umuyordum."

Üzerimden akan çaresizliği hissetmiş olmalı ki gülümsedi ve yeniden arayışımı değerlendiriyormuş gibi gözlerini kıstı. "Elbette. 4D ultrasonu yapıp yapamayacağımızdan emin değilim. Her zaman sigorta tarafından karşılanmıyor."

"Fazladan ne kadara mal olursa olsun ödeyeceğim."

Hemşire bana güldü. "Tamam. Bunu ."

O gittiğinde Carina masanın kenarına oturdu, kâğıt her ayarda kırışıyordu. Arkama yaslandım ve bana öylece bakınca kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Git, Ian."

"Her şeyi görmemiş değilim." Dudağı kıvrıldı ve bunun alacağım tek uyarı olduğunu biliyordum. "Tamam, tamam. Ben gidiyorum. Hazır olduğunda beni ara."

Beni içeri çağırana kadar dışarıda sadece beş dakika kalmıştım, ince pembe bir çarşaf alt kısmını, dökümlü siyah gömleği ise üst kısmını örtüyordu.

"Peki, tüm bunlar normal mi? Kızın çıplak bir şekilde soyunmak?"

"Ian." Sinirli görünmeye çalıştı ama tutamadığı kahkahası bunu mahvetti.

"Sanki bu masanın etrafında dolaşsam o güzel kızı orada bulamayacakmışım gibi davranma. O çarşaf sadece o kadar büyük."

Carina başını salladı ve daha fazla kahkaha atmamak için dudağını ısırıldı. "Evet, bunların hepsi normal," diye cevap verdi. "Bu son ayda haftada bir kez alacağım."

"Ben de gelebilir miyim?"

Mavi gözleri parlıyordu ve bana ailem beni bir keresinde Amalfi Sahili'ne götürdüğünde gördüğüm denizi hatırlatıyordu. İsteğim karşısında geniş ve şaşkındılar. "Yapmak zorunda değilsin," diye kekeleyerek başını salladı. "Sana güncellemeleri mesaj atabilirim."

Aramızdaki boşluğa uzandım ve yastıklı masanın kenarına tutunan elimi onunkinin üzerine koydum. "İstiyorum. İkiniz için de burada olmak istiyorum."

Zorlukla yutkunarak sonunda pes etti. "Tamam."

Gülümsememi engelleyecek bir şey yoktu. Onu kazanma yolunda küçük bir adım atmış gibi hissediyordum. Onu neye ikna edeceğimden henüz emin değildim. Ama daha yakın olmam gerektiğini biliyordum ve belki de bu taviz aradaki mesafeyi daraltmıştı.

Kapı açıldı ve kısa siyah saçlı, gözlüklü bir kadın sıcak bir gülümsemeye içeri girdi. Bakışları bana dönmeden önce Carina'ya "Bugün nasılsınız?" diye sordu. "Peki bu kim? Babam mı?"

"Evet."

"Ben Ian. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Memnun oldum baba." Elimi sıktı ve iPad'ine dönmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Tamam, istatistiklerin iyi görünmüyor. Hızlı bir muayene yapacağım, sonra da teknisyen ultrasona . Bugün bebeği göreceğimizi duydum."

"Evet," diye nefes aldım.

"O zaman başlayalım. Babamın odada kalması sorun olur mu?"

Carina'ya en yalvaran bakışlarımı yönelttim ve sandalyemi onun başının yanında olacak şekilde geri çekerken *lütfen dedim*.

Gözlerini devirdi. "Peki."

"Evet," diye tısladım muzaffer bir edayla. "Sadece burada kal."

"Emredersiniz hanımefendi," diyerek selam verdim. Doktor Carina'nın çarşafın altına gizlenmiş bacaklarının arasından çıkmadan önce bana baktı. "Her zaman bana patronluk taslıyor."

Doktor sadece başını salladı ve gitti. "Kapa çeneni, Ian."

"Bana en son kapatmamı söylediğinde ne olduğunu hatırlıyor musun?" Yavaşça sırtarak sordum. Keşke tepkisini filme alabilseydim de sonsuza dek izleyebilseydim. Lazer bakışıyla saklamaya çalışsa da yanaklarında kırmızılar belirmişti. *Sen biliyorsun*, diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

Doktor bir noktaya ya da başka bir şeye vurmuş olmalı -orada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu- çünkü Carina yüzünü buruşturdu ve tısladı, bir şeyi kavramak için uzandı. Neyse ki elim hazırды ve lanet olsun ki sıkı bir tutuşu vardı.

"Neredeyse bitti, Carina," açıkladı doktor.

Carina başını salladı ve dudağını ısırды, gözleri kapalıydı. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi boşdaki elimle kavradım ve onu yatıştırmak için elimden geleni yaparak hafifçe ileri geri okşadım.

"Hepsi tamam." Carina kocaman bir iç çekti ve sonunda rahatladı. "Şimdi sadece karnını muayene etmem gerekiyor, sonra her şey bitecek. Üstünü kaldırabilir miyim?"

Carina başını salladı ve yuvarlak karnı ortaya çıkarken bana doğru bakmadı. Bebeğimin etrafını sımsıkı saran sıkı deriye hayranlıkla baktım. Göbek deliğı biraz çıkıktı ve çok sevimliydi. Doktor hassas bir noktaya bastırдыğında yüzünü buruşturdu ve elimi tekrar sıktı.

"Tamam. İşimiz bitti. Her şey harika görünüyor. Teknik ekip birazdan gelir ve haftaya görüşürüz."

"Teşekkür , Dr. Sawyer."

Doktor gittiğinde şaşkınlığımı daha fazla içimde tutamadım. "Şu haline bak," diye nefes aldım.

"Balina gibi görünüyorum." Carina karnını örtmek istedi ama ellerini yerinde tuttum.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun." Şaşkınlıkla ona gülümsedim ve sonra tekrar karnına döndüm. "Taşıdığın bizim bebeğimiz. İnanılmazsın, Carina."

Gözleri buğulanırken bakışlarımı üzerinde tuttu. Tepkisi hakkında yorum yapmadım çünkü çenesinde bir kas kıpırdadı ve duygularını bastırmak istercesine dişlerini sıktığını . Bu kadın duygularını kolay kolay göstermezdi.

Elini karnına götürdü ve yüzünü buruşturdu. "Sanırım Peanut itilmekten hoşlanmadı. Tekmeliyor."

"O mu?"

"Bebeğe 'o' demekten kaçınmak için farklı zamirlerle hitap ediyorum ama bunu değiştireyim."

"Adil olmak iyidir. Öyle ya da böyle ikna etmek istemezdim."

Carina güldü. "İşlerin bu şekilde yürüdüğünü sanmıyorum."

Tam zamanında aşıya baktım ve derime doğru iten bir yumruk daha yakaladım. "Vay canına. Tanrım, bu inanılmaz. Hissedebilir miyim?"

"Elbette."

İlerleme kaydediyorduk; teslim olmadan önce tereddüt bile etmedi. Elimi son tekmenin geldiği noktaya dayadım ve bekledim. Hissettiğimde içimden bir kahkaha patladı. "Vay anasını!"

Carina hissettiğim her tekmede birlikte gülüyordu.

Hiç düşünmeden, sadece içgüdülerimle hareket ederek öne doğru eğildim ve sıcak tenini öptüm. Nefes nefese kaldı ama geri çekilmedim. Özellikle de itiraz etmediğinde, hindistancevizi ve güneş ışığı gibi çok güzel kokuyordu.

"Selam bebeğim," dedim tam tenine karşı. "Ben baban. Umarım içeride her şey yolunda gidiyordur. Biliyorum biraz dar geliyor ama yakında istediğin kadar boşlukta yuvarlanabileceksin."

Carina'ya baktığımda gözlerinin yine donuklaştığını ve dudağının dişlerinin altında sıkıca kenetlendiğini gördüm.

Bir tekme daha atınca dikkatim tekrar karnına yöneldi. "Bu müthiş bir tekme. Futbolcu mu olacaksın? Ya da belki bu senin kolundur ve baban gibi beyzbol oynarsın." Bir tekme daha attı ve ben çok heyecanlandım; o anın içinde kayboldum. Ben bebekçe konuşmaya başladığımda Carina gülüyordu -tüm vücudu titriyordu-. "Gelmiş geçmiş en iyi beyzbol oyuncusu kim olacak? Sen olacaksın. Evet, sen olacaksın. Sen . Hepsinin kıcını tekmeleyeceksin. Evet, sen olacaksın."

"Ian," diye azarladı Carina kahkahaları arasında. "Bebeğe küfretmeyi kes."

Ona gülümsedim ve sonsuza kadar orada kalabilirdim ama şansımı zorlamak istemedim. Dudaklarımı son bir kez tenine bastırarak ona yakın durdum ve "Seni seviyorum" diye fısıldadım. Çünkü seviyordum. O kadar çok seviyordum ki, henüz tanışmadığım bu bebek için vücudumdaki her kemik ağrıyordu. Ama onu şimdiye kadar sevdiğim her şeyden daha çok severek öleceğimi biliyordum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Carina, "Beyzbol mu oynadın?" diye sordu. "Evet. Tüm üniversite boyunca."

"Neden profesyonel olmadın?"

Omuz silktim. "Pek çok nedeni var. Dürüst olmak gerekirse, ailemden hiçbir şey istemeden üniversiteye gidebilmek için bir bursiyer olmak istedim."

Carina'nın kaşları çatıldı ve dudakları aralandı. Bir soru soracağımı biliyordum çünkü ses tonumu renklendiren acıyı ben bile duyabiliyordum. Ama o bir şey söyleyemeden kapı tekrar açıldı ve tombul bir kadın arkasından bir makineyi sürükleyerek içeri girdi.

". Hadi şu partiyi başlatalım," dedi.

Çok etkiliydi ve ben daha ne olduğunu anlamadan ekran oğlumun ya da kızımın profiliyle doldu, başparmağı ağzına sıkıca yerleşmişti. Teknisyen faresini kullanarak farklı vücut parçalarını işaret etti ve eve götürmemiz için minik ayakların, minik yumrukların ve her şeyin ekran görüntülerini aldı.

Boğazımın arkasında bir ateş yanıyordu ama kendimi tutuyordum. En azından 4D ultrasona geçene kadar. Grenli siyah beyaz görüntü sepya renginde bulanıklığa dönüştü. Bize cinsiyeti göstermemeye çalışarak bir o yana bir bu yana hareket ettirdi, ta ki sonunda en minik, en güzel yüz ortaya çıkana kadar.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve onları silmeyi bile umursamadım. Carina'nın yumuşak eli benimkine kayd ve beni sıkıca tuttu. Çenem düşmüş bir halde ona baktım ve bir şey söylememe gerek kalmadı. Sadece başını salladı ve beni daha sıkı sıkı. Hiçbir şeyi kaçırmak istemediğimden, küçük burnu ve minik ağzı görmek için ekrana geri döndüm.

Monitör kapatıldığında ve bana bir avuç fotoğraf verildiğinde, sonunda kendimi toparlamıştım.

Dışarıda bekledim, çıktılara göz gezdirdim, inanamadım. Kendime defalarca baba olacağımı söylüyordum ama görmek inanmaktır.

Güzel gerçeklikle birlikte bir panik dalgası da geldi. Göğsüm sıkıştı ve başım döndü. Oh, kahretsın. Baba olacaktım. Bu küçük mükemmel şeyin sorumlusu olacaktım. Benden.

Her mahvedecektim.

Burnumdan derin nefesler almakta zorlandım ama bunu yaptım çünkü Carina dışarı çıkmak üzereydi ve beni tam bir panik atak içinde bulmasını istemiyordum.

Sonunda sormadan önce çıkış işlemlerini tamamladık. "İyi misin?"

"İyiden de öte." Bu doğrudu çünkü bebeğimize duyduğum sevgi korkudan çok daha ağır basıyordu ve ben de buna odaklanmaya karar verdim. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Elbette."

"Meksika'ya ne dersin?"

"Blech. Ben hamburger istiyorum."

"Bu hafta kaç tane hamburger yedin?" Şakacı bir şekilde sordum ama karşılığında ters ters baktı.

"Beni dinle, Ian. Hamburger yiyeceğiz, hepsi ."

Başımı salladım ve güldüm. "Sen hâlâ deli bir kadınsın."

Bana vurdu ama o da güldü ve son panik de geçti çünkü Carina'tekrar tanıştığımızdan beri ilk defa bu işte resmen beraber olduğumuzu hissettim.

10 CARINA

CUMA GÜNÜ.

Bana bebeğimizi göster.

Carina: Ne?

Bana o güzel göbeğini göster.

Carina: AMAN TANRIM! Ian!

Ian: ... bekliyorum.

Kahretsin, kadın. Bebeğimiz iyi görünüyor.

CUMARTESİ.

Konuşabilir miyiz? Böylece Peanut'la konuşabilirim.

Bir dakika içinde. Yemek yiyorum.

Çizburger, değil mi? **Carina:** Kapa çeneni.

PAZAR GÜNÜ.

Carina: Big Burgers'ın bana hamburger getirmeyeceğini biliyor musun?
Uber Eats ne işe yarıyor ki?

Gasp.

Şu piçler.

Carina: Değil mi?!

Sana bir tane getirmemi ister misin?

Hayır. Bugün dağılmış durumdayım ve dağılmış olmaya devam etmek istiyorum.

Okaaaay.

Carina: Beni yargılama, Bergamo.

Carina: AMAN TANRIM! Bana hamburger getirmişsin. VE PATATES KIZARTMASI! Çok mutlu oldum!

Ben değildim. Burger perisi olmalı.

Carina: Sonsuza dek minnettarım. Peanut da öyle.

Sonsuzluk uzun bir zaman. Sonsuzluk için minnettarlığınızı gösterecek pek çok şey bulabilirim.

Buna cevap bile vermeyeceğim. Hamburgerimi yiyeceğim.

PAZARTESİ.

Öğle yemeğinde çizburger mi?

Hayır. :(

Evden salata getirdim. Vücudumu yağdan arındırmam lazım.

Fikrini değiştirirsen bana haber ver.

ÇARŞAMBA GÜNÜ.

İşe yeni geldim ve şimdiden canım hamburger çekti. Uzun bir iki gün oldu.

Kaçınmanız takdire şayan.

Öyle. Bir ödülü hak ediyorum. **Carina:**

Bugün bir çikolatalı shake ekleyeceğim.

Ian: Hak ettin.

Gülümsememi engelleyemeyerek mesajı tekrar taradım. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordum, telefonuma bakıp gülümseyerek başka bir mesajla çalmasını bekliyordum. Ian'dan haber almayı umuyordum. Muhtemelen sağlıklı bir bağımlılık değildi, ama belki de yüz yüze değil de mesajlar aracılığıyla yavaş bir bağlantı kuruyor olmamız iyiydi.

Birbirimizin yanındayken tartışmaya meyilliydik, yüzden mesajlar birbirimizi tanımak için iyi bir engeldi.

"Neye gülüyorsun?" Jake çatlak ofis kapımı iterek sordu.

Telefonu kenara ittim ve sanki porno izlerken yakalanmışım gibi en masum yüz ifademle dik oturdum.

"Hiçbir şey."

Kaşları çatıldı ama gülümsedi ve başını sallayarak konuyu kapattı.

"Seni daha çok gülerken görmek güzel."

"Gülümsüyorum," diye savundum.

"Evet, ama sen daha ciddisin."

"Terk edildiğinde böyle şeyler olur."

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kendimi köşeye sıkıştırılmış ve yargılanmış hissediyordum ve patladım. Onun çökmüş gözlerini ve sıkılmış çenesini görmekten nefret ediyordum. Suçluluk duygusunu görmekten nefret ediyordum. Bana nişanlılığımızın sona erdiğini hatırlatmasından başka bir nedeni yoksa bile. Ama hâlâ arkadaşlığımız vardı ve ben de arkadaşına için geçmişi geride bırakmaya karar verdim. Fazla arkadaşım yoktu.

"Özür dilerim. Sadece açım."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Acıktın mı yani?"

"Belki," dedim masumca.

"Bu rakamların üzerinden geçmeye hazır mıyız?" dedi babam, gözleri bir yığın kâğıda yapışmış halde odaya girerken.

"On dakika içinde ofisinde buluşacağımızı sanıyordum."

Jake, "Burada buluşuruz diye düşündük, böylece yerde paytak paytak yürümek zorunda kalmazsın," diye şaka yaptı.

Dilimi çıkarırken aynı zamanda ona orta parmağımı gösterdim. Huysuzlukla yetişkin el hareketlerini karıştırmayı severdim.

"Hey, şimdi," diye uyardı babam. "Bahsettiğin benim küçük kızım."

Jake ve ben güldük çünkü babam küçüklüğümüzden beri oyun kavgalarımıza katlanmıştı. Aynı zamanda, onun savunması karşısında göğsüm biraz ısındı. Onun yanında olmak her zaman bu kadar zor değildi ve böyle anlarda beni gerçekten sevdiğini hatırlıyordum, sadece kendi tarzında.

"Başlamadan önce sana bunu vermek istiyorum," dedi babam, bir dosya klasörünü masama doğru kaydırarak.

Kapağı açtım ve donakaldım. Ciğerlerim fazla mesai yapıyordu ve ağzım kapağın içine doğru yayılırken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu.

en büyük sırtışı. ""

"Bana fazla seçenek bırakmadın," diye homurdandı babam. "İnceledim ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, iyi bir plan. Ne de olsa sen benim kızsın." İltifatı karşısında gururla gülümsedim. "Zaman çizelgesi ile ilgili bazı şartlar var. Hoşuna gitsin ya da gitmesin Carina, hamilesin ve hayatını değiştirecek bir olay yaşamak üzeresin. Alışmak için zamana ihtiyacın olacak ve ben de senin çok fazla şeyle istemiyorum. Yani, evet, olacak. Ama zaman çizelgesini doğum izninden sonra konuşacağız."

Düşünüyormuş gibi yaptım ama o haklıydı ve tartışmak istemedim. "Tamam." Masamın karşısındaki sandalyeye çöktü ve iç çekti. "Teşekkür ederim, baba."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana göz kırptı ve toplantıyı başlattı.

Raporumun son sayfasını bitirmek üzereydik ki sekreterim Anne kapıdan kafasını uzattı. "Carina, seni görmek isteyen biri var."

Kocaman açılmış gözleri ve kızarmış yanakları biraz telaşlanmasına neden oldu. Kızgın biri mi vardı? Orada olmaması gereken biri mi? "Onlara yakında yanlarında olacağımı söyle. Birkaç dakika içinde özgür olacağım."

"Umm..." Kapının pervazına tutundu ve başını tekrar içeri çevirmeden önce koridora bakmak için döndü. "Sanmıyorum-"

"Burger perisi, ."

Kapıma yaklaşan sesle gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Anne geri adım attı ve lan içeri girdi. Yani hamburger perisi.

Uzun boylu, kömür karası özel dikim takım elbiseli, geniş omuzlarını saran bu adamın kapımın önünü doldurduğunu görünce içimi bir sıcaklık kapladı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bunun onu kendi alanımda görmenin heyecanı mı, eski sevgilim ve babamla birlikte benim alanımda olmasından kaynaklanan panik mi, yoksa odaya yayılan sulu hamburger kokusundan kaynaklanan saf bir sevinç mi olduğunu anlayamıyordum.

Sonuna kadar içeri girdi ve üstünde beyaz krema olan bir fincan gördüğümde neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Milkshake'im," diye fısıldadım ve tüm gözler bana çevrildi.

Yanaklarımın ısındığını hissederek boğazımı temizledim ve yüz ifademi hayretten başka bir şeye dönüştürene kadar aşağıya baktım.

"Teşekkür , Anne."

Anne, nihayet uzaklaşmadan önce Ian'ın arkasına bir kez daha uzun uzun baktı.

"Sen Ian Bergamo'sun, değil mi?" diye sordu babam. "Bergamo ve Brandt'tan."

"Evet efendim," diye cevap verdi Ian, çantayı ve içecekleri benden çok uzaktaki sehpanın üzerine bırakırken. "Seni tekrar görmek güzel."

"Yine mi?" Jake, Ian'a kurnaz gözlerle bir aşağı bir yukarı bakarak sordu.

Babam Jake'e, "Baban ve ben neredeyse dokuz yıl önce onun şirketinin kurulmasına yardım ettik," diye açıkladı.

"Evet efendim," dedi Ian, en çekici gülümsemesini takınarak. "Hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyor. Bay Wellington'a olanları duyduğuma üzülüm."

"O iyi bir adamdı." Babam tekrar konuşmadan önce şirketimizin diğer yarısı için bir an sessizlik oldu. "Bu onun oğlu, Jake. Son birkaç yıldır onun yerini mükemmel bir şekilde dolduruyor."

Jake ayağa kalktı ve Ian'ın elini sıktı; evleneceğim adamı, bebeğini doğuracağım adamın hemen yanında görmek biraz .

"Carina ile Londra projesi hakkında konuşmak için mi buradasınız? Sizinle genellikle orada buluşuyor, değil mi?" Jake sordu.

Ve bir anda aklıma geldi.

Babama ya da Jake'e Ian'ın baba olduğunu söylememiştim. İşle o kadar meşguldüm ki açıkçası bunu düşünmemiştim bile. Ortaya çıkmak üzere olan senaryo karşısında panikten tüylerim diken diken oldu. Bir tren kazası gibi, sadece durup izleyebiliyordum.

Ian'ın gri gözleri benimkilere dikildi ve bunun olacağını biliyordum. Nabzım kulaklarımda gümürdedi ve hiçbir şey duyamadım ama dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Başlarının bana doğru sallandığını gördüm.

"Çocuğunuzun annesi çizburger istediğinde, ona çizburger götürürsünüz."

"Ne?" Jake ve babam hep bir ağızdan söylediler.

Sanırım gülmeye başladım ama ağlamaya çok yakındım. "Evet, sana söylemedim mi?"

"Kesinlikle yapmadın," diye babam.

Ian'ın kaşları düştü ve kaşlarının arkasında acıya benzer bir şey parladı. Bebek kaburgalarıma sert bir tekme atmak için o anı seçti. Nefes nefese kaldım ve bir elimi karnıma koyarak Ian'ı yanıma getirdim. "İyi misin?"

"Evet, evet." Sırtımdaki elinin sıcaklığı baş dönmesi hissine yardımcı olmuyordu. "Sadece kaburgalarımın bir tekme."

Ian'ın eli karnıma düştü ve eğildi. "Bunu konuşmuştuk, Peanut. Sadece tekmele ve tüm hayati organlardan uzak dur."

Odadaki herkesi unutarak göbeğimin üzerinde gezinen karanlık kafaya gülümsedim. Sanırım söz konusu kafa yer değiştirdiğinde ve son zamanlarda çok fazla düşündüğüm güzel dudaklar bana gülümsediğinde biraz bayıldım.

"Carina." Babam adımı haykırarak beni trans halinden çıkardı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Ian'la nasıl karşılaştığımızı hızlıca anlattım ve sonunda Jake düşünceli ve endişeli karışımı bir ifadeye bürünürken babamın göğsü giderek daha fazla kabardı.

"Onu dürüst bir kadın yapacak mısın?" "Baba," diye nefes nefese kaldım.

Ian usulca güldü. "Bana izin vermiyor, efendim."

Babamın omuzları düştü ve o da başını sallayarak . "Kızımın söyledikleri kulağa doğru geliyor."

Babam elini uzattığında ve Ian da onu tuttuğunda kendimi başka bir boyutta gibi hissettim.

"Seni ezip geçmesine izin verme. Orada gerçek bir top avcısı yetiştirdim." Bana doğru göz kırptı ve bu bana yaptığı en iyi iltifatlardan biri olabilirdi. "İşlerin iyi gittiğini duyduğuma sevindim. Sanırım seni buralarda göreceğim."

"Çalışmalarınız üzerine inşa edebileceğimiz sağlam bir temelimiz oldu."

Babam ellerini ceplerine soktu. "Yalakalık yapma." "Baba," diye tekrar nefes nefese kaldım. Jake güldü ve ben de onun elini tokatladım.

kol. "Bu biraz komik," diye savundu.

"Hain," diye mırıldandım.

"Kızım ve çizburgerleri arasında durmayacağım. Neredeyse hiç aşermeden atlattık ama bu seferki bizi çok zorladı. Neyse ki hepimiz onun bağımlılığını desteklemek için buradayız."

"Aman Tanrım. Sadece git," diye yalvardım.

Jake beni kucaklamak için kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Dışarı çıktıklarında Ian kapıyı arkalarından kapattı. "Kimdi o?" diye sordu çok hafifçe.

"Ne demek istiyorsun? Babam ve Jake mi?"

"Senin için Jake kim?" diye sordu, gözleri bıçak gibi keskindi.

Aptal rolü yapmayı düşündüm ama rahatsız edici bir konuşmadan kaçınmak dışında yalan söylemek için bir nedenim yoktu.

"Eski nişanlım."

"O gece barda içki içerken seni üzgün bırakan adam mı?"

Bazen Ian'la nasıl tanıştığımı unutuyordum. Beni en kötü anlarımdan birinde gördüğünü unutuyordum. "Tek ve biricik."

"Dick," diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım. "Gerçekten değil. Öyle olsaydı muhtemelen daha kolay olurdu." Ian mırıldandı ve bana baktı ama ben bu konuşmayı bitirmiştım. "Şimdi bana hamburgerimi getir."

"Evet, hanımefendi."

Her ısırıkta benim mutluluk mırıltılarım dışında ofise sessizlik çöktü.

"Aman Tanrım. Bu sallama bana hayat veriyor."

Ian güldü ve kutuyu çöpe atmadan önce son patates kızartmasını da bitirdi. "Öyle mi? Paylaşmak ister misin, böylece ne kadar iyi olduğunu anlayabilirim."

Kaşlarımı çatarak bardağı göğsüme yakın tuttum.

"Hayır." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Tamam o zaman."

Uzun bir içki daha aldım ve ona baktım. İri vücudunun altında ofisimdeki koltuğu küçücük gösteriyordu. Her santimini hatırlayabildiğim bir vücut. Tekrar altında olmak istediğim bir vücut.

Birden ateş bastı ve gözlerimi onun kasıklarından ayırmakta zorlanmaya başladım. Bacaklarını açarak arkasına yaslanışı gözlerimi mükemmel bir şekilde oraya davet ediyordu. Tanrım, ne kadar da büyüktü. Tripod gibi. Ve onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Seksi özledim. Ian ile seksi özledim. Bir kez yeterli değildi. "Carina?"

Yumuşak sesi bir siren gibi adımı söylüyordu ama aynı zamanda beni kendime getirdi. Ona benimle seks yapmayı denemesini söylemeden önce kelimeler bulmam gerekiyordu, aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Yarın doktor randevum var." Kelimeler ag-

Sanki onları silahla vurmuşum gibi etkileyiciydi. Kaşları havaya kalktı ve ben de daha yumuşak bir şekilde, senin koca sikini hayal etmiyorum, diyerek devam etmek için acele ettim. "Eğer gelmek istersen."

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtıttı ama neyse ki beni rahat bıraktı. "Ben oradayım."

"Bebegi göremeyeceğiz," diye uyardım.

"Carina," diye doğrulup dirseklerini dizlerine dayadı ve lazer dikkatini bana odakladı. "Ne olursa olsun orada olacağım."

"Tamam."

Ne kadar ciddi olduğunu düşünürken sessizlik uzadı. Ian tatlı dilli biriydi ve ben de hormonlarımın vücudumu ele geçirmesiyle şu anda biraz oyun dışı kalmıştım, bu yüzden kolayca kandırılabilirdim. Ama bu işte sonuna kadar gitmediğine dair en ufak bir belirti vermedi.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diye başladı sessizliği bozarak.

Gözlerim kısıldı. "Tamam."

"Seni ailemle tanıştırmak istiyorum."

"Oh..." Beklediğim bu değildi. "Umm...tamam." "Emin misin?"

Bebeğimin babasının ailesiyle tanışmak istediğimden emin miydim? Hayır. Onun yerine "Evet," diye cevap verdim. "Sanırım onlarla yakında tanışacağım. Ne zaman düşünüyorsun?"

"Bu gece mi?"

"Umm...tamam."

"Güzel, çünkü onlara orada olacağımızı söyledim."

"Ya meşgul olsaydım?" Dudaklarımı büzerek sordum.

Sırf beni kızdırmak için kibirli bir gülümseme takındı. "Bunu benim için yaparsın."

I yuvarlandı benim gözler-a tipik hareket etetrafında

Onu. "Sen çok varsayımsal."

"elde etmeyi severim." Özür dilemeden omuz silkti.

"Sana iyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok. Carina'nın yöntemlerinde ustalaşıyorum."

"Lütfen. Seni ezebilirim."

"Ve dövüşmek istiyorum." Kelimeler alçak sesle ve o gece kulağıma söylediği diğer şeyleri hatırlatan bir hırıltıyla söylenmişti.

Çenemi kaldırıp ona muhteşem bir buz bakışı atmaya çalıştım ama vücudum yanıyordu.

Elini kanepenin kenarına vurarak kalbimin göğsümden fırlamasına neden oldu. "Tamam, gitmem gerek. Kaçırمامam gereken bir toplantım var. Bu müşteriyle tek başına görüşürsem Erik küplere biner." Gözlerini devirdi ama gülümsedi. "Seni alabilir miyim?"

"Sanırım."

"Güzel. 6:30'da görüşürüz."

Belki o zamana kadar daha az hararetili, şehvet dolu bir olurdum.

Bir kız umut edebilir.

11 IAN

"BUNU YAPTIĞIN İÇİN TEŞEKKÜRLER."

Carina başını çevirdi ve yolcu gülümsedi, güneş camlardan parlayarak onu aydınlatıyordu. Tanrım, çok güzeldi.

"Elbette. Aile benim için çok önemli. Bu yüzden Peanut'ın büyükanne ve büyükbabasını tanımak benim için iyi bir şey."

"Bebek için heyecanlılar. İşlerin gidişatından pek heyecan duymuyorlar," diye mırıldandım. "Ama yine de heyecanlılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım..." Derin bir nefes aldım, ailemi acılarını dışarı sızdırmadan eski haline getirebilmek için söyleyeceklerimi düşündüm. "Sanırım aile konusunda daha gelenekseller. Onlara söylediğimde ilk soruları düğünün ne zaman olduğuydu."

Carina'nın yanımda homurdanmasına izin vermemeye çalıştım, ama beni bir koca olarak tamamen reddetmesiyle ilgili bir şey sinirime dokundu.

"*O kadar* da korkunç olmazdı."

Tek kaşı şüphe dolu gözlerinin üzerinde yavaşça yükseldi. "Ian. Gel hadi."

"Son zamanlarda iyiydik," diye savundum.

"Ne zaman? Birbirimizin etrafında olduğumuz birkaç avuç zaman mı? Elbette, birbirimizi kavga etmek için görmediğimiz sürece sicilimiz iyidir."

Ona en çekici gülümsememi verdim. "Sana çizburger yedirmeye devam edeceğim ve her şey yoluna girecek."

Şakam karşısında serbest bıraktığı küçük kıkırdama iliklerime kadar işledi ve uçup gideceğimi sandığım ana kadar içimi doldurdu. Hepsi tek bir

Gül.

Sıcaklık, arzu ve tutku hissettim. İhtiyaç hissettim. Sevişmeye, dokunmaya, tatmaya. Ama göğsümde oluşan bu sıcaklık yeniydi ve beni konuyu değiştirecek kadar korkutuyordu.

"Babanla tanıştım. Peki ya annen? Bir yerlerde başka bir şirketin patronu mu?"

Pencereden dışarı bakmadan önce yüzündeki gülümseme kayboldu ve tepkisini gizledi. "Bilmiyorum. Beni doğurduktan kısa bir süre sonra gitti." Bir kahkaha daha, ama bu seferki benimkini yansıtan bir kızgınlıkla doluydu. "Bir süre denedi. Ama babamın geleneksel görüşlerinin onun özgür ruhu için çok fazla olduğunu söyleyebilirsin."

"Üzgünüm, Carina."

Omuz silkti. "Meh. Bu uzun zaman önce oldu. Ayrıca babamın dört ablası var. Peanut'ın bolca kadın sevgisi olacak."

"Çok fazla kadın var." Dört kız kardeşi hayal etmeye çalışarak başımı salladım. Bir tanesini hayal etmek bile zordu. "O zaman onlarla tanışabilecek miyim?"

"Oh evet, ve seni yiyip ."

Arabayı durdurdum ve ona bakmadan önce arabayı kapattım. "O zaman lezzetli olmam iyi bir şey."

Onu arabada gülerek bıraktım ve kapısını açmak için koştum, inmek için elini benimkine koyduğunda kolumdan yukarı fırlayan elektriği sevinçle karşıladım.

Ailemin gösterişli evinin merdivenlerini çıkarken ağzımın kenarından mırıldandım. "Buradan çıkmak istiyorsan üç kere göz kırp."

"Yapacağım. Göz seğirmesi kaçış için."

Kapıyı açarken hareketi abartarak taklit ettim. Güldüğü için elini karnına götürmek zorunda kaldı ve ben de kapıyı çarpıp hiç orada değilmişiz gibi davranmak ve onu yalnız kalabileceği bir yere götürmek istedim. Ama artık çok geçti çünkü annem kapıyı sonuna kadar açtı ve beni kucaklamak için aşağı çekti.

"Ian," diye selamladı babam antrenin diğer tarafından, elinde bir kadeh viskiyle.

"Ve sen de öyle olmalısın, Carina." Annemin gözleri Carina'nın yumruları arasında gezindi ve tekrar yüzüne döndü. "Kendine bir bak. Muhteşem görünüyorsun."

"Oh, teşekkür . Çok nazıksınız."

"Oğlum için fazla güzel," dedi babam, Carina'nın elini sıkmak için ayağa kalkarken. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bunu bir şaka olarak söylemişti, ama gerçeğin alt tonlarını duydum.

Carina biraz kızardı ama bakışlarını babaminkilerden ayırmadı ve toplantılarda Erik'le bana attığı aynı cesur bakışı attı. İş söz konusu olduğunda tam bir köpekbalığı olduğuna bahse girerim. Bergamo ve Brandt onu işe aldığı anda sıkı bir pazarlık yaptığını biliyordum.

"Ben Santo, bu da karım Mirabella."

Annem atladı ve Carina'yı kucaklamak için aşağı çekti. Annemin boyu 1.80'in biraz üzerindeydi ve Carina, özellikle de nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim olmayan topuklu ayakkabılarıyla ondan daha yüksekti.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Yemek nefis kokuyor."

"Ben yapmadığım kesin. İtalyan kayıvalidemin hoşnutsuzluğuna rağmen pek iyi bir aşçı değilim." Bize yemek odasına doğru el salladı. "Şimdi, gelin oturun. Su ya da çay ister misiniz? Hemen hemen her şeyimiz var."

"Su harika olur."

Sandalyesini çektiğimden ve tüm mükemmel gen- tlemanly görevlerini yerine getirdiğimden emin oldum.

Bu, babamın şaka perdesi altında orada burada küçük iğnelemeler yapmasını engellemedi. Bir şekilde akşam yemeğinin çoğunu bardak bardak burbon içmeden atlattım. Yemek boyunca Carina'ya bakmak çok yardımcı oldu. Muhteşemdi, sakın ve kibardı. Başka bir şey beklediğimden değil, ama her konuşma konusunu parkın dışına çıkardı.

"Peki, tatillerde herhangi bir aile geleneğiniz var mı?" Carina sordu.

"Biz pek tatil *yapmayız*," diye cevap verdim annemle babamdan önce. "Annem ve babam genellikle evde olmazlar."

Carina'nın gülümsemesi tüm yemek boyunca ilk kez kaygıyla bana baktığında kayboldu. Anlaşılan kızgınlığımı maskelemekte pek başarılı olamamıştım.

Annem durumu için acele etti. "Eminim bebek için birkaç tatilde burada olabiliriz."

"Tabii ki. Bebek için." Kadehimi kaldırdım ve bir yudum almadan önce annemi selamladım.

Babam kaşlarını çatarak içkisinin arkasına saklandı ve içkisini masaya geri koyduğunda gülümsedi. "Ee, Carina. İkinizden biri

bundan sonra ne yapacağınızı tartıştınız mı? Evlilik," dedi sanki yemekten sonra pasta isteyip istemediğini sorar gibi. "Belki birlikte yaşamaya başlarsınız?"

"Oh...umm." Carina sözlerini düşünürken çatalıyla oynadı ve yardım için bana baktı. Elimden geldiğince göz kırparak karşılık verdim ve rahat bir nefes aldı.

"İan, gözünün nesi var?" Annem sordu.

Gözümü ovuşturdum. "Sanki orada bir şey varmış gibi hissediyorum."

Carina hiç vakit kaybetmeden atladı. "Bu seni daha önce de rahatsız ediyordu. Belki de dinlenmelisin."

"Evet, gün geçtikçe daha da kötüleşiyor." Annemle babama elimden geldiğince sempatik bir bakış attım. "Üzgünüm ama sanırım eve gitmeliyiz."

"Emin misin? Bir şeyler içmek ve kahve içmek için oturma odasına geçebiliriz," diye önerdi annem.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama yarın da çalışmam gerekiyor. Erken toplantılar."

"Elbette, . Sizi ."

Hepimiz ön kapıya doğru ilerledik ve nihayet serbest bırakılmadan önce el sıkışmalar, sarılmalar ve gelecekteki buluşmalar için sözler verildi. Arabaya binene kadar numara yapmaya devam etmek için gözümü yeterince ovuşturduğumdan emin oldum.

Garaj yolunun sonuna geldiğimizde ikimiz de gülüyorduk.

Carina, "Vay canına, gerçekten de çok ," dedi.

"İnandırıcı olması gerekiyordu. Peki ya sen? Zavallı gözüm için neredeyse senden gerçek bir endişe duyuyordum."

"Evet, doğru."

"Hadi ama. İtiraf et, seni bile kandırdım. Çocuğunuzun zavallı babası göz bandı takmak zorunda kalacaktı. Bebeğimiz benim bir korsan olduğuma inanarak büyümek zorunda ."

"Dehşet. Muhtemelen yalan söyleyip seni saklamamız gerekecek. Onu denizde kaybettik," dedi abartılı bir kaş çatmayla.

"Seni ikna etmesine izin verme, Fıstık," dedim Carina'nın karnına doğru, sanki birkaç santim eğilirsem bebek beni anlayabilecekmiş gibi. "Baban şimdiye kadar tanıdığın en havalı korsan olurdu. Göz bantlarını yeni bir moda haline getirirdim."

Binasının önüne park ettiğimde, başı geriye atılmıştı, pürüzsüz boynu açıktaydı. Elleri çocuğumuzun üzerinde duruyordu.

güldü. Çok güzeldi. "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Bergamo."

Dışarı çıktı ve beni kaldırımda onu beklerken bulunca şaşırdı. "Beni içeri götürmek zorunda değilsin."

"Elbette istiyorum. Bu topuklularla sağlığını için endişeleniyorum."

"Onları giymeyi bırakmalıyım ama kendimi güçlü hissetmemi sağlıyorlar."

"Güven bana Carina," dedim kapıyı onun için açık tutarken. "Sen çok güçlüsün, topuklu ya da değil."

Elimi sırtına dayadım ve onu asansöre doğru yürüttüm. Düğmeye basmadı, onun yerine kaşlarını çatarak bana döndü. "Demek sen ve ailen pek iyi anlaşıyorunuz?"

Gözlerimi kaçırdım, gerginliğimi fark ettiği için biraz utanmıştım. Onlarla aynı fikirde miydi? Benim de güvenilmez olduğumu ve zamanımı boşa harcadığımı mı düşünüyordu? "Evet, ben zavallı küçük bir zengin çocuğuyum," dedim, şaka olarak geçiştirerek. "Sadece çok sık gelmiyorlardı ve aile tatillerinde bir aileye sahip olma fırsatını kaçırdım. Çoğunlukla dadım ve ben ya da Erik'in ailesiyle birlikteydim."

Elimi tutmak için uzandı ve gözlerimi onunkilere çevirdi. "Bebek için burada olmanın senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum."

Geniş, mavi gözleri beni bir mıknatıs gibi kendine çekti. Anlayışı beni ona yaklaştırdı ve siyah saçlarını kulağının arkasına taradım. "Sadece Wonder Woman'a ayak uydurmaya çalışıyorum," diye soludum kelimeleri, bu kadar yakın durduğumuz için ağzında hissedebileceğini umarak.

"Ian," diye fısıldadı.

Dudaklarımı yaladım ve o da ağzıma aynısını yaptığında her şeyin bittiğini anladım. Aramızdaki küçük boşluğu kapatarak onu öptüm. İkimiz de inledik ve en son öpüştüğümüzde ne kadar iyi olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Hiç tereddüt yoktu; sanki birbirimizi ilk gördüğümüzden beri beklediğimiz şey buymuş gibi birbirimize saldırdık.

Dudakları benimkileri yastık gibi karşıladı, çok yumuşak ve istekliydi. Elleri kollarımın altından sırtıma doğru hareket etti. Bir elimi saçlarına attım, onu kendime çekmek için çaresizce çırpınıyordum. Karnı bana çarptı ve ağzım onunkini mahvederken onu nazıkçe kendime yaklaştırdım.

Tırnakları kıyafetlerimi tırmalamak ister gibi sırtımı taradı ve dilimi dudaklarının arasına bastırdım, onunki benimkiyle yarı yarıya buluştuğunda inledim, sanki o da benim tadımı hatırlamak için benim hevesliydi.

Apartmanın girişinde dururken hiçbir anlamı yoktu, her seferinde bir saniye kontrolü kaybediyorduk. Onu merdivenlerden yukarı çıkarmalıydım. Onu daha fazla hissetmem gerekiyordu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Asansörün sesi duyuldu ve Carina geri çekildi, az önce yaptığımız şeye inanamıyormuş gibi eliyle ağzını kapattı ve bunu kanıtlamak için şişmiş dudaklarını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Kapılar açılırken geri ve iri gözlerle bana baktı. Anı bozduğu için küfretmek istediğim bir adam dışarı çıktı, giderken gözleri telefonuna yapışmıştı.

Carina başını sallayarak, "Bu bir hataydı," diye nefes aldı. "Özür dilerim. Hormonlar yüzünden."

"Hormonlarınız benden her zaman faydalanabilir."

Şakam gerginliği azalttı ve o da güldü. Ama yanaklarının rengi hâlâ uçmuştu ve dudakları hâlâ benimkinden şişmişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istese bile, kanıtların hepsi oradaydı.

"İyi geceler, Ian."

Bu konuda konuşması için onu zorlamak istedim ama arzusunun altında bile yorgunluğunu görebiliyordum. Bütün gün çalışmak ve ardından ailemle akşam yemeği yemek, bırakın hamile bir kadını, herkes için zor bir görevdi. yüzden geçmesine izin verdim. Şimdilik.

"İyi geceler, Carina." O uzaklaşmadan önce eğildim ve iki elimi karnına koyarak ağzımı yaklaştırdım. "İyi geceler, bebeğim."

Sonra onu serbest bıraktım ve uzaklaştım, kocaman gözlerini ve ağır yutkunmasını sevdim. Asansöre adım attı ve ben geri çekilirken bakmaya devam etti.

"Oh, ve Carina... bu bir hata değildi."

Kapılar kapandı ve bana kızarmış ve sersemlemiş Carina'ya son bir kez bakma fırsatı verdi.

12 CARINA

Ian ögle yemeğiyle gelmeden önce birkaç dakikam olduğunu düşünerek ofisimden çıktım ve yerde bir tur attım. Sırtım ağrıyordu ve bütün sabah Braxton Hicks sancısı çekmiştim. Bunları ilk kez yaşadığımda paniğe kapılmış ve yedi aylıkken doğum yapacağımı sanmışım. Gece yarısı tek başıma acile koştum ve aşırı tepki verdiğimi öğrendim. Artık geldiklerinde aradaki süreyi sayıyor ve geçiştiriyordum.

Eğer rastgele olsalardı, sadece yalancı kasılmalar olurdu. Eğer onları düzenli olarak fark edersem, o zaman doğum olabilirdi. Bunlar sabahtan beri oluyordu ama her yerdeydi ve normalden daha fazla acıyordu.

Ama ofisimden dışarı adım attığımda nefesimi kesen sahte bir kasılma değildi.

Hayır, muhasebedeki sürtük Nina'ya gülümseyen Ian'dı.

Tamam, belki sürtük değildi ve onu çok az tanıyordum. Ama ondan ve Ian'a sanki dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şeymiş gibi gülümsemesinden nefret ediyordum. Gelmiş geçmiş en komik insan o olmalıydı çünkü Ian başını geriye atıp güldü ve o da bir adım daha yaklaştı. Beni daha da sinirlendiren şey, geri çekilmemesiydi.

Başka kaç kadınla flört ediyordu? Hala çıkıyor muydu? Belki de bana ögle yemeği getirmenin arasında diğer kadınları beceriyordu? Belki de şipşak bir ilişki yaşayabileceğini ve bebek annesine bakma kutusunu tek seferde işaretleyebileceğini düşündü.

Ateş boğazımı yaktı ve göğsümü sıkıştırdı.

Elini duvarın yarısına dayadı, neredeyse eğilip onu öpecekti. Tıpkı geçen hafta beni öptüğü gibi. Kaçınmışım

ama şehirdeki tüm kadınları becerdiğini bilseydim bunu yapmazdım. Elinin yanında *benim* öğle yemeği çantam vardı.

Yemek yemek için onun fotokopi makinesindeki işini bitirmesini beklemeyecektim.

Yanlarına gittim ve aralarına uzanıp kâğıt torbayı kaptığımda hiçbir şey söylemedim. Dönüp hışımla ofisime gitmeden önce ona bakmadım bile. Kapıyı çarpma tatminini bile yaşayamadım çünkü avucuyla kapıyı tokatladı, iterek açtı ve arkasından nazikçe kapattı.

Her şey kaynamaya yakın hissediyordu ve ben yine de gidip çarpmak istedim, sadece patlamayı duymanın verdiği tatmin için.

"O da neydi öyle?" diye sordu kapıyı göstererek. "Yok bir şey." ve yemeğime yumuldum, omuz silktim ve Sesimdeki tüm öfkeyi temizleyerek. "Sadece acıktım ve yemek için Nina'nın gözünü sikmeyi bitirmeni beklemek istemedim."

"Ben-" Durdu ve geri dönmeden önce iki adım attı. "Tanrım. Ona toplantıda olup olmadığınızı sordum ve bana bir yazılım programı hakkında soru sorunca bir dakikalığına kendimi kaptırdım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Ses tonundan o kadar da üzgün olmadığını anladım. Ya da üzgünse bile, her şeyden çok sinirlenmişti.

Sinirlenmesine ve boktan özüne sinirlenerek hamburgerimi masaya vurdum. "Tanrım, çocuğunun annesine öğle yemeği götürürken flört ettiğini bile itiraf edemiyorsun." Ayağa kalktım ve içimden taşan duyguların dışarı çıkmasına izin vererek onunla yüzleştim. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Muhtemelen büyük Ian Bergamo'yla birlikte olmak için sıraya giren kadınlar vardır."

İnanılmaz bir kahkaha koptu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Daralmış çelik gözlerini bana dikmeden önce başını salladı. Artık şaşkın değillerdi. Hayır, alaycı ve öfkeliydiler. "Ne? Buzlar kraliçesi Carina Russo kıskandı mı?" diye alay etti.

Suçlaması fiziksel bir güçmüş gibi geri çekildim ve alay ettim. "Hayır."

Dudağı kıvrıldı ve bir adım daha yaklaştı. "Hadi Carina. Ad- mit it."

Omuzlarımı geriye çekerek, yönetim kurulu odasında kullandığım gücü kullandım. "Bunu bana çevirme. Dalga geçen sensin."

"Değilim," dedi sert bir tavırla. "Birbirimize hiçbir söz vermedik, bu yüzden birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz." Birkaç adım daha attı, kaşlarının arasındaki çizgiler yumuşadı ve gözlerine karanlık bir parıltı girdi. Tam önümde durup neredeyse karnıma dokunana kadar durmadı ve başımı geri çekip gözleriyle buluşmaya zorladı. Dudakları sinsi bir sırıtışla yukarı kalktığında . "Sen istemediğin sürece."

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Öfkemi içimde tutmaya ve sesimi kaynaştırmaya çalıştım ama o kadar yakınımda durunca sanki oksijenimi çalmış gibiydi ve her şey nefes nefese çıkıyordu.

Saçlarımı geriye doğru taradı ve sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. "Bundan emin misin? Geçen hafta pek emin görünmüyordun."

Kuru dudaklarımı yaladım, kendimi tutmaya çalıştım. Burası o kadar sıcaktı ki başım dönüyordu. "Bu bir hataydı."

Parmaklarını yanağımda gezdirirken alay etme sırası ondaydı. İçine batmamak için mücadele ettim. Elini enseme dolaştırdı ve şok tekrar sırtımdan aşağı inerek midemde bir ağrı oluşturdu. Onun için neredeyse nefes nefese ve artık umursamıyordum.

Bunu bana nasıl yaptı?

"Öpücüğümü özlemediğine emin misin?" diye sordu dudakları ağzımın kenarına yapışmadan hemen önce. "Bana randevumuzu, birlikte olmayı hayal etmediğini söyle. Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamadığını söyle."

"Ian." Bu nefesli inilti benden mi geliyordu? Vücudum canlı bir tel gibi cızırdadı, hepsi alt karnıma doğru hareket etti, ağrıyan bir ihtiyaç gibi sıkıca çekti.

Eğildi ve kulağıma fısıldayabilmek için saçlarımı kenara itti. "Çünkü yapıyorum. Her zaman. Bazen..." Sıcak dudaklar kulağımın lobunu emdi ve bir patlamayla çıktı. "Uyandığımda elim sikimin üzerinde, senin sıcaklığını, inlemelerini hatırlayarak kendimi okşuyorum, boşalana kadar, adın dudaklarımdan dökülüyor." Gözlerimle tekrar buluşmak için geri çekildi, koyu kömür gözlerinin üzerindeki kapakları ağırlaştırmıştı. "Sadece söyle, Carina."

Dudaklarım ayrıldı ve başka bir ihtiyaç dalgası beni vurdu. Bekle.

Hayır.

Karnım sıkıştı, sırtım ağrıyordu ve acı içime işlerken destek için omzunu kavradım ve sıvı be-

gan bacağımdan aşağı damlıyordu. Yüzüm daha da kızardı çünkü düşünebildiğim tek şey kendi kendime işiyormuşum gibi hissettiğimdi.

"İyi misin?"

Ian artık arzudan çok endişeyle yere bakıyordu. "Az önce suyum geldi."

O ana kadar var olan tüm arzular yok olmuştu ve sanki ona vebalı olduğumu söylemişim gibi ellerini geri çekerek uzaklaştı. "Ne oluyor Ian?"

"Az önce suyum geldi."

"Ne demek suyum geldi?"

Arzunun içimde kıvrandığını düşündüğüm his tekrar ortaya çıkınca çenemi sıktım, ama bunun bir çekiş olduğundan hiç şüphe duymadan daha sert bir şekilde. Gerçek bir şey. "Yani, suyum. Sadece. Lanet olsun. Kırıldı."

Kocaman gözlerle baktı ve yutkundu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark ettim. Tüm randevulara gitmiştik ama bebeğin ne zaman geleceği hakkında hiç konuşmamıştık. Aldığım doğum derslerinden ve ne beklemem gerektiğinden hiç bahsetmemiştim.

"Beni hastaneye götürmen gerekiyor."

Kaşları düştü ve tereddüt etti. "Koltuklarımı mahvedecek mi?"

Sadece bir bakışla onu ateşe verebilseydim, kül olurdu. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Neredeyse bağıracaktım.

İşe yaradı çünkü bir sonraki anda elleri yere düştü ve gözlerini kırpıştırarak şoku atlattı. "Doğru. Önemli değil. Tamam," dedi ve elimi tutmak için bana doğru geri adım attı. "Sadece... sadece bana ne yapacağımı söyle."

Derin bir nefes aldım çünkü artık onun kirli ağzı dağıtmadığı için düşünebildiğim tek şey vücudumdaki her duyguydu. "Arabamda bir çanta var. Onu alıp Üniversite Hastanesi'ne gitmeliyiz."

"Tamam. Hallediyorum." Bana geri dönmeden önce sanki kaybolmuş gibi ofiste etrafına bakınarak bir daire çizdi. Bu beni neredeyse güldürmeye yetiyordu. "Seni taşıyayım mı?"

Buna güldüm. "Hayır. Yürüyebilirim. Sadece kasılmalarımı zamanlamak için telefonuma ihtiyacım var."

"Aldım." Masamdan kaptığı gibi bana uzattı. "Peki ya yemek?"

"Yemek yok." Elim tuttu ve ben durduğumda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydik.

"İyi misin?"

"Belki sadece patates kızartması."

Gülümsedi, başını salladı ve patates kızartmalarımı aldı, otoparka kadar yol boyunca elimi tuttu.

Ben kızartmaları mideye indirip kilometreler geçtikçe daha da gerilirken, Ian sürücü koltuğunda bir Zen rahibi gibi görünüyordu. Rahatlatıcı bir gülümsemeyle arabadan inmeme yardım ederken onu tokatlamak istedim. Kırık suyumla mahvetmediğimi kontrol etmek için yolcu koltuğuna dönüp baktığımda onu gerçekten tokatlamak istedim. Ona arabamda sadece bu durum için yedek bir havlu olduğunu söylediğimde rahat bir nefes almıştı.

"Merhaba," diye selamladım hastanenin resepsiyon görevlisini. "Water'im kırıldı, yani evet." Tek kaşını kaldırarak baktı ve bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve gerginliğimle sessizliği doldurmak için acele ettim. "Muhtemelen aşırı tepki veriyorum ve eve gitmeliyim..."

Nefesimi kesen bir kasılma beni sertçe vurduğunda kendimden geçtim. Bu diğerlerinden daha uzun sürdü ve yere oturmak istediğimde bile Ian'ın elleri beni ayakta tuttu.

"Sadece check-in yapmamız gerekiyor," diye girdi Ian.

Görevlinin endişeli bakışları beni taradı ve Ian'a bir pano uzattı. Tüm evrakları doldurdu ve beni doğum katına çıkarmak için bilekliği ve tekerlekli sandalyesiyle bekleyen biri vardı.

"Merhaba anne ve baba," diye selamladı hemşire. "Ben Mary ve önümüzdeki birkaç saat boyunca hemşireniz ben olacağım. Dr. Abrahms şu anda nöbetçi. Neden kıyafetlerinizi değiştirmiyorsunuz, ben de sizi kontrol etmek için onunla birlikte döneceğim."

"Tamam, teşekkür."

Ian çantamı yatağın üzerine bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Üstünü değiştirebilmen için ben dışarı çıkıyorum. Hazır olduğunda bana haber ver."

"Ian, bunu yapmak zorunda değilsin-" sözlerim ancak on saniye süren küçük bir çekişmeyle kesildi. "Kalmak zorunda değilsin."

Önümde durdu, hiç olmadığı kadar baskın görünüyordu, sanki taşınmaz bir duvar gibiydi. "Biri mi geliyor?"

Başka tarafa baktım çünkü hayır, gelen kimse yoktu. Gerçekten kimsem yoktu ve her iş gibi bunu da hemşirenin yardımıyla kendi başıma halledebileceğimi düşündüm. Elime kadar çok kitap okumuş, tam da bu an için hazırlanmıştım. Teyzelerim teklif etmişti,

Ama dördünün altında ezilmek istemediğim için onları geri çevirmiştim. Virginia Teyze fikrimi değiştirirsem yanımda olacağını söylemişti ama ben bunu kendi başıma yapabileceğime emindim. Ben Carina Russo'yum, kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan hazırlanır ve fethederdim.

Ian'ın verdiği tepkiden cevabımı anlaması için bir şey söylememe gerek yoktu. "Ben kalıyorum."

"Ian," diye soludum adını, omuzlarım düşmüştü. Gerçekten istemediği bir şeyi yapmasını istemiyordum ama zaten onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

"Bu konuda benimle tartışamazsın... Yani tartışabilirsin ama ben gerçekten senin için burada olmak istiyorum. Lütfen."

Ona . Bu sağlam adam, takım elbisesi içinde ıslak bir rüya gibi karşımda duruyor ve ben mücadele otobüsüne binerken elimi tutmayı teklif ediyordu. Ben kimdim ki onu durduracaktım?

"Tamam."

"Güzel." Muzaffer bir gülümsemeyle öyle bir gülümsedi ki, neredeyse tartışmak için gülümsemesini geri alacaktım ama ben bunu yapamadan o çoktan kapıdan çıkmıştı bile. "Hazır olduğunda seslen."

Başımı sallayarak geri çekilişine gülümsedim ve hızla üstümü değiştirdim. Ian'ı tekrar içeri çağırdığımda yanında doktoru da getirmişti.

"Merhaba Carina. Ben Dr. Abrahms," diye selamladı beni dosyama bakarken. "Birkaç saat daha sizinle birlikte olacağım ama daha sonra Dr. Sawyer gelecek." Panoyu bir kenara bıraktı ve bana hızlı bir gülümseme verdi. "Kasılmalarınız ne kadar aralıklarla oluyor?"

Ian başımın yanımdayken arkama yaslandım ve pozisyonumu aldım. "Umm... Oldukça düzensizler, ama her zaman yirmi dakikadan daha az aralıklarla. Bazen yedi dakika kadar kısa aralıklarla."

Mırıldandı ve beni hızlıca kontrol etti. Ian'a baktığımda, bacaklarımın arasındaki doktora kaşlarını çatarak bakmasına çok güldüm. "Neredeyse dört santimetreye ulaştın. Seni tamamen ve her şeye göz kulak olacağız. Şimdilik sadece bekleyeceğiz." Dosyadaki birkaç kutuyu daha kontrol etti. "Epidural alacak mıyız?"

"Tanrım, evet." Güldü ve başka bir kutuyu işaretledi. "Bir tane almadan önce bir süre beklemek istiyorum, ama almak için fırsatımı da kaçırmak istemiyorum."

"Bunun gerçekleşmesi için elimizden geleni yapabiliriz."

Son bir gülümsemeyle gitti ve ben Ian'la yalnız kaldım.

"Peki, insan vajinasından bir bebek çıkmasını beklerken ne yapar?"

"Aman Tanrım, Ian." Sinirlerime rağmen beni güldürdü ve belki de yanımda olması başlangıçta düşündüğümünden daha iyi bir varlık olduğunu fark ettim.

Ben bozulup epidural istemedenden önce iki saatten biraz fazla dayanabildik. Bu süre içinde Ian'ın almak için hediyelik eşya dükkanına koştuğu desteyle kart oyunları oynadık. Zorlu kasılmalar sırasında sırtımı ovdu ve elini sıkıldığında bir bebek gibi yüzünü buruşturdu.

Anestezi uzmanı ayrılırken, "Lanet olsun kadın," dedi. "Bu ne- dle çok büyüktü."

"Teşekkürler Ian," diye kestirip attım.

"Ama endişelenmedim." Göz kırptı ve elini benimkinin üzerine kaydırıldı. "Bundan çok daha büyüğünü aldın."

Elimi çekti ve sertçe gülerek koluna vurdu. "İğrençsin."

Elimi geri tuttu ve yatağımın taşıdığı sandalyeye oturdu. "Neden ışıkları kapatmıyorum ve sen de biraz dinlenmiyorsun? Hemşire epidural yaptırdığına göre mümkünse biraz uyuman gerektiğini söyledi."

"Tamam," diye hemen kabul ettim. Ağrı artık çok azdı ve bebeğin kalp atışlarının sesi beni rahatlatıp uyutuyordu. İlaçların da etkisi olabilirdi ama Peanut'ın kalp atışlarını duymak yardımcı oluyordu. "Neden bir şeyler yemiyorsun?"

"Hayır. Eğer sen yemezsen, ben de yemem. Dayanışma falan."

"Tamam, ama her şey bittiğinde ikimize de çizburger getir."

"Anlaştık."

Işıkları kararttı ve kısa süre sonra kendimden geçmiştim. Ne kadar sürdüğünden emin değildim ama bir kasılma vücudumu sarınca uyandım. Epidural almadan önceki kadar acı verici değildi ama yine de çok farkındaydım.

"Güzel, uyanmışsın" dedi yeni bir hemşire. "Ben Angie. Mary'nin yerini alacağım. Bebeğinizin doğumuna yardım edecek hemşire de ben olabilirim. Kasılmalarınız oldukça yakın. Sizi muayene edeceğim ve ne kadar ilerlediğinize bakacağım."

Odayı taradığımda Ian'ı küçük sandalyede sızmış halde buldum, başı kollarının üzerinde öne düşmüş, göğsünde çapraz duruyordu. Baktı

gölünç derecede rahatsız.

Ama birkaç saat sonra bükölmüş bacaklarımlın üzerine eğilmiş, var gücümle ıkınırken böyle rahatsız olmak için her şeyimi verirdim.

Ian sürekli "Harika gidiyorsun," diyordu. Bir kolunu omuzlarıma atmış, bir elini de benimkine koymuştu ve ben sıktığımda yüzünü buruşturuyordu. "Sen bir tanrıçasın Carina. O bir tanrıça değil mi?" diye sordu odadaki doktor ve hemşirelere.

Hepsi hevesle başını salladı, seksi Ian Berg- amo'ya yarı baygın bakıyorlardı. Onları suçlamadım. Ben terden sırılsıklam olmuşum, makyajım akmıştı ve saçlarımlı dağınık bir şekilde topuz yapmışım; o ise kravatı çıkarılmış ve kolları kıvrılmış beyaz düğmeli ceketıyla harikulade görünüyordu.

Tekrar ıkınmaya gittim, hemşire benim için geri sayıyordu. Bir dediğinde, zor nefes alarak yatağına geri düştüm.

Ian soğuk bir bez aldı ve alnımı sildi. Sadece kısa bir süredir ıkınıyordum ama uzun bir gün olmuştu ve çok yorgundum.

"Hadi ama Carina. Bundan daha sert itebilirsin," diye şaka yaptı.

"Seni öldüreceğim," diye homurdandım sıkılmış dişlerimin arasından.

"Tamamen şaka. Bu yeterli bir itmeydi." Ben ters ters bakmaya devam edince tekrar düzeltmeye girişti. "Gördüğüm en iyi ıkınmaydı. Sen ıkınma kraliçesisin."

Hemşire bana tekrar ıkınma zamanının geldiğini söyledi ve doktor bebeğin taçlandığını söyledi. Sadece birkaç kez daha ıkındım. ıkınmanın ortasında, Ian'ın bacaklarımlın arkasına bakmaya çalıştığını gördüm ve elimi gözlerine vurmak için yeniden kaldırdım.

"Sakın bakayım deme," diye neredeyse bağıracaktım.

Gözlerini tavana dikti ama dudaklarında bir gülümseme belirdi ve beni acıdan uzaklaştırdı. Epidural ağrıyı azalttı ama sihirli bir şekilde yok etmedi.

Bir kez daha ittikten sonra -Ian'ın başı benimkine bastırılmış, ikimizin de gözleri kapanmıştı- dünyanın en güzel sesi odayı doldurdu.

Bebeğimizin ilk ağlaması.

"O bir kız!" Dr. Sawyer gururla açıkladı.

Bir hıçkırık serbest kaldı ve yastıklara yaslanarak rahatladım.

"Başardın. Kahretsin, kadın. Başardın amına koyayım." Ian saçlarımlı geriye taradı ve alnımdan öptü.

Angie kızımızla birlikte öne çıkıp onu göğsüme yatırdığında dimdik durdu. Avazı çıktığı kadar bağırdı,

Onu susturdum ve aldım, kıvrılmış minik burnunu ve genişlemiş minik ağzını seyrettim.

Vay anasını.

Yirmi beş yıl boyunca mümkün olan her duyguyu hissettiğimi söyleyebilirdim ama *hiçbir şey* beni buna hazırlayamazdı. Hiçbir kitap, hiçbir ders, hiçbir *şey* beni içimi kaplayan sevgi seline hazırlayamazdı. Küçük kızıma bakarken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. *Benim kızıma.*

Tüm dünyam mükemmel bir şekilde yerine oturmuş gibi değişti ve Ian'ın yanımda olmasından dolayı daha önce minnettar olduğumu düşündüysem de, hiçbir şey onun yanımda olmasının ve aynı duyguları yaşamasını izlemenin mükemmelliğiyle kıyaslanamazdı.

"Baba? Kabloyu kesmek mi istiyorsun?"

Ian birkaç kez gözlerini kırıpştırarak sulu gözlerini fırçaladı. "Evet. Kesinlikle." Hemşire makası uzattı ve ona ne yapması gerektiğini söyledi. Kesmeden önce küçük kızımıza baktı. "Acıttıysa özür dilerim, Fıstık."

Hemşire güldü ve Peanut'ın bunu hissetmeyeceğini söyledi. Öyle olduğunu düşünmesi ve bu kadar önemsemesi çok sevimliydi.

"Tamam, onu alıp temizlememe ve kontrol etmeme izin verin. Biz hep burada olacağız," diye açıkladı hemşire, karşımdaki bebek istasyonunu işaret ederek.

Ağır göz kapaklarım kapandı ve derin bir nefes alarak kendimi bir anlığına rahatlamaya bıraktım. Ian'ın iri ellerinden biri yüzümü sararken, diğeri saç tellerimi yüzümden geriye doğru fırçaladı. O yanımda olmadan bu anı tek başıma hayal edemezdim. Gözlerimi açtığımda onun gümüş rengi gözlerinin bana baktığını görmek beni rahatlattı ve yalnız olmadığımı anlamamı sağladı.

"Burada olduğun için teşekkür ederim, Ian."

"Bunu kaçırmazdım."

Hemşire geri geldi ve minik bebeğimizi tekrar kollarıma bıraktı. "Hey, Peanut."

Ian başparmağıyla onun yumuşak yanağını okşadı. "Muhtemelen bir isim bulmalıyız. Eğer daha önceden seçmediysen," diyerek hızla geri adım attı.

Ayağıma basmamaya çalışmasını takdir ediyordum ama o da bu işin bir parçasıydı ve onun da fikrini almak istiyordum. "Aklımda birkaç tane var."

"Vur bana."

"Serena, Elizabeth ya da Emery, ama hiçbiri doğru gelmiyor."

"Audrey," diye fısıldadı. "Audrey'e ne olmuş?"

"Bilmem gereken eski bir aşk mı?"

"Pek sayılmaz. Büyükannemin adıydı. Onunlayken gerçek bir aileye en yakın hissettiğim şeydi."

Ben onu izlerken o da Peanut'ı izledi. Ian karmaşık bir adamdı. Neşeli ve her zaman partinin neşesiydi. Ama aynı zamanda belki de ona verdiğim değerden daha fazla derinliğe sahipti. Onu oluşturan katmanları ortaya çıkarmasını izlemek büyüleyici ve çekiciydi ve beni onun yörüngesine çeken bir enerji yarattı. Mesele şu ki, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok teslim olmayı umursamıyordum.

"Audrey ."

Yavaşça eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce bana kalbimi hoplatan güzel bir gülümseme .

"Audrey o," diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

İnsanlara ziyaret edebileceklerini söylemeye başlamam ertesi gün oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, teyzelerim kapıdan içeri giren ilk insanlar değildi. Babam içeri girdiğinde Ian bize öğle yemeği getirmek için dışarı çıkmıştı.

"Hey, bebeğim."

"Baba," diye nefes aldım.

Halalarım kayıp annemin yerini doldurmuştu ama babam her zaman benim dayanağım olmuştu. En iyisi olmaktan başka bir şeyle tatmin olmayacağımı bildiği için bana çok sert davranmış ve beni elinden geldiğince korumuştı. Bu yüzden onun içeri girdiğini, Audrey'i şaşkınlıkla süzen gözlerini görmek içimi gururla doldurdu. Bu adam sayesinde güçlüydüm.

"Ona bak," diye nefes aldı. "Bakabilir miyim?" "Elbette."

Audrey'i büyükbabasına teslim ettim ve o da uyuyan bebeği göğsüne bastırarak kucakladı.

"Senin burnunu almış," dedi gülümseyerek. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Seni hastanede kucağıma aldığımda burnunun ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Başparmağını kullanarak biraz zıpladı.

tombul yanağını okşadım. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, ben arkama yaslanıp gözlerimin kapanmasına izin verirken.

"Yorgunum."

"Bu sadece başlangıç, bebeğim."

"Bunu bilmiyor muyum?"

"Ama bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Onun bu kolay iltifatı gözlerimi açıp bana baktığını görmemi sağladı.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın Carina. Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu yeterince söylemiyorum. Sana karşı sert olduğumu ve seni koruduğumu biliyorum, ama bunun nedeni seni sevmem ve seni herhangi bir acıdan ya da hayal kırıklığından uzak tutmak istemem."

"Biliyorum baba." Kelimeleri zorlukla boğarak . "Sorun değil."

"Öyle değil. Kendinden şüphe etmeni hiç istemedim ve bunu sana herkesten çok benim yaptırdığımı biliyorum. Bazen kendimi kaptırıyorum ve seni hala küçük kızım olarak görüyorum."

Boğazıma doğru tırmanan yumruyu yuttum. "Ben her zaman senin küçük kızın olacağım."

"Biliyorum ama seni de olduğun gibi güçlü bir kadın olarak görmemin zamanı geldi. Yani, kendine bir bak, bebeğim bebek sahibi oluyor. Seninle gurur duyuyorum."

Birkaç damla gözyaşı serbest kalmayı başardı, ama onları hızla uzaklaştırdım. "Teşekkür ederim, babacığım."

"Her şey yolunda mı?" Ian kapıdan içeri girerek sordu. "Evet, evet. Sadece hormonlarım çıldırdı."

Sonunda babamı selamlamadan önce gözleri babamla benim aramda gidip geldi. "Merhaba David."

"Ian. Seni gördüğüme sevindim. Bu güzel küçük kız için tebrikler."

"mükemmel, değil mi?"

"Kesinlikle mükemmel," diye cevap verdi babam, gözleri benim üzerimdeydi.

Babam bir süre daha kaldı, Ian ve ben yemek yerken Audrey'i kucağına aldı.

Hemşire beni muayene etmek için içeri girdiğinde babam, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. Yatağın üzerine eğildi ve Audrey'nin başına bir öpücük kondurduktan sonra benimkine de aynı işlemi tekrarladı. "Kendine ve torunuma iyi bak, ama hazır olduğunda iş planının hakkında konuşur ve işe koyuluruz."

Bana her zaman eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğunu söylerdi ve sözleri benim için her şeyi ifade etse de

Şirket fikrimi ciddiye alması bana verebileceği en büyük hediye idi.
"Teşekkür , baba."

İçeri girdiğimde Carina'nın odasında sadece perdelerin arkasından sızan loş ışık parlıyordu. Toplam üç gündür hastanedeydik ve eve gitmeye hazır olduğunu biliyordum.

Onu ve Audrey'i uyandırmamak için elimden geleni yaparak araba koltuğunu yavaşça odanın köşesine yerleştirdim. Carina yan yatmış, bir kolunu hastanedeki karyolasında yatan güzel kızımıza uzatmıştı. Önce kime bakacağımı bilemedim, iki kız da dikkatimi çekmişti. Audrey küçük bir homurtu çıkardı ve küçük başlığını düşürerek o gülünç miktardaki siyah saçlarını ortaya çıkardı. O tatlı bukleleriyle babasına .

Tanrım, bana babalık eden, kendime baba diyen biri olduğunu düşünmek bile beni şimdiye kadar hissettiğim en korkunç sevinçle doldurdu. Parmağımı onun tombul yanağında gezdirdim ve bakışlarımı Carina'ya çevirmeden önce biraz daha baktım. Saçları yastığın üzerinde ve omuzlarının etrafında bir hale gibi yayılmıştı. Dün gece duş almak istemiş ama yardım etmeme izin vermemişti. Hatta teklif ettiğim için ahlakını bozmuşum gibi soluk soluğa kalmıştı.

İsteddiği kadar saklanabilirdi. Ama bilmediği şey, benim bu işi yürüteceğimdi - *bizi* yürütecektim. Şu anda bunun neye benzediğinden emin değildim ama ona dokunmayı ve gerektiğinde duş almasına yardım etmeyi içeriyorsa, o zaman ben de varım. Kızlarımla birlikte olmak için neredeyse her şeyi kabul etmeye hazırdım, bu birlikte bir çocuk yetiştiren ev arkadaşları anlamına gelse bile. Ama gerçekten istediğim şey, birlikte olmamızdı.

Daha fazlasını istedim.

Her zaman bebeğimizi istedim.

Bu aileyi istedim.

Daha önce incinmişti ve güven sorunları vardı, ama ben Ian Bergamo'yum ve kadın nüfusu üzerinde çok ikna edici olabiliyordum.

Daha fazla homurtu dikkatimi tekrar Audrey'e çekti. Küçük yüzü buruştu ve kozasının içinde kıpırdandı. Rahat görünmüyordu ama sonra dün gece onu çözdüğümde Carina'nın azarlamasını hatırladım. Anlaşılan burrito gibi sarılmaktan hoşlanıyordu.

Bilmiyordum. Şu anda çok kızgın görünüyordu.

Sonra üniversiteli erkeklerden bile duymadığım yüksek sesli bir homurtu ve ardından bir osuruk meleşimden geldi. Bu, kötü koku duyularıma saldırmadan önce sahip olduğum tek uyarıydı. İki mavi göz açılıp bana bakmaya başladığında öğürdüm ve neredeyse geri çekiliyordum.

Hemen geri adım attım ve koku bombasına doğru eğildim. "Hey, bebeğim."

Yüzü tekrar buruşmaya başlamadan önce gözlerini kırıştırdı ve biraz daha kıpırdandı, ama bu sefer ağlamak içindi. Onu hemen kucağıma aldım, avuçlarımda dengeledim ve zıplattım, onu sakinleştirmek umuduyla sürekli bir ses çıkardım. Ama işe yaramadı. Onu suçlayabileceğimden değil. Giderek kötüleşen kokusuna bakılırsa, muhtemelen altının değiştirilmesi gerekiyordu ve bu gerçekleşene kadar sesi yükselmeye devam edecekti.

Carina'yı uyandırmak istemediğim için tüm malzemeleri çıkardım ve bebek burritoyu çözdüm. Bacakları serbest kaldı ve kolları Mel Gibson tarzı özgürlük için tezahürat yapar gibi dışarı fırladı.

"Çok sevimlisin ama bu koku çok kötü. Bu görev için bir gaz maskesine ihtiyacım olabilir."

Nefesimi tutarak ve defalarca öğürerek onu temizlemeyi başardım.

Tam dürüm battaniyesini karıştırırken Carina uyandı. "Hey."

Ona kısa bir gülümseme verdim ve sargıyla mücadele ettim. "Hey. Seni uyandırmak istemedim."

"Her şey yolunda. Tam zamanında gelmiş gibi görünüyor. Onu buraya getirin, ben de sarayım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Öyle değil mi bebeğim?" Audrey'i kucağıma aldım ve Carina'nın karnıyla konuştuğum onca zamandan beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek bebekçe konuşmaya devam ettim. "Evet, öyle. Annen en iyisini bilir. Evet, o bilir."

Audrey'i yolcu ettiğimde Carina gülümsüyor ve başını sallıyordu. Bebek burritoyu sanki geçmiş yaşamında gizlice Chipotle'da çalışmış gibi etkili bir şekilde sardı. Audrey'i kendine çekti ve tekrar bayılana kadar zıplatıp mırıldandı. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum, Carina bebeğimizi kollarıma bırakana kadar uzandım

Geçtiğimiz üç gün boyunca hastanede olabildiğince çok kalmıştım ama asla yeterli olmamıştı. Bu küçük insana daha çok ihtiyacım vardı. Kaçırmamam gereken birkaç iş toplantısı için ayrılmak zorunda kalmıştım. Neyse ki Carina'nın teyzeleri ben orada olmadığımında devreye girmişlerdi.

Carina ikimize de gülümseyerek, "Kendine bir bak, bebek-baba," dedi.

"Birlikte iyi görünüyoruz, değil mi?" Audrey'i yüzüme yakın tutarak göz kırptım.

Maskaralıklarına gözlerini devirdi ama yine de güldü.

"Her zaman iyi görünüyorsun," dedi Carina'nın Vivian Teyzesi odaya girerken.

Cesaretle beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve bu beni artık şaşırtmıyordu. Son birkaç gün içinde dört kadınla da tanışmıştım ve hepsi de ilginç insanlardı. Carina'nın babası için biraz üzuldüm ama hepsi de kendi tarzlarında oldukça harikaydı. Vivian küstahtı ve bana sürekli erkek eti gibi davranıyordu. Sanırım bunu Carina'yı güldürmek için yapıyordu.

"Selam Vivian

Teyze." "Kızlarım nasıl?"

"Güzel. Bugün eve gideceğiz."

"Duydum. Hazır mısın?"

Carina iç geçirdi ve omuz silkti. "Olabildiğim kadar hazırım."

"Onu eve götürüyorum," dedim Carina'nın beklemede olan tartışması için güçlü durarak. "Bu gece yalnız kalmayacak."

"İan..." Carina gönülsüzce itiraz etti. Yardım istemeyeceğini biliyordum ama de gerek yoktu. Bu iki kız benim sorumluluğumdaydı ve ben öne çıkıyordum.

"Tartışma yok."

Dudaklarını büzdü ama neyse ki dinledi. "Tamam."

Daha sonra hemşire geldi ve gitmemize izin vermeden önce her şeyi gözden geçirdi. Toparlanmasına yardım ettim ve Audrey'i araba koltuğuna oturttum. Gerçek bir şampiyondu ve hiç uyanmadı. Yol boyunca ve Carina'nın dairesine vardığımızda da uyanmadı.

Onu girişte yere koydum ve öylece baktım. "Onu orada bırakabilir miyiz?"

Carina da yanımda durdu ve bana baktı. "Umm...Bilmiyorum." İkimiz de geniş gözlerle birbirimize baktık, Carina'nınki hariç-
gan gözyaşlarıyla doluyor. "Hey, hey. Gel buraya." Onu kendime çektim ve başını omzuma gömüp kokladı.

"Bilmiyorum, Ian. Daha eve geleli bir dakika bile olmamışken bunu nasıl yapacağım? Aman Tanrım." Nefes alış verişi artınca yanaklarını avuçladım ve başını bana doğru çektim.

"Dur. Bak. Benimle nefes al."

Başını salladı ama gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Sana bir sır vereceğim. Ama kimseye söylememelisin, çünkü bu sır sayesinde her gün kendimi bir ge- nius gibi gösterebiliyorum."

Tekrar başını salladı ama bu sefer gülerek. "Biz Google'ız. Google her şeyi bilir."

"Tamam. Telefonumu alayım."

O Google'da araştırma yaparken ben de çantaların geri kalanını içeri taşıdım. Evi derli toplu, temizdi ve sessiz griler ve birkaç renk sıçramasıyla mükemmel bir şekilde dekore edilmişti. Geri döndüğümde telefonunu okuyor ve bir çiviye çığniyordu.

"Bir şey bul."

"Evet. Görünüşe göre yapamayız."

"Tamam, o zaman gidiyoruz."

"Bekle, yatağını hazırlamam lazım."

"Kanepenin yanında gördüm zaten."

Hareket etmeyi bıraktı ve yanımdan geçip oturma odasına girmeden önce şaşkın şaşkın bana baktı. Sehpanın üzerine eğildi ve bir kâğıt parçası aldı. "Aman Tanrım."

Audrey'i çözüp dışarı çıkardım ve Carina'ya doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

"Hala kutularda duran birkaç bebek eşyam vardı ve Jake her şeyi düzenlemek ve kurmak için geldi. Doğum iznine çıkmadan önce müşteri işlerimi bitirmek istediğimi biliyordu ve bunları daha sonra halletmeyi planlıyordu."

"Güzel." Bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım. Mantıken Jake'in sadece bir arkadaş olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bu kadınla yatmış ve onun kalbini kırmış yakın bir arkadaştı. Ondan ve içimde yarattığı bir tutam kıskançlıktan da nefret ediyordum.

"Oh, vay canına. İsteddiğim sallanan sandalyeyi de aldı. Aman Tanrım." Gözyaşları yeniden oluşurken eliyle ağzını kapatıyordu. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Muhtemelen suçluluk duygusu."

Bu bana sert bir yan bakış kazandırdı, ama sadece omuz silktim ve bebeğimi öptüm. Birkaç gün önce aldığım ve şu anda evimde duran sallanan sandalyeyi aklımdan çıkarmak için her şeyi yapardım. Kendisinin almadığı tek şeydi ve ona sürpriz yapmak için çok heyecanlıydım ama görünüşe göre buna fırsatım olmayacaktı.

Carina Audrey'i aldı ve nazıkçe sallanan yatağa yatırdı. "Gidiyor musun?"

Soru yumuşaktı ve muhtemelen kayıtsız görünmek istiyordu, ama o yerleşmişken benim çekip gideceğim korkusunu duydum. "Hayır, Carina. Sana söyledim, kalıyorum."

Dik durdu ve bana baktı; kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Yapmak zorunda değilsin. Eminim yapman gereken işler vardır."

"Carina." Devam etmeden önce başını kaldırmasını bekledim. "Konuşmamız ve bazı şeyleri çözmemiz gerektiğini biliyorum. Ama şimdilik yerleşelim ve burada olduğumu bil. Sen ne kadar istersen o kadar. Belki daha da uzun."

Gülümsedi. "Teşekkür ."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu işte beraberiz."

Gözleri yere düştü ve saçları bir perde gibi öne düşerek yüzünü kapattı. "Ağladığım için özür dilerim. Sadece hormonlarım yüzünden."

"Ben de ağlasam kendini daha iyi hisseder misin? Birkaç damla gözyaşı dökebilirim."

Bir gülümseme daha ve keşke sonsuza kadar böyle devam edebilseydi. Stresli ve duygusaldı ve eğer benim tek amacım Audrey'e sarılmak ve işler zorlaştığında Carina'yı güldürmekse, o zaman ben de bunun için oradaydım.

"Şimdi sipariş verelim ve fırsatımız sızalım."

"Tamam."

Sonunda İtalyan yemeği sipariş ettik ve Audrey'i uyandırma riskini almak istemediğimiz için haberleri sessize alarak izledik. İşimiz bittiğinde, Carina bebekle ilgilenirken ben temizlik yapmayı teklif ettim.

Eşyaların nereye gittiğini bulmak için mutfağında dolaşmam uzun sürmedi. Karar vermeden önce oturma odasını .

kızlarımı kontrol etmek için. Koridorun aşağısından yumuşak bir uğultu ve nefesimi kesen bir manzarayla karşılaştım.

Carina, belinde yarım daire şeklinde bir yastıkla rahat bir sandalyede ileri geri sallanıyor, Audrey yemek yerken ona destek oluyordu. Carina'nın gömleği Audrey'nin göğüslerine ulaşabileceği kadar yukarı çekilmişti. Yumuşak, soluk teniyle kaplı dolgun kıvrımlarını görebiliyordum. Ama o anda düşüncelerim cinsellikten çok uzaktı.

Ateş boğazımı yaktı ve odaya girdim, Carina'nın mırıldanmasını durdurdum ve gözlerini benimkilere çevirdim. Ben yaklaştıkça gözlerimi beslenen küçük kızımдан ayırmadan bakmaya devam etti, küçük yumruğunu Carina'nın göğsüne dayamıştı. Hiç düşünmeden önünde diz çöktüm ve Audrey'nin dolgun saçlarını okşadım.

"Teşekkür ederim, Carina. Teşekkür ederim-" Boğazımdaki yumruyu yutmak ve tekrar denemek zorunda kaldım. "Bu güzel hediye için teşekkür ederim."

Başımı kaldırdığımda onun da gözleri yaşarmıştı ve ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Audrey'nin başını öptüm ve kalçalarım doğru geri çekildim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, üstünü değiştirdim bile, hazır olduğunda biraz uyumak için yatağa gideceğiz."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa kanepede olacağım." "Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

14 CARINA

Bütün hafta boyunca ilk kez, bir bebeğin ıgıllıklarına değil, kendi kendime uyandım. Audrey hâlâ pijamasının içinde sızmış, başparmağını gül goncası dudaklarının arasına sıkıca yerleştirmişti. Orada oturup uyumasını izleyebilirdim ama oturma odasından gelen sesleri duydum. Bebek telsizini açtım ve dışarı çıktım. Ian kanepede oturuyordu, sehpanın üzerine bir sürü gazete yayılmıştı ve televizyonda sesi kapalı bir haber kanalı vardı.

"Nasıl uyudun?" Odaya adım atarak sordum. İçeri girdiğimi duymadan başını kaldırdı. Hastaneden döndüğümüzden beri her gece benim evimde kalmıştı ve hâlâ sabah onu orada bulmak, o gri gözlerin ilk iş olarak beni içine çekmesi içimde bir heyecan kıvılcımını akmasına neden oluyordu.

"Sanırım sana yeni bir kanepene alacağım," diye şaka yaptı.

Yüzümü buruşturarak, söz konusu kanepenin hemen köşesindeki koltuğa yerleştim ve ayaklarımı minderin üzerine uzattım. Kanepem uyku konforundan ziyade tasarım içindi ve Ian iri bir adamdı.

"Kalmak zorunda değilsin," diye teklif ettim.
yalnız olmaktan gerçekten hoşlanmıyordu.

"Burada olmak istiyorum. Boyun krampisi falan."

Arada sırada yaptığı küçük şakalara çok fazla gülümsememeye çalıştım, bunun onu büyük göstereceğinden endişelendim ve ondan hoşlandığım gibi yanlış bir fikre kapılmasını istemedim - biraz hoşlansam da. Bir bakıma. Ama suyum gelmeden hemen önceki konuşmamızı hatırladım ve onu daha fazla zorlamaya teşvik etmek istemedim.

Çünkü kendinizi boyun eğmekten alıkoyamazsınız.

Bu düşünceyi görmezden geldim ve neyse ki üzerinde durmama gerek kalmadı çünkü Ian tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Biliyor musun, her zaman benim dairemde kalabiliriz," diye yavaşça, suya ayak parmağını daldırır gibi önerdi.

İlk içgüdüm gülmekti ama yüzünde hiç eğlence yoktu. Bu fikir çok uzaklardan gelmişti ve ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Ne?"

"Sadece düşünülmesi gereken bir şey. Sizin eviniz daha küçük ve benim de buradan çok uzakta olmayan büyük bir dairem var, yani işe gidip gelmemde bir değişiklik olmaz."

Her kelime dank ettikçe gözlerim büyüdü. "Oh, sen ." "Evet, ciddiylim. Kontrol etmen için seni oraya götürebilirim."

"Ian, bu biraz saçma. Yani, burası benim evim. Öylece çekip gidemem. Senin yanına taşınamam."

Düşündükçe daha da çılgınca geliyordu. Bunun gelmiş geçmiş en çılgınca fikir olduğunu nasıl düşünmezdi?

"Benim burada uyumamdan bir farkı olmazdı."

O konuştukça göğsüm daha da daralıyordu. Audrey'i eve getirmek beklediğimden daha çılgıncaydı ve şu anda evimin rahatlığını terk etmek beni çok korkutuyordu. Evimin rahatlığını karşımdaki adamla bir şans için terk etmek, kalbimin bir matkap gibi çarpmasına neden oldu.

Jake'le birlikte yaşamıyordum bile ve nişanlıydık. Ve her şey darmadağın olduğunda, dairem benim sığınağım olmuştu. Bundan vazgeçmeyi ya da bu kadar çok şeyi tehlikeye atmayı hayal bile edemezdim.

Hayır, istikrarlı olmam gerekiyordu ve o da Ian gibi Ian'dı, fikrinin tüm karmaşıklıklarını düşünmüyordu.

"Dediğim gibi, yapmak zorunda değilsin."

"Ve dediğim gibi, istiyorum. Sen ve Audrey ile birlikte olmak istiyorum."

Tercihen daha geniş bir alan."

"Bunun için minnettarım ama öylece kalkıp gidemem." Omuzları düştü ve iç çekti. "Dinle, yeni bir kanepi almayı düşünebilirim ama taşınmayı aklımdan bile geçiremem."

"Tamam."

Konuşmayı bu kadar çabuk bırakması beni şaşırtmıştı. Sonra yine, tüm bu konudaki ciddiyetine de şaşırmıştım. Sanki alternatif bir boyuta girmiştik.

Ama içeri girer girmez, Ian bana o kendine özgü şakacı sırıtışını yaptığında tekrar dışarı çıkmıştık.

"Kahvaltı edecektim ama kendime yanlış bir şey yedirmek istemedim," diye espri yaptı, ona her zaman yanlış bir şey seçtiğini söylediğimle ilgili bir şaka yaptı. "Yani sana tava keki yok."

Gülümsememi bastırarak gözlerimi devirdim ve konuşmanın bitmesine izin verdim. "Ben zaten yumurta isterdim."

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" diye sordu, silahsız gülümsemesini gizleme zahmetine bile girmeden.

Bazen bunu bilerek yapıyordum. Ian ve ben didişirdik ve onun beni çoğu zaman kasıtlı olarak kıskırttığını biliyordum. Neden devam ettiğimizi bilmiyordum ama doğal görünüyordu. İlk başlarda, ikimiz de uzun süredir tek başımıza olduğumuz için yemek ya da nerede yemek yiyeceğimiz konusunda tartışırdık. Ama sonra gizli gülümsemeler ve muzip bakışlarla, garip bir ön sevişme biçimi gibi geldi.

Ya da bana ön sevişme gibi geliyordu. Belki de sadece beni sinirli görmekten hoşlanıyordu. Belki de öfkelenen tek kişi bendim ve onun ağzını kendi ağzıyla kapatmak istiyordum.

"Hayır," diye yanıtladım düşüncelerimi bastırarak. "Sadece karar verme konusunda gerçekten kötüsün."

Sırıtışı şakacıdan zafere dönüştü. " zaman benim de yumurtalarım olması iyi bir şey."

Ona bir bakış attım, o da kâğıtları karıştırmadan önce göz kırparak karşılık verdi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Kendimi mutfığa koştuktan ve ona asla cennet gibi geldiğini söyleyemeyeceğim krepleri mideye indirmekten alıkoymak için sordum.

"Başvurular. Erik'e, tamamlandıktan sonra Londra ofisini devralmamın mümkün olmadığını söyledim."

"Oh..." Bunu merak ediyordum ama tüm toplantılarımızda Londra ofisini nasıl yönetecekleri konusunu hiç ele almamıştık. Ian oradaki ana bağlantıydı ve son altı ayın büyük bir bölümünü yurtdışında geçirmişti ama hiçbir zaman bir karar alınmamıştı.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"Değilim," diye yalan söyledim. "Sadece bu projenin ikiniz için de ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Hâlâ öyle. Bu yüzden eğitecek birini bulmamız gerekiyor. Başlangıçta kurulum için sık sık seyahat etmem gerekecek ama orada uzun süre kalmayacağım."

Bakışlarımı tuttu ve sözlerinin samimiyetini derinden hissetmeme izin verdi. Bu onun beni terk etmeyeceğini, terk etmek istemediğini bana bildirme şekliydi. Fedakârlığı göğsümü ısıttı. İşinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve neredeyse bir yıldır üzerinde çalıştığı bir proje yerine bizi seçiyordu. En son ne zaman biri benim için bu kadar çok şeyden vazgeçmişti?

Diğer odadan gelen bebeğimizin yüksek sesle ağlaması o anı bozdu ve gözümü kırptırarak transımdan çıktım.

Ben daha ayağa kalkamadan Ian çoktan kalkmıştı. "Onu buldum. İşte," dedi ve bana bir yığın başvuru formu uzattı. "Şunlara bir göz at ve ne düşündüğünü bana bildir."

Şok olmuş bir halde, geri çekilen sırtına göz kırptım. Belki de her zaman kendimi kanıtlamak zorunda olduğum için, kimi işe alacağım konusunda gerçekten fikrimi almak istercesine bu başvuruları bana uzatması beni şaşırtmıştı. Yavaş bir gülümseme dudaklarımı gerdi ve kalbimi dolduran gururu görmezden gelerek önümdeki kâğıtlara odaklandım.

"Tüm dünyadaki en kokuşmuş bebek kim?" Ian odaya geri döndü. "Sen. Evet, sensin. Gelmiş geçmiş en güzel, en kokuşmuş bebek. Annenin daha fazla Chi-nese doğurmasına izin yok. Hayır, yok."

"Evet, doğru," diye mırıldandım.

Gülümsedi ve Audrey'i göğsüne yaslayarak tekrar kanepeye yerleşti. Her seferinde olduğu gibi onları içime çekerken vücudum dondu kaldı. Vücudum bu koca playboyu kızımızı kucaklarken görmeye ne zaman alışacaktı? Muhtemelen asla. İçime işlemiş bir gen, onun kızımın koruyucusu olmasını salyalarımın karşılamama neden oluyordu. Başını öperken iri elleriyle sırtını sıvazladı ve ben inlememi engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Tanrım, Carina. Kendine gel.

Hormonlardan olmalı. Duygularım karmakarışık ve Ian her birini olduğu gibi kabul etmişti. Ondan saklamaya çalıştığım tek şey, onun yanındayken yaşadığım derin uyarılma duygusuydu. O yakınımdayken kızışmış bir hayvan gibiydim.

"Nasıl uyudun?" diye sordu.

Ağzımda biriken tükürüğü yuttum ve daralan boğazımı zorlayarak bir an- swer çıkardım. "Aslında oldukça korkunç. Dün gece beslenmeler arasında birkaç saat uyanık kaldı."

"Neden beni almaya gelmedin?" diye sordu, gerçekten şok olmuştu.

Ona el salladım. "Sorun değil, Ian. İşleri kendi başıma halletmeye alışkınım."

Zaten sonsuza kadar burada kalacak değildi ve her şeyi tek başıma yapabilmem gerekiyordu. Evet, onun burada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu ama nadiren bir şey istiyordum.

"Nasıl olur?"

Geçmişimi birine açıklamak zorunda kalmak garipti. Üniversiteden beri Jake'le birlikteydim ve ondan önce pek kimseyle çıkmamıştım, bu yüzden geçmişimi biliyordu ve kim olduğumun tüm ayrıntılarını biliyordu. Ama Ian tamamen yeni bir canavardı.

"Bilmiyorum. Sanırım sadece çok başarılı olan babamla büyümek beni onun için yeterince iyi olma isteğine itti. Beni iyi eğitti ama hala iş dünyasını eski moda bir şekilde görüyor, erkeklerin beni yönetim kurulu odasında ciddiye almayacağını düşünüyor. Ben de ona herhangi bir erkek kadar iyi olduğumu, yani daha iyi olduğumu kanıtlamak için çok çalıştım ve bunların çoğunu tek başıma yaptım."

"Toplantılarımıza başkasının yerine senin katılmanı tercih ederim," dedi göğsüme doğru bir göz atıp tekrar geri dönerek ve kaşlarını sallayarak. "Ama bizden ne kadar ücret talep ettiğinizi de gördüm ve açıkçası başka birinin bu kadar sıkı bir pazarlık yapmayacağını düşünüyorum."

Gururlu gülümsememe kaşlarını kaldırdı. Sözleşmelerinde çok iyi bir iş çıkarmıştım ve Wellington ile Russo'ya yüklü bir meblağ kazandırmıştım. Ian'ın onayıyla biraz daha dik oturdum.

"Ama anlıyorum," dedi Audrey'nin başını tekrar öperek. "Sadece kendim için yaşayana kadar ben de ailemle aynı şeyi yaptım. Yaptığım hiçbir şey ilgilerini çekmiyordu, ben de siktir et dedim. Sonunda hiçbir şey değişmedi, belki de seçimlerimle onları daha çok kızdırdım. Sadece benim hakkımdaki düşüncelerini daha az önemsedim." Sonunda gözlerine baktı ve omuz silkti. "Sayılır."

"İstemeseniz bile onları etkilemek istemenizi anlıyorum."

Ailelerimize kendimizi kanıtlamaya çalıştığımız için acıyan bir gülümsemeyi paylaştık.

"Baban seninle gurur duyuyor," diyerek beni şaşırttı. "Senin hakkında nasıl konuştuğunu görebiliyorum."

"Biliyorum. Sadece beni koruyor ve sanki yeteneğimden şüphe ediyormuş gibi davranıyor." Küçük bir kahkaha attım ve omuz silkerek konuyu değiştirdim. "Ailen ne zaman dönüyor?"

"Gelecek hafta," diye inledi Ian.

"Belki akşam yemeği yiyebiliriz. Audrey ile tanışabilirler." Yüzü buruştu. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Evet. Şimdi bana bebeğimizi ver. Yemek yemesi lazım."

Ian göğsünde kıpırdanmakta olan Audrey'i bana uzattı. Kocaman gözlerle bana baktı, ben daha gömleğimi çıkarmadan ağzı açılmıştı bile. Ian rahatsız edici bir şekilde bakmadı ama izledi. Bu cinsel bir bakış değildi, daha çok bizi bir arada görmekten büyülenmiş gibiydi. Sanki huşu içindeydi. Bu yüzden çekinmedim çünkü rahattım ve açıkçası, eğer burada olduğu kadar çok kalıyorsa, o zaman onun yanındayken bir memeyi kırbaçlamaya alışmam gerekiyordu. Kendi evimde bir örtünün altına saklanmayacağımdan emindim.

"Bu işte iyisin," diye iltifat etti Ian. Uzun boylu oturdum ve ona sııttım. "Biliyorum."

"Çok mütevazısın."

"Vay canına," diye kestirip attım. "Bunu sen söylüyorsun." "Ben tanışabileceğin en mütevazı adamım."

"Tanrım," diye güldüm, gözlerimi devirerek. "Tanrım, bize yardım et, Audrey."

Ian kanepeye geri oturdu ve onu izlerken ne kadar az uyuduğumu fark ettim ve esnedim.

"Neden şu zımbırtıyı kullanmıyorsun?" dedi göğsümü işaret ederek. "Onu işe götürebilirim ve sen de kesintisiz uyuyabilirsin."

"Pompa mı?"

"Evet. Zavallı göğüslerin için bir işkence aletine benziyor. Bunu kullanmak zorunda kalmandan nefret ediyorum," derken buruşuk yüzü yumuşayarak çapkın bir sırıtışa dönüştü. "Ama ne zaman kullanman gerekse, onları her zaman daha iyi öpebilirim. Onlara biraz bakım yaparım."

Göğsüm gülmekten titrediğinde Audrey hoşnutsuzlukla homurdandı. "Korkunçsun," diye onu uyarmaya çalıştım ama gerçekten de bu düşünce yanaklarımı renklendirdi ve göğsüm beni hâlâ cinsel içerikli sözler söyleyecek kadar çekici bulduğu için mutlulukla doldu. "Onu beslemek için *işkenceye* dayanacak şekilde yapılmışlar."

"Ama sonra, gelecek yıl onlarla işi bittiğinde, hepsi benim olacak, değil mi?"

Cevap vermedim ve bunun yerine gözlerimi devirdim. Onun yanındayken bunu çok yapardım ama genellikle gülümsemeyle olurdu.

Ian kalktı ve işe gitmek için hazırlanmak üzere banyoya yöneldi, ben de onun sözlerini düşünerek gülümsemek zorunda kaldım.

Sonra görüşürüz. Gelecek yıl.

O kadar uzun süre buralarda olmasını istemedim. Gelecek hafta hakkında konuşmamıştık bile. Jakele olduğu gibi birine güvenmekten korktuğum için onu hâlâ uzak tutan bir yanımdı; Ian'ı hâlâ ilk tanıştığımızdaki playboy olarak gören bir yanımdı. Ama bu yanımdı her geçen gün biraz daha küçülüyordu ve onun etrafında ne kadar çok vakit geçirirsem, onun etrafımda düşüncesi beni o kadar heyecanlandırıyor ve kafamın içinde kelimeleri tekrarlamama neden oluyordu.

Sonra görüşürüz.

Evet, sonrasının sesini sevdim.

Ağzından çıkan her şeyi sevdiğimi bilmesine gerek yoktu. Kafasının hala kapıya sığabildiğinden emin olmalıydım.

Sonunda Audrey'i işe götürmeme izin vermesi iki hafta sürdü.

Ve, kahretsin, neredeyse anında pişman oldum, onu orada tutmayı yeniden düşündüm. Sanki zayıflığımı hissediyor ve ben onu tutmadıkça ağlıyordu. Sonra Carina'nın bu sabah sonunda pes edip birkaç saat dinlenmeyi kabul ettiğinde ne kadar yorgun görüldüğünü hatırladım. Bana öğle yemeğinde Audrey'i almaya geleceğini söyledi ve ben daha dışarı çıkmadan gözleri kapandı.

Bu da bana bir telefon konferansında zıplarken göğsüme bağlanmış küçük bir insan bıraktı. Onu kucağıma almadığım zamanlarda bile sürekli zıplıyordum. Erik geçen gün hesap tablolarına bakarken beni zıplarken yakaladı. Kaşlarını çatmış, gülerek başını sallamış ve oradan uzaklaşmıştı.

İki adam da bana bok attı. Audrey'i uyandırmadan hareket etmeye çalışırken Jared sabahı bana gülerek geçirdi. Beni bebek gibi konuşurken yakaladığında gülmeyi bırakacağını hiç sanmıyordum. Onu tersledim ve kız arkadaşımın konuşmaya devam ettim. Gelmiş geçmiş en güzel kızla bebek gibi konuşmakta utanılacak bir şey yok.

Öğle yemeği yaklaştığında, Erik en sevdiğimiz şubeden bir poşet getirdiğinde neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. "Öğle yemeğini ofisinde mi yiyeceksin? İçeride bebek fedaileri var, değil mi?"

Carina'nın sihirli olduğunu söylediği sandalyeyi hatırlayınca yüzüm aydınlandı. Audrey'i bir iniltiyle üzerimden çektim, sabahtan beri dinlendiği için önüm biraz terlemişti. Onu yavaşça koltuğa yerleştirirken, uyanmaması için göklere küçük bir dua gönderdim. Yüzü asıldı ve biraz homurdandı, ama koltuğu zıplatmaya başladığımda tekrar sakinleşti.

Tıpkı sihir gibi.

"Kahretsin, Carina'nın son birkaç aydır bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye yakındım, sandalyeme oturmadan önce sırtımı gerdim.

"Çünkü o senden çok daha güçlü."

Kaşlarımı çattım ama sonra omuz silktim. "Haksız değilsin." "Nadiren yanılırım."

Alay ederek elimdeki sandviç paketini kafasına fırlattım, o da kolayca savuşturdu. "Tanrım," diye inledim. "Onu zıplatırken yaktığım onca kaloriden sonra bu sandviğin tadı cennet gibi. Kaslarım yarın bunu hissedecek. Carina'nın bu kadar olağanüstü bacaları olmasına şaşmamalı."

"Alex'e sürekli baktığım için baktığımı söyleyemem."

"Alexandra'nın da harika bacaları var. Onunkilere birçok kez baktım."

Paket kafama çarpmadan önce kahkahamı zar zor tutuyordum. Erik Alex'e karşı çok rahat ve korumacıydı. Onu kızdırmak hoşuma gidiyordu.

"Peki, geçen ay nasıl geçti?"

"İyi. Yorucu ama iyi. Ne zaman uykusuzluktan bir bitkiye dönüşecekmişim gibi hissetsem, onun minik yüzüne bakıyorum ve her şeye değiyor."

"Çok bir kız."

"Tabii ki öyle. O benim çocuğum. Nasıl olur da gelmiş geçmiş en güzel bebek olmaz?"

"Carina sana nasıl katlanıyor?"

"Bence gizliden gizliye bana aşık," dedim göz kırparak. "En azından vücuduma bakmayı seviyor ve kim onu suçlayabilir ki?"

Erik inledi ve gözlerini devirdi. Birçok insan üzerinde böyle bir etkim vardı. "Siz ikinizle işler nasıl gidiyor? Orada , değil mi? Siz... birlikte misiniz?"

"Hayır, birlikte değiliz. Ama işler iyi gidiyor. Biz bir takımız." Bunu nasıl açıklayacağımı düşündüm ve bu konuda hiç konuşmadığımız için emin olamadığımı fark ettim. "Nasıl bir takım olacağımızı hiç konuşmamış bir takım, ama bunu yürütüyoruz."

"Yani onunla hiç oturup konuşmadın mı?" Erik yavaşça söyledi. Buruşuk yüzünde şaşkınlık ve şüphe karışımı bir ifade vardı ve bu beni biraz kızdırdı.

"Hayır."

"Ian, nasıl olur da iki aydır bu kadınla birlikte olursun, yani üç haftadır onun kanepesinde yaşıyorsun?"

ve ne olacağını konuşmadınız mı?"

Mantığı karşısında kaşlarımı çattım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bilmiyorum. Tanrım. İşler çığırından çıktı ve biz sadece... Siktir, bilmiyorum."

Güldü ve ben de kafasına daha keskin bir şey fırlatmayı düşündüm. "Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Bozuk plak gibiydim.

Bana kuşkulu bir bakış attı. Erik beni herkesten daha iyi tanırdı; çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşımdı. "Evet, tanıyorsun."

Bakışlarını tutmaya çalıştım ama Erik sertlik konusunda daha iyiydi. "Peki. Onu istiyorum," diye neredeyse bağırarak ellerimi havaya kaldırdım. Audrey oturduğu yerde kıpırdandı ve ben de o sakinleşene kadar hızla onu tekrar zıplattım.

"O kadar zor muydu?"

"Evet. Mutlu musun?"

"Biraz," diye itiraf etti sırtarak.

"Böbürlenme. Sende kötü görünüyor."

"Bende hiçbir şey kötü durmaz, bunu sen de biliyorsun." Kaşlarımı çatmama güldü ama sonra ayıldı. "Konuş onunla, Ian."

"Biliyorum, çok çılgıncaydı ve ben sadece onun yoluna çıkmadan elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyorum."

"O senin ailen değil, Ian," dedi Erik, meseleyi kafasına çivileyerek. "O bu işte senin ortağın ve eğer ondan daha fazlasını istiyorsan, o zaman onunla konuş. Ona haber ver."

Boğazımı sıkan sinir düğümünü geçip yutkunmaya çalıştım. Carina şaka yaptığımda gülüyordu ama aynı zamanda çok da ters ters bakıyordu. Ondan alacağım tepki yarı yarıyaydı. Ondan daha fazlasını istediğimi söylediğimde tepkisi ne olacaktı? Ve ne tür bir şey istiyordum?

"Evet, bunu düşüneceğim."

"Güzel. Bu arada, yapmam gereken bir telefon görüşmesi var."

Erik ayağa kalktı ve dışarı çıktı, kapıyı açtığında Hanna diğer tarafa vurmak üzereydi, yumruğunu havaya kaldırmıştı. Ona çabucak sarıldı ve uzaklaşmadan önce toplantısını açıkladı.

"Hey, Ian."

"Hey, Hanna. İçeri gelsene. Sana yardımcı olabilirim?"

"Bir kız gelip arkadaşına merhaba diyemez mi?"

"Ne zaman istersen," diye gülümseyerek cevap verdim. Erik'in az önce oturduğu koltuğa geri oturduğunda koyu renk, omuz hizasındaki saçları sallanıyordu.

Boşaltıldı.

Hanna benim için bir kız kardeş gibiydi ve onu ailemden biri gibi severdim. Ona her zaman zaman ayırır, hak ettiği ilgiyi gösterirdim. Yaşadıklarından sonra biraz içine kapanık biriydi, bu yüzden her zaman onun yanında olmaya çalıştım, ama bu her iki taraf için de geçerliydi. Arkadaştık ve ben onun yanında olduğum kadar o da benim yanımdaydı.

"Nasılsın?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle. "Şey, şu anda suratıma olabildiğince hızlı bir şekilde bir denizaltı tıkıştırıyorum Ben de ayağımla bir bebeği zıplatıyorum. Yani işler iyi gidiyor."

Güldü ve bir noktada uyanan ve şimdi ağzında bir başparmak olan Audrey'e baktı. Küçük dudaklarının o minik başparmağın etrafında çalışmasını her izlediğimde kalbim biraz daha eriyordu. Tanrım, onu çok sevdim.

Bacaklarını tekmelerken kocaman gözleriyle etrafına baktı ve sabahtan beri onu kucağıma almadığım süre boyunca ilk kez sessiz kaldı. O sandalye gerçekten sihirliydi.

Hanna da bebek sihrine karşı bağışıklı değildi çünkü bir saniye içinde koltuğundan kalkıp Audrey'nin üzerine çöküverdi. "Aman Tanrım. Onu kucağıma alacağım. O muhteşem gözleriyle bana yalvarıyor."

Hanna onu kucağına aldı ve yüzünü Audrey'e yaklaştırarak bebek kokusunu içine çekti.

"Ee, hayat nasıl gidiyor Hanna?"

"Şikayet edemem." Bir an başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Güzeldi - Erik'e çok benziyordu - ama yine de . "Biriyle çıkıyor musun?" Sert ve derin bir ses tonuyla sordum.

Bu onu güldürdü. "Pek sayılmaz." Omuz silkti. "Zaten başka birine takılmış durumdayım."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı salladım ama sonra ayıldım. "En iyisi bunun peşinden gitmemek ve bekâr kalmak. Erik ve ben onun kız kardeşini arzulayan herkesi dövmek zorunda kalırız."

"İan, yirmi üç yaşındayım." "Yani hâlâ Erik'in küçük kız kardeşisin."

"Küçük bir kız sayılmam."

"Nasıl istersen, Küçük Brandt," dedim göz kırparak. "Elli yaşına geldiğinde bile seni korumanın yollarını bulacağız."

"İşte bir hayal," diye kestirip attı ama güldü. "Onu yaşlı adam döveceğiz."

Carina köşeyi dönüp ofisime girdiği sırada başını geriye attı ve güldü.

Gülümsememin da büyümesine engel olamadım. Dökümlü elbisesi ve çizmelerinin içinde harika görünüyordu, Erik'e bahsettiğim bacaklarının bir kısmı mükemmel bir şekilde sergilenmişti. Saçları dökülmüş ve kıvrılmıştı ve eve geldiğimizden beri ilk kez yorgunluk ona yapışmamıştı.

Onun da gülümsemesini bekledim ama yüzü bomboştu. Sanki elini kapının pervazına dayamış, Audrey ile Hanna'yı izlerken donup kalmıştı. Bir an için, o gece barda Jake'in üzerine içerken gördüğüm duyguya benzer bir duygu gördüm ama gözümü kırpmama fırsat kalmadan kayboldu.

"Hey, Carina," diye selamladı Hanna onu.

"Selam," diye karşılık verdi Hanna'ya samimi bir gülümsemeyle. "O nasıldı?" diye sordu bana.

"Mükemmel. Nasıl ki? Babama çekmiş."

Her zamanki tepkisi - Carina'nın Ian'a verdiği tepki - gevşemiş omuzlar, isteksiz bir gülümseme ve göz devirmeler. Bu sefer küçük bir kahkaha bile attı ve başını salladı. Sanki gülmenin beni cesaretlendireceğini biliyordu ama denese de durduramazdı.

Carina ceketini kaybettikten sonra Audrey'i ona teslim eden Hanna, "O yemek yerken ben de onu tutuyordum," diye açıkladı.

"Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman. Çok güzel bir kız."

"Teşekkür ederim," diye kibarca cevap verdi Carina. "Benim dönmem gerekiyor.

Görüşürüz, Ian." "Hoşça kal, Hanna.

İstedığın zaman uğrayıp merhaba diyebilirsin."

Dudağını ısırdı ve başını salladı, son bir kez gülümseyip ayrılmadan önce saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Dikkatim tekrar, açık kapıya kaşlarını çatmış gibi bakan Carina'ya .

"İyi misin?"

Transa girmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve gülümsedi. "Evet, harikayım. İki saatlik bir uyku ve düşün yapabildikleri inanılmaz. Hastaneden eve döndüğümünden beri ilk kez saçlarımı kıvırdım ve neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum."

"Harika görünüyorsun."

Kızardı ve iltifatım onu utandırmış gibi gözlerini kaçırmasını izlemek güzeldi. Carina utangaç değildi, ama sözlerimin onu bana itaatkâr yapabilmesi hoşuma gidiyordu. Baskın bir kişiliğe sahipti, ama bence bu sadece onu nelerden korumak için bir kabuktu.

o geçti. Sanırım bir kez , bana boyun eğecekti.

-En azından yatak odasında.

Erik'in sözleri aklıma geldi ve haklıydı, onunla ne istediğimi konuşmam gerekiyordu. Daha fazlasını istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

"Kapıyı kapatmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Malları başka kimsenin görmesini istemiyorum."

"Sadece besliyorum, Ian. Bunda cinsel bir şey yok," diyerek elbisesinin düğmelerini açtı ve aç Audrey'i göğsüne götürdü.

Huşu içinde izledim, sıcaklık içimden geçip sikime doğru iniyordu. "Seni bunu yaparken defalarca gördüm ve hayranlık içindeyim - göğüslerinden tahrik olmaya gerek yok- gerçi muhteşemler. Yani gerçekten harikalar ama onu beslemeni izlemek beni tahrik ediyor. Onunla ilgilenmeni izlemek."

Elmacık kemiklerinin üzerinde daha fazla renk yükseldi ve yutkundu. "Anlıyorum. Bu sadece bir ebeveyn meselesi," diye açıkladı omuz silkerek, her ne kadar soğukkanlı görünmese de. "Seni kızımızla geniş göğsüne yaslanmış halde bulmam gibi bir şey."

İtiraf ettiği şeyin farkına varmamla birlikte yavaş bir gülümseme oluştu. Masanın etrafında dönüp ayaklarının dibine çömeldiğimde gözlerimle buluşmak için mücadele etti. "Seni tahrik mi ediyorum?" Sesim derin ve arzu doluydu.

"Ne?" diye sordu, nefes nefese ve gerçek olamayacak kadar masum bir ifadeyle.

"Yani, anlıyorum. Senin anne olman beni tamamen etkiliyor. Bebeğimize bakarken çok güzelsin. Bir tanrıça." Carina'nın göğsüne yapışmış Audrey'e baktım ve göğsümden bir hırıltı yükseldi. Kadınına ve yavrusuna sahip çıkan bir mağara adamıyım.

"Ian..." Carina sadece benim iddiam yüzünden neredeyse nefes nefese kalmıştı ve ben buna değmesini istedim. Onu nefessiz ve soluksuz bırakmak istiyordum.

Elimi dizlerinin üzerine koydum, teni sert avuçlarımın altında yumuşak ve sıcaktı. Ağırlaşmış bakışlarını tutarak yavaşça kalçalarından yukarı, eteğinin kenarına doğru kaydım.

"Bu kötü bir fikir," diye nefes aldı.

Gülümsedim ve bacaklarımı düzelttim, böylece pantolonuma bastıran ereksiyonu görebilecekti. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Başparmaklarım kalçalarının arasına değdiğinde istediğim nefesi verdi. Hiçbir yerde

İstediğim yere yakındım ama gittikçe yaklaşıyordum. "Audrey gelmeden önce olanlar hakkında hiç konuşmadık."

Carina yutkundu ve çenesini havaya kaldırmaya çalıştı ama parçalanmış dudakları ve yanan bakışları onu ele verdi. "Konuşacak bir şey yok."

"Katılmıyorum." Ellerimi çekmedim ama daha fazlası için de zorlamadım. Ne istediğimi biliyordu ve bu şimdilik yeterli olmalıydı. Kapıdan içeri adımımı atmıştım. "Bu sana bağlı, Carina. Sadece bilmeni isterim ki; şehvet dolu arzuların için buradayım."

Bana onunla özdeşleştirdiğim o tipik bakışını attı; gülüyor ve başını sallıyordu ama bu kez bu bakış ağır nefes alış verişleriyle karışmıştı ve istediğim her şeydi.

O daha cevap veremedi kapı çalındı ve o an bozuldu.

"Bir dakika," diye . "Beslenme zamanı."

Jared diğer taraftan, "Tamam, sonra geleceğim," diye seslendi. Kendisinin de iki çocuğu vardı, o yüzden ne yapacağını biliyordu.

Ayağa kalktım ve Carina elbisesini düzeltirken Audrey'i gazını çıkarmak için aldım. Kızım hiç de hanımefendilere yakışmayan bir şekilde geçirdi ve sonra parmağını emmeye devam etti.

Carina kendini toparladıktan sonra, "Artık gitmeliyiz," dedi.

"Tamam," Audrey'i koltuğuna oturtuktan sonra bana gururlu ve senden etkilenmiyorum bakışı atmaya çalışan Carina'ya döndüm. Başımı salladım, bunun arkasına saklanmaya çalıştığını biliyordum ama artık ona izin vermeyecektim. "Bu akşam konuşalım. Eve yemek getiririm," diye önerdim kapıyı açarken.

Şaşırtıcı bir şekilde dışarı çıkarken başını salladı. Jared ve Han- na Laura'nın masasının yanında durmuş, gizlice vedalaşmamızı izliyorlardı. Meraklı piçler.

Carina fark etti ama onları görmezden geldi ve benimle yüzleşti. "Evde görüşürüz," dedi gülümseyerek. "Bu sabah için teşekkürler."

Yaklaştığında donakaldım ama parmak uçlarında yükselip ağzımın kenarına bir öpücük kondurduğunda ellerimi doğal olarak beline . Çok şaşırmıştım, yoksa onu kendime çeker ve o küçük öpücükten daha fazlasını alırdım. Geri çekildi ve utangaç bir gülümsemeyle arkasına bakıp Jared ve Hanna'nın aval aval baktığını gördü. Onları başından savdı, bana son bir kez gülümsedi ve gitti.

Hâlâ bakmakta olan ikisine doğru baktım. Hanna'nın gözleri kısılmıştı ve Jared'in kaşları soru sorarcasına kalkmıştı.

Takım elbisemin ceketini düzelttim ve omuzlarımı geriye çektim, kendimi bir metre boyunda hissediyordum. Carina'dan bir veda öpücüğü almak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gülümsedim ve günün geri kalanında dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını tekrar yaşayabileceğim ofisime geri döndüm.

En azından eve gidip bir öpücükten çok daha fazlasını elde edene kadar.

16 CARINA

BİRKAÇ GÜN SONRA, dudaklarımı Ian'ın dudaklarına bastırdığım her milisaniyeyi yeniden yaşamaktan kendimi alamıyordum. Dudaklarının tamamı bile değildi, sadece ağzının köşesiydi ve bu anı bana her çarptığında aşırı ısınmış bir karmaşa içindeydim.

Bir şekilde ondan ve yapmak istediği o konuşmadan kaçmayı başarmıştım. O gün dairemde bir ileri bir geri volta atarak eve gelmesini beklerken, telefonum sehpanın üzerinde zil çalarak, kaçıramayacağı bir toplantısı olduğunu ve geç döneceğini haber vermişti. Sonra gece geçen gemiler olduk, ya da en azından Audrey'nin son birkaç gündür ekstra zor olan uyku programının etrafında geçen gemiler. Bir şeye sinirlenmiş ve beni uyutmamıştı.

Bu yüzden, bana dokunduğunda neredeyse şehvetten nasıl eridiğimden ya da onu nasıl öptüğümünden bahsetmek yerine, kendisi bebek vardiyası alırken benim uyumama izin verdi.

Onu öpmenin yanlış olduğunu biliyordum ama Hanna'nın beni izlediğini görmüştüm ve ofisine girdiğimden onları gülerken, Hannayı da bebeğimi tutarken bulduğumda içimi yakan kıskançlık ateşini hatırladım. Bir noktaya değinmem gerekiyordu.

Jake'in beni başka biri için -arkadaşı- terk etmesinden ne kadar zarar gördüğümü fark ettiğimde bir kahkaha yükselmeye çalıştı. Hanna, Ian'ın arkadaşıydı. Onu benden daha mı çok seviyordu?

Bu sefer güldüm. Sesim toy bir kıza daha çok benzeyebilir miydi?

"Carina, bu kadar komik olan ne?" diye sordu Virginia Teyzem.

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlığımı üzerimden attım ve masanın karşısındaki eğik kafasına baktım. Teyzelerim aramış ve Audrey'i görüp mimoza içebilmeleri için dışarıda yemek yememizi önermişlerdi.

Vivian Teyze, "Herhalde evde onu bekleyen lezzetli erkek etini düşünüyordur," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım, Vivian," diye azarladı Violet. Ona teşekkür etmek için gülümsedim ama o gülümsememi hemen geri almak istememe neden oldu. "Hepimizin bildiği kirli hayallerini ona söyleme. Şu anda yüzü kızarıyor. Eğer bir restoranın ortasında fantezi kurmak istiyorsa, bırak da kız biraz zaman geçirsin."

Vivian çenesini elinin üzerine koyarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Carina, neden bize Bay Uzun, Esmer ve Seksi'yle ilgili hayallerinden bahsetmiyorsun?"

Virginia başını salladı, masaya doğru gülümsedi, onları durdurmadı ama neyse ki onlara katılmadı.

"Gloria'ya ne kadar bağlı olduğumu biliyoruz ve ben bile kendimi onun hakkında hayaller kurarken buluyorum," diye araya girdi Vera.

"ama, ayrıntılar," diye yalvardı Vivian. "Sadece bir tane. Ne kadar büyük?"

Öksürdüm ve ona ters ters bakmak için elimden geleni yaptım. Omuz silkti ve ikinci mimozasını bitirdi.

", sizi yaşlı cadılar. Bu kadar yeter," dedi Virginia sonunda. içinde.

"Teşekkür , Virginia Teyze." Beni kurtarmak için her zaman ona güvenebilirdim.

Ben.

Ancak ciddi konularda beni uyaracağına da güvenebilirdim. "Şaka bir yana, ikinizin arasında neler oluyor?" diye sordu.

Gözlerimi tabağımdan ayırmadan masumiyete yöneldim. "Hiçbir şey." Yalan değildi. hiçbir şey geçmiyordu. Birlikte yaşıyorduk ama durumumuza alışıkça daha fazla fırsat ortaya çıkıyordu.

"Tamam," dedi yavaşça. "İkinizin arasında ne olmasını *istiyorsun?*"

Kirpiklerimin altından bana bakan dört çift mavi göze baktım ve bundan kurtulamayacağımı biliyordum.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse. Şu anda odaklanabildiğim tek şey Audrey."

"Şu anda sahip olduğunuz ortaktan daha fazlasını mı istiyorsunuz?" Violet sordu. "Onu önemsiyor musun?"

"Elbette, o Audrey'nin babası."

"Dinle," diye araya girdi Vivian. "Birinden çocuk sahibi olabilir ve onu umursamayabilirsin, inan bana." Vivian'ın ilk evliliğinden bir oğlu vardı ve o da tıpkı babası, Vivian'ın eski kocası gibi hödügün tekiydi.

Derin bir nefes aldım ve hayal kırıklığımın kabarmasına izin verdim. Duygularımı itiraf edebileceğim bir yer varsa, o da beni yetiştiren bu kadınlardı. "Evet," diye itiraf ettim ve bir kez başladığımda her şey ortaya döküldü. "Sürekli didişiyoruz ama bu ön sevişmenin garip bir versiyonu gibi. Otoriterliğimi sevdiği için bana şaka yapıyor. Çok şefkatli ve aman Tanrım, çok ateşli," diye inledim, ellerim masanın üzerinde yumruk oldu. "Ve bu hamilelikten uzaklaştıkça, aramızdaki ilişkinin ne kadar harika olduğunu daha çok hatırlıyorum ve yemin ederim bazı geceler tek düşünebildiğim şey bu oluyor."

Sözlü kusmuğumun sonunu sessizlik karşıladı ve tereddütle gözlerimi kaldırdığımda bazı sırtışlar ve gülümsemelerle karşılaştım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye Vivian.

Omuzlarım yenilgiyle düştü. Bunu yüksek sesle söylemek, kafamın içinde dolaştığından daha iyi hale getirmedi.

Her zaman mantıklı olan Virginia, "Onunla konuşmalısın," dedi.

Hepsi başını salladı ve ben de son beş dakikayı geri almak istedim, böylece Ian ve benim doğru ilerlediğimiz konuşmadan kaçınmaya devam edebilecektim.

Audrey, mama sandalyesinin üzerine yerleştirilmiş araba koltuğundan varlığını belli etmek için o anı kollamıştı. Kızgındı ve bu konuda herhangi bir uyarı vermiyordu. Onu kaldırdım ve zıplatmaya çalıştım. Pantolonunu kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. Yemek yemeye çalıştık ama yemedi.

"Üzgünüm çocuklar. Sanırım onu eve götürmeliyim."

Hepsi aynı fikirdeydi ve yakında tekrar buluşmaya karar verdik. Sarılıp öpüştükten sonra - Audrey hâlâ ağladığı için süper hızlı bir şekilde - oradan ayrıldık. Arabayı daha yeni çalıştırmıştım ki arkadan minicik bir insanın çıkardığı o korkunç ses geldi. İyi tarafı ağlamayı kesmesiydi ama yol uzun ve kokuluydu.

"Baban haklı; sen dünyanın en pis kokan bebeğisin."

Dairemin kapısını açtığımda neredeyse Audrey'nin araba koltuğunu düşürecektim ve Ian mutfaktan köşeyi dönerek geldi. Hemen hemen her gece burada kaldığı için bir süre önce ona bir anahtar vermiştim ama henüz günün erken saatleriydi. İşte olduğunu varsaymıştım.

"?"

Suçlayıcı ses tonuyla kısa bir süre durdum ve araba koltuğunu yavaşça yere bıraktım. Gergin omuzlarına, kalçalarındaki ellerine ve sıkılmış çenesine baktım.

"Ögle yemeğinde," diye yavaşça cevap verdim, ruh halinden ve buna neyin sebep olduğundan hâlâ emin değildim.

"Kiminle?" diye bağırdı.

Üçüncü dereceden soruları ve kızgınlığı ses tonumu temkinliden şirretliğe çevirdi. "Seni ilgilendirmez ama halalarım."

Sanki cevabım onun öfke balonunda bir delik açmış gibiydi. Omuzları çöktü ve sert bir iç çekerken bir elini yüzünde gezdirdi. Audrey'i koltuğundan kaldırdığımda boşluğa baktı ve daha dudaklarını açmadan özrünü gördüm.

"Dinle, özür dilerim. Eve yeni geldim ve sen burada değildin ve ben de genç bir kız gibi tepki verdim, kendimi yıprattım. Dışarıda herhangi bir şey yapıyor olabileceğini ve benim bunu bilmeye hakkım olmadığını fark ettim ve bu beni öldürdü. Sonra senin dışarıda ne yapıyor olabileceğini düşünmeye başladım ve kendimi kaybettim. Aşırı tepki verdim. Ben sadece..." Durdu ve yüzü allak bullak oldu. "Tanrım, bu o mu?" diye sordu, suçlayıcı bir parmakla kollarımda gülümseyen minik bebeği işaret ederek.

"Evet. Küçük meleğimiz."

Ben yanından geçerken Ian öğürür gibi sesler çıkarıyor, rahatsız edici bezden kurtulmak için odasına yöneliyordu.

İçeri girdiğimde Ian'ın tepkisini anlamak için çabaladım. Başka biriyle çıktığımı mı düşünmüştü? Bir erkekle mi? Kıskanmış mıydı? Ian'ın beni başka biriyle kıskandığı düşüncesi, içimde çok yakından bakmak istediğimden emin olmadığım bir ışık yaktı. Ama mutluluğa çok benziyordu.

Salona geri döndüğümde Ian'ın yüzünde hâlâ temkinli bir ifade vardı ve kaçındığım konuşmanın gerçekleşmek üzere olduğunu fark ettim. Sinirlerimi bastırdım ve uzun boylu durmaya çalıştım - hissettiğimden daha kendinden emin görünüyordum - ve onun başlamasını bekledim.

"Dinle, resmi olarak birlikte olmadığımızı anlıyorum ama bence en iyisi bu işe başka kimseyi karıştırmamamız."

Kaslarım gerildi, önerisi göğsümü sardı ve sıktı. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum -damarlarımı dolduran bu öfkenin. Belki de kendimi saldırıya uğramış hissettiğim içindi.

kapıdan içeri girdi. Belki de bu konuşmayı yapmaktan dolayı zaten yıpranmış olan sinirleriydi.

Ama bunun, onun kıskançlığı karşısında hissettiğim mutluluk kıvılcımından kaynaklandığını . Bunun kendimi incinmeye açık hale getirmenin başka bir yolu olduğunu biliyordum ve bu beni korkutuyordu. Sadece Audrey ve benim olacağımıza inanmak istiyordum ama bunu ummak, eğer devam etmezse, yani yalan söylerse beni hayal kırıklığına uğratması için bir fırsat yaratıyordu.

Ne kadar mantıksız davrandığımı bilmeme rağmen, bu beni tepki vermekten alıkoymadı.

"Bunu senden duymak büyük zenginlik," diye alay ettim.

Söylediğim için pişmanlık duydum ama şimdi söylediğimin ne kadar doğru olduğunu merak ediyordum. Her zaman benimle birlikte değildi. Şehrin her yerinde şipşak seks yapıyor olabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı. Hanna bütün gününü onunla geçiriyordu ve çok yakındılar. Belki de çoktan yatmışlardı.

"Ne , Carina?"

"Ian, biriyle birlikte olmadan ne kadar süre geçiriyorsun? Kadın mıknatısı gibisin ve bacakları olan her şeyle flört ediyorsun. Bana kimseyle birlikte olmadığını ya da olmayacağını mı söylüyorsun?"

Burun delikleri alevlendi ve gözleri hayal kırıklığı ve incinmişlik karışımıyla parladı. "Bu adil değil," dedi çenesini sıkarak. "Audrey'den önce kim olduğum için içine girmiyor. Tüm zamanımı ikinize de verdim."

Bakışlarını daha fazla tutamayarak gözlerimi yere indirdim, hatalı olduğumu biliyordum. Az önceki mutluluk artık göğsümde umutla titreşmiyordu. Onun yerine kendi kıskançlığımı hissettim. Bunu benim için yapmıyordu; Audrey için yapıyordu.

Kendi bebeğimi kıskandığının farkına varmak, ne kadar dağınık olduğuma dair bir kahkaha atmama neden oldu. Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimin izin verdiği kadar derin nefes aldım. Aptal, hormonlu ağzımı tekrar açmadan önce kendime gelmem ve sakinleşmem gerekiyordu.

"Biliyorum." Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek pişmanlığımı görmesini sağladım. "Özür dilerim. Uykusuzluk ve kendi sorunlarım beni etkiliyor."

Başını salladı ve gerginlik ve kızgınlık azaldı, duyguların salınımından sonra ikimizi de yorgun bıraktı.

"O gece ne olduğunu bana hiç anlatmadın," dedi ve konunun değişmesiyle beni şaşırttı.

O gece Ian'ı ilk kez gördüm.

Beni üzüntülerimi alkolle boğarken bulduğu gece.

Onu öptüğüm gece.

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. Nereden başlamıştım?

Aramızdaki boşluğu kapattı ve beni yanındaki kanepeye, dizimin kalçasına değdiği yere çekti. Bu küçük bağlantı bile her zaman Jake'i düşünmenin verdiği sıkıntıyı hafifletmişti.

"Nişanlığımın o gece başka birine aşık olduğunu yeni fark etmiştim."

"Nasıl ?"

Ian'a Jake ve Jackson'la yaşadığım üçlü ilişkiden bahsetmek istemediğim için buna güldüm. Bu başka bir gecenin konusu olabilirdi. Bu yüzden gerçeğin daha hafif tarafına takıldım.

"Yeni bir proje üzerinde çalışıyorduk ve şirketin yöneticisi onun eski üniversite arkadaşlarından biriydi. Jackson'ı severdim." Bu aşırı basitleştirilmiş ifadenin verdiği keskin acıyı fark ettim. Jackson'ı ben de sevmiştim. Farklı bir şekilde ama ona güvenmiştim ve çok yakınlaşmıştık. "Eğlenceli bir adamdı ve Jake aralarındaki mesafeyi kapatma konusunda tereddüt ettiğinde, ben onu zorladım. Jackson'ın hayatına geri dönmesi benim hatamdı çünkü onu orada ben istemişim. Jake'in daha önce ona karşı bir şeyler hissettiğinden ya da hislerinin geri geldiğinden haberim yoktu. Yani, evet," dedim omuz silerek. "Bardaki o gece, başından beri orada olan şeyi nihayet gördüğüm zamandı."

"Ne sikim ama."

Kolayca aşağılamasına güldüm. "Evet, sanırım o zamandan beri eskisi gibi değilim."

Başka bir yetersiz ifade. Kendimi çok fazla .

Sık sık seks dükkanlarına ve seks kulüplerine giden ve mutfakta dans eden kızı düşündüm. Kolayca gülen, heyecanla ve şüphe duymadan maceralara atılan kızı hatırladım. Artık iş anlaşmalarımı kesin ve risksiz bir zihniyetle yapıyordum ve Ian'dan önce seks yapmayı bırakmıştım.

Kim olduğumdan ya da ilk kızı geri alıp alamayacağımdan emin değildim.

Saçlarımı kulağımın arkasından okşayan parmaklar beni tekrar kanepede yanımda oturan adama götürdü. Dokunuşu yumuşaktı ve gözlerindeki bakış ofisinde bana dokunduğu zamanki bakışıyla aynıydı; arzu ve istek doluydu.

"Bence sen harikasın."

Sözleri tenimi okşadı ve tüylerimi diken diken . Artık kim olduğumu bilmiyor olabilirdim, ama her an

Ian böyleyken, eski Carina perdenin arkasından çıktı ve beni tedbiri elden bırakmaya çağırdı.

"Başka kimse yok, Ian. Sen ve Audrey tüm zamanımı alıyorsunuz." Kelimeler nefes nefese söylenmişti ve muhteşem bir gülümsemeye dönüşen dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Beni bir transa soktu ve ileri doğru çekti.

"Güzel," diye homurdandı, parmakları saçlarıma gitti.

Benimle yarı yolda buluşmak için öne doğru eğildiğinde, kanepeden bir bebek oyuncağı düştü, çingırağı bir uyarı zili gibi yüksekti. Geriye doğru sarsıldım ve ondan başka her yere baktım.

Gergin sessizliği bozmak için neredeyse "Akşam yemeği," diye bağıracaktım. "Akşam yemeği için ne yapmak istiyorsun?"

Hemen cevap vermedi ve ben de başımı kaldırıp bakma riskini aldım. Tek kaşı havaya kalktı ve tek kelime etmesine gerek kalmadı. Az kalsın ne olacağını biliyordu ve beni buna razı etmek için zorlayabileceğini de biliyordu. Ama için gözlerimle yalvardım.

Başını salladı ve bana bunu bir kereliğine vereceğini biliyordum ama aramızdaki çekimle yüzleşmeden önce zamanım tükeniyordu. "İtalyan mı?"

"Ugh," diye cevap verdim kolayca, güvenli şakalaşmamıza dalmıştım. "Meksikalı." "Zor iş kadın. İtalyan yemeği yiyeceğiz."

Gözlerimi devirdim ama izin verdim. Bugün hak ettiğimden daha fazla ödül almama izin vermişti. İtalyanca en azından yapabileceğim bir şeydi.

Ama kendime yalan söyleyemez ve büyüyen arzuma kapıyı kapatamazdım.

Yaşlı Carina dışarı çıkmıştı ve tekrar içeri girmek istediğinden emin değildim.

"OROSPU ÇOCUĞU." Carina kullandığım dille ilgili olarak beni uyaran bir bakış attı ama zonklama ayak parmağımdan ayak bileğime doğru ilerledi. "Orospu ..." Hayal kırıklığıyla homurdanarak konuşmamı bitirdim.

Eğer bir bebek eşyasına daha takılıp düşersem, mutlaka bir yerimi kıracak ya da düşüp yanacaktım.

"Özür dilerim." Acımı kustuğum için özür dileyen bir gülümseme takındı. "Bazı işlere bakarken onu zıplatıyordum."

Audrey kanepenin yanındaki sallanan beşiğinde gözleri kapalı başparmağını emiyordu. Carina sehpanın üzerine yayılmış gazeteleri karıştırırken ayağıyla onu salladı. Sağ tarafa, sandalye ile televizyon sehpası arasındaki köşeye sıkışmış boş salıncağa baktım.

"Peki ya salıncak?" "Orada mutlu değildi."

"Tabii ki hayır. Bu kız tam bir diva," dedim, muhtemelen divalığını benden almış olan uyuyan bebeği işaret ederek.

Carina omuz silkti ve sallanmaya devam etti. "Odasına geri koyabilir miyim?"

"Hmm, evet," diye kabul etti, sanki sihirli bir şekilde bir yer belirecekmiş gibi sıkışık odanın etrafına bakıyordu. "Sandalye ile beşiğinin arasına koyalım."

Bebek odasının ışığını açtığımda, zevkle dekore edilmiş ama aşırı dolu mekâna baktım. Daha fazla bebek pisliğinin üzerine yığılmış bebek vardı. Dolap depolama için çok küçüktü ve

Giysiler ve çocuk bezleriyle tıka basa dolu şifonyerin içine. Bu oda gerçek bir odadan çok bir ofis olarak tasarlanmıştı.

Çok fazla odası olan ve bir aydan uzun süredir boş olan dairemi düşündüm. Gözlerimi zavallı ayaklarıma indirerek, benim evime taşınmayı ilk teklif ettiğim zamanı düşündüm. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakmış ve hemen yüzüme kapatmıştı.

Ama o zaman öyleydi ve ben temkinli yaklaşmış, onun bu konudan kolayca uzaklaşmasına izin vermişim. Muhtemelen kanepesinde bu kadar uzun süre kalmamı beklemiyordu ama onlardan uzak kalmak istemediğimi söylediğimde ciddiye aldı.

Konuyu tekrar açmaya hazırdım ve bu sefer onu iyi nedenlerle boğacak ve geri adım atmasına izin vermeyecektim. Plan kafamda kulağa harika geliyordu. Oturma odasına doğru ilerlerken bir çingırağa takılıp düştüğümde daha da iyi geliyordu.

Ağzımdan çıkarken kulağa daha az hoş geliyordu ve Carina bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı.

"Birlikte taşınalım."

"Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Ian, bunu zaten konuşmuştuk."

Kaşlarını çatmasını görmezden geldim ve devam ettim. "Hadi," diye ısrar ettim, kanepede onun yanına oturmak için hareket ettim. "Bunu zaten yapıyoruz ve benim evim çok daha büyük. Mantıklı geliyor. İşler yoluna girdi ve iyi bir ritim yarattık. Daha geniş bir alanda devam edelim."

"Dairemden vazgeçmemi mi istiyorsun?" diye sordu, sanki bir uzvundan kurtulmasını önermişim gibi. "Biz bir çift bile değiliz, Ian."

"Kesinlikle değiliz," diye cevap verdim çabucak, muzaffer bir gülümseme oluşmuştu. Kaşlarını kaldırdı, bunu belirttiği için ne kadar mutlu olduğuma şaşırmıştı. Carina pratik zekâlıydı ve ben bu savaşı sadece onu baştan çıkarmaya çalışmayarak kazanıyordum. "Bu işte ortağız ve bu her şeyden daha önemli."

Kararlılığındaki ilk çatlağı gördüğümde yumruğumu sıkmamak için kendimi zor tuttum.

-Kazanmak için pratiklik.

"Evet, bu çok şey ifade ediyor," diye yavaşça kabul etti. "Ama bu ne kadar sürebilir? Bir yıl sonra sen biriyle görüşmeye başlamak istediğinde ne olacak? Ya da ben biriyle görüşmeye başlamak istediğimde?"

Çenemi sıkarak, onu benden başka biriyle hayal etmenin kısıkanç hırıltısını zar zor bastırdım. İçimdeki mağara adamı pratikliği bir kenara itiyordu ama derin bir nefes alarak onu uzak tutmayı başardım.

Nefes al. "İkimiz hakkında konuşmadığımızı biliyorum ama her şeyimi Audrey'e verdiğimde verecek bir şeyim kaldığını düşünmüyorum."

Ve onu, diye ekledim zihnimden. Carina bunu duymaya hazır değildi... henüz. "Ama biz her zaman tartışırız..."

"Biz . Kötü niyetle ya da birbirimizden hoşlanmadığımız için değil."

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı.

O yumuşayana kadar kaşlarımı çattım.

"İyiyim. Sen iyisin." Gülümsememe gözlerini devirdi ama daha fazla yarım yamalak argümanla hazırды. "Parçalanması kaçınılmaz."

"O zaman sana yardım edeceğim." "Ian..."

Çok yaklaşmışım.

"Hazır bir bebek odam var, ama beğenmezseniz hazır olanla değiştirebiliriz." Kocaman gözlerini benimkilere dikti. "Ama senin aldığın eşyalarla oldukça iyi eşleştirdim."

"Bebek odanız mı var?" diye neredeyse fısıldadı.

"Evet. Doğar doğmaz, benim evimde kalma ihtimaline karşı bunu ayarladım." Yutkundu ve bir avukat gibi, kazanan kapanış argümanımı sunmaya hazırlandım. "Bu pratik olmakla ilgili, Carina. Audrey'nin odasının yanı sıra senin için de bir misafir odam var. Her yerde tonlarca daha fazla alan var ve istediğin gibi dekore edebilirsin. Artık eşyaları diğer mobilyaların arasına sıkıştırmak yok. Ve birbirimizi öldürmeden tek bir alanda yaşayabileceğimizi kanıtladık."

Dudaklarını yaladı ve yutkundu ve yemin ederim, nefesimi tutup cevabını bir yerlerde Jeop- ardy şarkısının çaldığını duydum.

"Peki," dedi hışımla.

Zafer damarlarımda dolaştı ve vücudumu adrenalinle doldurdu. Kahretsin, kabul etti. Hiç düşünmeden onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım, ayağa kalktım ve bir o yana bir bu yana sallandım. "Ben kazandım. Gerçekten kazandım."

Omuzlarımı itti ve ayağa kalktı, ters ters bakmak için elinden geleni yapıyordu ama o bebek mavilerinin ardında gizlenen mizahı gördüm. "Büyük bir kafaya sahip olmaman için iptal edebilirim."

"Çok geç, bebeğim."

İç geçirdi ve ellerini kalçalarına dayayarak dağınık kâğıtlara baktı. "Şey, kendi kendine konuşmanı bölmek istemem-

bration, ama bunu temizleyip yatmaya gidiyorum. Detayları sabah konuşuruz."

Toparlanmasına yardım ettim ve Audrey'i yatak odasına taşıdım. Ben pilimi ve battaniyemi aldığımda Carina mutfakta bir bardak su alıyordu. Tam uzanmaya hazırlanıyordum ki sonunda durdu.

"Aman Tanrım. Odama gel. Bir gece daha o küçücük şeyin üzerinde uyumanı izlemeye dayanamıyorum."

O kadar da küçük değildi ama ben iri bir adamdım. Tanıdığım en güzel kadının yanında yatma teklifine itiraz etmeyecek kadar iri bir adamdım. Zıpladım. "Tabii ki evet."

"Sakin ol," diye uyardı. "Sadece uyumak için."

Yanından geçerken kaşlarımı salladım. "Madem ısrar ediyorsun." Sırtımı tokatladı ve gözlerini kısıtı. "Pekâlâ, pekâlâ. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ben kıyafetlerimi çıkarırken ve o uzun saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaparken yatağın karşısında durmak bana son derece doğal ve evcil hissettirdi. Durup bakmam ve bunun şu anda benim hayatım olduğunu anlamam gerekiyordu. Sadece bir an sürebilirdi ama tekrar tekrar yaşamak istediğim bir andı.

Ne kadar çok aile içi anımız olursa, bunu ne kadar çok istediğimi o kadar çok fark ettim. Ailem beni asla bir yuva kurmak istememekle suçluyordu ama yanılıyorlardı. Kendime ait bir ailem olsun istiyordum. Bana verdiklerinden daha iyi bir aile. Sadece denemek isteyeceğim birini hiç bulamadım.

"Ne oluyor Ian?" Carina fısıltıyla bağırdı.

"Ne?"

"Kıyafetlerin nerede?"

"Üzgünüm ama pijamam yok. İç çamaşırlarımı üzerimde bırakarak bir centilmen olduğumu düşündüm."

Bakmamaya çalıştı ama gözleri vücudumda gezinmeye devam etti, sanki gözlerinin nereye bakması gerektiği konusunda zihniyle bir savaştaydı. Bakmaya devam ederse, bu boxer külotun arkasına saklanması imkânsız bir ereksiyon yaşayacaktım.

Gözleri kasıklarımdayken kadar aşağı kaydı. Isı yükseldi ve sikime doğru yol aldı. Beni sertleştirmenin onun istediği şey olmadığını biliyordum, bu yüzden kalçalarımı Magic Mike tarzında sallayarak anı bozdum.

"Aman Tanrım." Elini kaldırıp gözlerini kapattı ve ben de güldüm.

"Beni içeri davet etmenizin asıl nedeni buydu. Sadece bir gösteri istedin."

Parmaklarının arasından baktı ve parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim, dans hareketlerimi abarttım, hatta bir şarkı mırıldandım.

Başını salladı ama güldü. "Tanrım, yatağa gir, seni sapık."

Ne giydiğimle ilgili bana bok atmış olabilir ama yatağa girerken göğüslerinin o ince tişörtün altında sallanması ve kısa şortunun içinde kalçalarının esnemesi neredeyse uygunsuzdu.

O benim yarımı yakalamadan önce hızla yorganın altına girdim. Işığı kapattı ve sırt üstü yatmadan önce yaklaşık yedi milyon kez hareket etti. Aklının binlerce farklı yere gittiğini anlamam için konuşmasına bile gerek yoktu. Gözlerimi kapattım ve saydım, sonunda konuşmadan önce on yediye ulaştım.

"Bundan emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." An- swer niyetlendiğimden daha ağırdı ve ondan yayılan gerginliği hafifletmek için bir şaka yaptım. "Burada kalırsak bir şeyleri kırmak zorunda kalacağım."

Güldü ama sesi soldu ve düşüncelerini tekrar duyabildim. Yana doğru kayarak profilinin gölgesine baktım. Burnu, şu anda kemirdiği dudaklarının tam olarak eğimliydi.

"Carina, bana bak," diye emrettim. Bir süre sonra bana uyararak yan dönüp yüzünü bana çevirdi. İkimiz de yastıklarımızın kenarındaydık ve aramızda bir metreden az mesafe vardı. "Bu işi başaracağız. Yol boyunca sadece arkadaş olsak bile. Batman ve Robin gibi."

"K, ama ben Batman'im."

Gözlerimi kısıtım ve o da dudaklarını büzerek gülümsemesini engelledi. "Peki."

Sonunda tam bir gülümsemeye teslim olurken dudakları aralandı. Perdelerin arasından sızan ay ışığında, beni kendisine çağıran bir siren gibi parlıyordu. Gülümsemesi dudaklarından kayıp giderken nefesim göğsümde kesildi ve gözleri ağzıma kaydı. Elimde olmadan, dudaklarımdaki tadını hayal ederek dudaklarımı yaladım.

"Ben... ben bir şey deneyebilir miyim?"

Sözleri beni barda ilk tanıştığımız geceye geri götürdü. Beni öpmeden önce de aynı sözleri söylemişti ve ben nefesimi tutarak bekledim, zar zor cevap verebildim. "Tabii ki."

İlerleyerek aramızdaki küçük mesafeyi kapattı. Hareketsiz kalmaya çalıştım ama kendimi ancak bu kadar tutabildim ve onunla yarı yolda buluşmak için hareket ettim. Dudaklarımız zar zor birbirine değiyordu ama bedenim arzuyla titriyordu. Geri çekildi, ama sadece nefes alacak kadar ve alt dudağıma yapışıp diliyle fiske vuracak kadar.

Kaybettim.

Elimi saçlarına gömdüm ve onu kendime çektim, kendimi onunla birleştirmeye çalıştım. Yumuşak eli kaburgalarımı keşfetti ve beni daha yakına çekti. Bu kadını hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktım ve sikim vücuduna değene kadar ona doğru yaklaştım. İnledi ve ben de fırsattan istifade dilimi ağzına soktum, dili benimkine dolanırken kendi zevk seslerimi çıkardım.

Tırnakları usulca tenime battı ve saçlarını bırakıp kalçasını kavradım, kalçamı yukarı çekerek sert uzunluğumu onun sıcak çekirdeğine doğru sallayabildim.

"Ian," diye nefes nefese kaldı. Dudaklarından dökülen ismimin çaresizce yakarışı omurgamdan aşağı vurdu ve beni yaktı.

Tam onu ters çevirmek üzereydim -durumun kontrolünü elime almak üzereydim- ki yatağın onun tarafından yumuşak bir bebek homurtusu geldi ve dondu kaldı. Yavaşça geri itmeden ve bacağını tuttuğum yerden indirmeden önce her bir kası gerildi. Bu gece başardığımız şeyi mahvetmek istemiyordum. Ben bir milim almadan onun bir milim bile veremeyeceğini düşünmesini istemedim. Bunu fazla düşünmesini ve onu değiştiren duvar dışı bir sonuçla gelmesini istemedim-taşınmayı düşündüğünü söyledi.

Bu yüzden saçlarını kulağının arkasına taradım ve kendi yastığıma tekrar oturmadan önce dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum. "Fazla düşünme, Carina. Bu gece rahatlığın tadını çıkar, yarın ondan saklanmana izin vereceğim."

Çenesi düştü ve küçük cehennem kedime saklanma konusunda meydan okumanın onun kaçmak yerine savaştığını sağlamak için yeterli olacağını biliyordum.

"Saklanmıyorum."

Kaşlarını çatıp sııttım, homurdanıp karşı duvara doğru yuvarlandığında kahkahalarımı zor tuttum.

Şansımı zorlayarak kalçasını kavradım ve kolumu ona dolayarak kendime doğru çektim. Sonunda rahatlamadan önce sadece bir an için kaskatı kesildi.

Nefes alış verişi düzleştiğinde omzunu öptüm ve sözümü fısıldadım.

"Seni mutlu edeceğim, Carina. Bunu hak ediyorsun."

Uyuduğunu sanmıştım ama eli yüzgeçlerini benimkilerin arasından geçirmek için hareket etti ve bir şey söylemeyince kendi tavsiyeme uydum.

Fazla düşünmedim. Sadece ona sarıldım ve gecenin tadını çıkardım.

18 CARINA

"BURASI INANILMAZ." Gözlerim parke zeminlerden tavana kadar uzanan pencerelerin yanından geçip açık tavana kadar gitti. "Tüm duvarlar tuğla mı?"

"Çoğunlukla," diye cevap verdi, az önce taşıdığımız bir kutuyu yere bırakırken. Sanki ilk kez görüyormuş gibi benimle birlikte etrafına bakındı. "Tasadüfen bulduğumda tadilatın ortasındaydı, bu yüzden neyin saklanıp neyin saklanmayacağı konusunda söz sahibi olabildim."

Kendi kutumu onunkinin yanına koydum ve kitap raflarından oluşan duvara ağzımın suyunu akıtmamaya çalıştım. "Bayıldım buna."

"İstediğiniz değişikliği yapmaktan çekinmeyin. Artık o da sizin."

Ian'ın yanına taşınmak hâlâ biraz nefes darlığı çekmeme neden oluyordu. Jake'le birlikte yaşamamıştım bile, ama şimdi çıkmadığım bir adamın yanına taşınyordum. Bir kahkaha atarak, serbest kalmakla tehdit eden manik kahkahayı ısırdım. Her şey çok gerçeküstüydü.

"Neden size odaları göstermiyorum?"

Geniş sırtını takip ederek gülünç derecede modern mutfağın arkasındaki köşeden aşağı .

"Bütün yatak odaları burada. Oturma odasının diğer tarafındaki köşeyi , kullanabileceğin bir ofis var. Ama bu ilk oda Audrey'nin." Eliyle içeriği işaret etti ve nefesim kesildi.

"Tamamen aynı."

"Ama daha büyük. Hangi bebek eşyalarını alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, o yüzden sende olanları kopyaladım."

"Ian, bu inanılmaz."

"Bir noktada burada kalacağını düşünmüştüm."

"Evet," diye nefes aldım. İşte böyle anlarda Ian'la geleceğimizin nasıl görüldüğü hakkında konuşmaktan nasıl kaçındığımızı fark ettim. Audrey'i evrenimizin merkezi haline getirmiş ve her oyunu geldiği gibi kabul etmiştik. Ki bu benim olduğum kişinin tam tersiydi. Her şeyin mükemmel bir şekilde planlanmasından hoşlanıyordum ama Ian'la birlikte, yüzeyimin altında sürekli uğuldayan duygulardan duyduğum korku beni herhangi bir kaostan daha fazla korkutuyordu.

"Bu oda sizin. Tekrar ediyorum, ne istersen değiştir. Her şeyi atıp senin eşyalarını getirebiliriz. Hatta her şeyi atıp sıfırdan da başlayabiliriz."

Oda aynı ahşap zeminlere ve tuğla duvarlara sahipti. Büyük pencereler geniş alanı daha da büyük gösteriyordu ve içeride parlayan parlak güneş bende dönme ve kabarık gri yorganın üzerine uzanma isteği uyandırdı. "Bu mükemmel."

"Harika. Banyo şuradaki kapının ardında ve Audrey'nin odasına bağlanıyor."

Bozuk plak gibi tekrar "Mükemmel," dedim.

"Neden aşağı inip birkaç kutu daha almıyoruz?" "Tamam. Vivian Teyze Audrey'e ihtiyacımız olduğu sürece bakacağını söyledi-onu öldürdü."

"Harika. Bugün ne kadar iş yapabileceğimize bir bakalım ve sonra oradan edelim."

Beş saat sonra her yerim ağrıyordu ve yere yığılıp ikimiz de bayılana kadar Audrey'i emzirmek için sabırsızlanıyordum.

"Geri kalan eşyaları daha sonra alabiliriz. Kira sözleşmenizin bitmesine daha birkaç ay var, yani zamanımız var."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye iç geçirdim ve Ian'ın uzandım.

Ian Audrey'i araba koltuğundan kaldırdı ve hemen yanıma oturdu. Audrey onun göğsünde rahat etti ve minik başparmağını gül goncası dudaklarının arasına yerleştirdi. Büyük mavi gözleri ağırlaşmadan önce birkaç kez kırıştı, sanki Ian'ın kalp atışları onu uykuya geri döndürmüş gibiydi.

"Bu gün batımı tüm taşınmaya değerilir."

Pencere duvarına bakan kanepeye oturduk, turuncu ve altın renkler tüm mekânı ısıtıyordu.

"Bu gün batımı ve artık takılıp düşmek ve neredeyse boynumu kırmak yok."

"Burası bomboş dururken bunca zamandır benim kanepemde yattığına inanamıyorum."

Yalnız olmadığım için minnettardım ama kim kendi evinde, kendi eşyalarıyla, onları alabilecek kadar büyük bir yatakta olmak istemez ki?

"Ev bir yer değildir," diye açıkladı usulca. "İnsanlardır. Bu yüzden sizlerle birlikte olmaktan mutluluk duydum."

Başımı kanepenin arkasına yaslayıp ona doğru bakarken Audrey'nin başına yumuşak bir öpücük kondurduğunu gördüm ve kalbim sızladı.

"Neden bu kadar büyük bir evin var?" Sessizlikte sordum, yıldızlar kararmış gökyüzünde belirmeye başlamıştı.

Omuz silkti. "Sanırım her zaman o boşluğu kendi ailemle doldurmak istemişimdir."

Ian bana ilk kez bu kadar ciddi bir şey söylediğinde alay etmedim ya da hafife almadım. Kolay espri anlayışı ve çocuksu tavırları onu soğuk bir playboy olarak görmemi kolaylaştırıyordu. Belki de öyleydi ama bu daire, onun her zaman olmak istediği şey olduğunu düşünerek ne kadar yanıldığımı haykırıyordu. Tüm dikkatimi bebeğimize vererek kendimi Ian'dan uzaklaştırmıştım. Onun şakalarını kalbimin etrafında bir duvar olarak kullandım. Kendime yanımda ciddi birine ihtiyacım olduğunu söyledim.

Ama tam o anda, yüzü ışıpta parlarken, küçük kızımızı göğsüne güvenli bir şekilde yaslamışken, duvardaki ilk çatlağın başladığını hissettim ve gerçekten birlikte yaşamamın kısıtlamalarına ne yapacağından endişelendim. Bu, Audrey ile birlikte olmak için kalması değildi. Bu benim büyük bir parçamdan vazgeçmem ve onunla yeni bir yuva kurmamdı.

Korkunçtu ve çatlağı elimden geldiğince kapatmak için bu korkuya tutundum.

"Çok güzel," diye . "Teşekkür ederim."

"Akşam yemeğine ne dersin?"

"Biraz yemeği geri çevirmeyeceğim. Tüm bu hareket beni acıktırdı. Nereden sipariş vermek istersiniz?"

"Yemek yapabilirim."

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Kahretsin, kadın. Sen de mi yemek yapıyorsun? Öldüm ve cennete gittim."

Gözleri Audrey'nin başının üzerinden ulaşabildiği kadarıyla beni tararken ısındı ve yanaklarımda kaynayan sıcaklığı gizlemek için gülerek başka tarafa baktım.

"Adil bir uyarı, mutfağım biraz eksiktir." "İdare ederim."

Bunlar benim meşhur son sözlerimdi. Boş dolapları tek tek açtım, tek bir tencere ve birkaç pişirme buldum.

"Aman Tanrım, Ian. Bu korkunç bir şey."

Audrey'i sallanan koltuğuna oturtmuş ve kanepenin arkasına yaslanmıştı. "Seni uyarmaya çalıştım."

Ağır bir iç çekişin ardından omuzlarımı silktim ve bir şeyler bulmak için kilerini ve buzdolabını karıştırdım. "Bir şeyler bulurum."

"Tamam. Sen bunu yaparken ben de üzerinde vi- bratörler ve seks oyuncakları yazan şu kutuyu açayım."

Arkamı döndüm. "Ne?"

Ian tepkim karşısında neredeyse iki büküm oldu. "Şaka yapıyordum ama bu korku bana belki de çok uzakta olmadığımı düşündürüyor."

"Seks oyuncaklarım yok." En azından hepsini getirmemiştim... henüz.

"Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor, sanırım."

"Ugh." Gözlerimi devirerek sinsi gülümsemesine sırtımı döndüm. "İflah olmaz."

"CD'lerinden bir kutu buldum. Artık kim CD saklıyor ki?"

"Biliyorum. Onlardan kurtulmalıyım."

"Evet, dinlemelisin. Ama önce dinlemeliyiz." Koleksiyonumu karıştırmaya başladı ve ıslık çaldı. "Burada müthiş bir koleksiyonun var. Cranberries. Blink-182. Backstreet Boys. Green Day. Digital Under- ground. Lanet olsun, kadın."

"Her tür müziği severim."

"Önce ne oynayalım?"

"Digital Underground'a ne dersiniz?"

"Hemen geliyor."

Ian müziği açtı ve ben de bir yıldan biraz fazla bir süredir sahip olmadığım bir ritme kapıldım. Sebzeleri kesip tek tencerelik karışımımı hazırlarken kalçalarımı salladım ve Humpty Dansı'nı söyledim.

Ian'ın ritimle zıpladığımı fark edip etmediğinden emin değildim ama kutuları açmaya çalışırken hiçbir şey söylemedi. Ben de umursadığımdan emin değildim. Müzik dinlemeyi ve yemek yapmayı seviyordum. Eskiden Jake için sürekli yapardım ama ayrıldığımızda kendimi gömdüm ve paket servisle yaşadım.

İtiraf etmeliyim ki; gevşemek ve kelimeleri mırıldanırken gülmek güzeldi.

"Burada olmana sevindim, dans kraliçesi."

Adanın öbür ucunda gülümseyen gri gözleriyle buluşmak için döndüm ve duvarımdaki başka bir çatlak dürüstlüğün dışarı sızmasına izin verdi.

"Ben de."

19 CARINA

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE TAŞINMA İYİ GİTTİ. Kabul ettiğimden beri geçen hafta harikaydı. Neredeyse fazla harikaydı. O kadar harikaydı ki nefesimi tutmuş diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissettim. Ian'ın da dediği gibi, mantıklı gelmişti ve şüpheyi düşüğüm anlarda kendime pratikliği hatırlattım.

"Hey," dedi Ian Erik'in ofisindeki toplantıdan sonra toparlandığı yerden. "Eve giderken tencere ve tavalardan bir kutu almak ister misin? Benden daha iyi eşyaların var."

"Çünkü gerçekten eşyalarım var, Bay Tek Tencere-Tava."

"Peynirli makarna ve domuz pastırması için tek ihtiyacım olan buydu," diye gülerken savuşturdu.

"Evet, bunu yapabiliriz. Bu şekilde belki bazı geceler akşam yemeği hazırlayabilirim."

Konuşmamız gerçeküstüydü. İki ay önce bana Ian'la bir toplantıdan sonra eve gidip yemek pişirmekten bahsedip bahsetmeyeceğimizi sorsaydınız, ağlayana kadar gülerdim.

"Tanrım, evet," diye inledi Ian, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Bana istediğin her gece yemek yapabilirsin. Senin en iyi aşçı olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Bekle..." Alex oturduğu yerden, Hanna ile konuşmasını keserek konuştu. Gözleri aramızda gidip geliyordu.

"Siz birlikte mi taşındınız?" Hanna'nın sesi beni savunmaya geçirecek kadar yükseldi. Sanki aslında bir erkek olduğumu söylesem daha az şaşıracaktı.

"Evet," diye yavaşça cevap verdi Ian, yaşadıkları şoku komik bulmuş gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Belki de Alex'in şoku eğlenceliydi çünkü hızla heyecana dönüştü. Ama Hanna'nınki tamamen dehşet içinde kaldı.

"Her şeyini yavaş yavaş yerleştiriyoruz. Kira sözleşmesi birkaç ay içinde bitiyor, bu yüzden hepsini bir kerede taşımak için acele etmeye gerek olmadığını düşündük."

"Ama," diye kekeledi Hanna, anlamaya çalışırken gözlerini kırıştırıyordu. "Oraya kimseyi götürmüyorsun. Ben oraya sadece birkaç kez gittim."

Ian omuz silkti ve yumuşak gözlerini bana çevirdi. "Evet, bunu ailem için saklıyorum." Ev. Aile. Biz. Bizimkiler.

Bunlar onunla ilişkilendirebileceğimden emin olmadığım sözlerdi, ama yalnız ruhuma işlediler ve Jake'in dolduramadığı bir boşluğu doldurdular.

"Siz birlikte misiniz?" Hanna ilk tepkisini gizlemeye çalışarak sordu.

"Hayır."

Ian hızlı inkârım karşısında gözlerini kısıtı ama fazla rahatsız olmuşa benzemiyordu. Beni o kadar iyi tanıyordu ki cevabım onu şaşırtmadı. "Biz bebeğimizi büyüten ortaklarız. Şimdi sadece hepimizi taşıyabilecek ve attığım her adımda hayatımı riske atmayacak bir yerdeyiz."

"Ah," dedi Hanna uzun bir sessizlikten sonra nihayet. "Bence bu harika," diye araya girdi Alex.

"Evet... İnanılmaz." Hanna kelimeleri söyledi ama gözleri aynı değildi.

"Şaşırtıcı olan ne?" Erik, o sırada Audrey'i izlemekte olan Laura'yla konuştuktan sonra içeri girerek sordu.

Alex, "Carina Ian'ın yanına taşındı," diye duyurdu.

Erik'in gözleri kısa bir an için Hanna'ya kaydı, sonra Ian'a kaydı ve içten bir gülümseme verdi. "Aferin sana, Ian. Onu bunu yapmaya nasıl ikna ettin ya da bir kuleye mi kapatıldı bilmiyorum ama senin adına sevindim." Elini ağzına götürdü ve bana mırıldandı: "İsteğin dışında tutuluyorsan iki kez göz kırp."

Ian onu tersledi ama güldü.

"Hey, Carina," diye başladı Erik. "Ben de sana düğüne gidip gitmeyeceğini soracaktım."

"Ne düğünü?" Ian sordu.

"Jake, şirketinin diğer yarısı," diye yanıtladı Erik. "Onu hayır kurumuma yaptığı bağışlar sayesinde tanıdım."

Ian'ın meraklı bakışları bu haber üzerine benimkilere kaydı. Unutmuş gibiydim, on, ama kabul etmek istemedim.

"Jake, eski sevgilin mi?" Ian sordu.

"Evet."

"Oh, sen gidiyorsun," dedi, sanki ben okumuşum gibi.

Tartışmak, bir bahane uydurmak için dudaklarımı araladım ama o elini kaldırdı. "Tartışma, Carina Russo. Giyinip süsleneceksin ve en seksi kadın olacaksın. Pasta yiyecek, dans edecek ve oradaki en mutlu kişi olacaksın."

Omuzlarım çöktü, onunla kavga etmek istemiyordum çünkü eski nişanlığımın düğününe gitmek ve her zamankinden mutlu görünmek hoşuma gidiyordu. Jake'i seviyordum, Jackson'ı da seviyordum ama bu fikre sevinçle gülen küçük bir yanımda vardı. "Peki."

Ian'ın yumrukları havaya kalktı ve "Yesssss" diye tısladı.

"Her istediğini elde ettiğinde bunu yapacak mısın?"

"Muhtemelen."

Erik, "Sadece et," diye önerdi.

Herkes gitmek için ayağa kalktı. Alex düğün için bir elbise bakmak üzere alışverişe gitmeyi teklif etti ve Hanna bir telefon görüşmesiyle ilgili bahaneler uydurmadan önce zoraki bir gülümseme takındı. Tam Audrey'i almaya gidiyorduk ki Erik, Ian'ı durdurdu.

"Ian, gitmeden önce, biraz önce Londra'da Kyle konuştum ve binanın son incelemesi için sana ihtiyaçları olduğunu söyledi. Alex ve benim bir gezi yapabileceğimizi düşünmüştüm ama sana ihtiyaçları var."

"Kahretsin." Bana pişmanlıkla baktı ve ben de ona güven verici bir gülümseme verdim.

"Sorun değil. Bir noktada Londra'ya gitmek zorunda kalacağınızı biliyorduk." "Biliyorum," dedi elini saçlarının arasında gezdirerek.

"Ben sadece

bu kadar erken ayrılmak istemedim."

"Ne zaman ? Ne kadar süreliğine?"

Yüzünü buruşturdu ve ben daha o söylemeden kötü bir haber olduğunu anladım. "Yarın. Bir hafta, belki iki hafta."

Sonra ben orada durdum, göğsümde bir ağırlık, "Oh" diye mırıldandım.

Bana üzgün bir gülümseme verdi ama devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Tamam. Ben daireden tencere ve tavaları alayım, sen de toplanmaya başla."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Eve vardığımda çoktan geç olmuştu ama akşam yemeği yapmak istiyordum. Yemek yapmak, Ian'ın yarın gideceği gerçeğini aklımdan çıkarmama yardımcı olacaktı.

Müziğin sesini açarak kalçalarımı salladım ve sosu karıştırdım. Tahta kaşığı dudaklarıma götürdüm ve keskin, tatlı domates sosunun tadına baktım, mikrofon olarak kullanmadan önce yalayarak Lizzo'nun *That's Exactly How I Feel* şarkısının sözlerini söyledim.

Arkamda daha derinden gelen bir sesin de şarkı söylediğini duyunca cümlemin ortasında durdum. Yavaşça arkamı döndüğümde Ian'ı, kollarında Audrey ile şarkı söylerken ritme uygun bir şekilde salondan çıkarken buldum.

Audrey'i salıncağına oturtuktan sonra kasıla kasıla mutfaka doğru yürüdü. "Şimdi durma. Düet yapmayı umuyordum."

"Aman Tanrım," diye güldüm.

Şarkı söyleyebildiğimden emin değildim çünkü çenem açık kalmıştı ve muhtemelen salyalarım akıyordu. Ian sadece bir çift basketbol şortu giymişti. Kasları her kalça itişinde ve yuvarlanışında esniyordu. Bir elini başının arkasına dayadığında pazıları şişiyor, diğer eliyle de havayı yumruklarken bana doğru işaret ediyordu.

Gözlerimi bantlasaydım bile kalın sikinin şortunun üzerinde zıplamasına engel olamazdım. Kalçalarını döndürüyor, her hareketinde beni büyüleyen şarkı sözlerini söylüyordu.

"Sikimin zıplamasını izlemeyi bırak ve benimle dans et."

"Ian," diye çığlık attım.

"En azından zıpla da göğüslerinin zıplamasını izleyebileyim."

Önerisi karşısında kırıgın hissetmek istedim, ama mutluluk kahkaha olarak ortaya çıkana kadar kabardı ve içimden bir şey beni teslim olmaya .

Belki de bunu kaşlarını kaldırarak söylemesiydi. Belki de benim gözlerimin onunkilere yaptığı gibi onun gözlerinin de benim vücudumda gezinmesini istediğim .

Sonunda mutfaka girdiğinde, benim tahta kaşık mikrofonumu çaldı ve daha fazla şarkı sözü çığırdı.

"Korkunçsun."

"Sanki daha iyisini yapabiliymişsin gibi?" diye meydan okudu.

Gözlerimi kısıtım ve mikrofonumu geri çekerek detone ve yüksek sesle şarkı söyledim. Kalçalarımı salladım, kıcımlı ritme göre döndürdüm. Gözleri ısındı ve hareketlerimi takip etti ve ben de zıplayan tripoduna bakışlar atmaya devam ettim.

Güldük ve birbirimizin etrafında dans ettik, dokunmadık ama kendi küçük dansımızı yaptık. Gülmeyi kontrol altına aldığımı düşündüğümde, bana doğru pelvik bir hamle yaptı ve gözlerimi tekrar aşağı indirmeye zorladı. Isı yanaklarımdan vücuduma yayıldı, ellerim şortumu aşağı çekmek için seğirdi, böylece görüşümü engelleyen bir şey olmadan onu izleyebildim.

Saniyeler geçtikçe daha da yakınlaştık, vücutlarımız mıknatıs gibi birbirine yaklaştı. Beni tutup çekeceğinden ve bunu kirli bir dans yarışmasına dönüştüreceğinden emin olduğumda şarkı bitti ve ikimiz de nefes nefese, geniş gülümsemelerle ve aramızda titreşen cinsel gerilimle orada durduk.

Tencerenin üzerinde fokurdayan suyun sesi beni harekete geçirdiğinde o an bozuldu.

"Kahretsin."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu tezgâha yaslanarak. Onun bilmiş gülümsemesini görmezden gelmeye çalıştım.

Artık onun sallanan siki ve sert karın kaslarıyla büyülenmediğim için, mutfak zemininde sevişmemizle ilgili kirli düşüncelerimi aklımdan çıkardım.

"Hayır, ben iyiyim," diye cevap verdim, sesim çok tizdi.

Nefesimi tutup bana saçmalıklarımı yüzüme vurmasını bekledim; beni tezgâha yaslayıp yakınlaşmasını, belki de boynumdan aşağı öpmesini bekledim.

Ama hiç gelmedi ve ben de kendimi inandığıma ikna etmek için elimden geleni yaptım. Onun yerine dik durdu ve "Nasıl istersen dans kraliçesi. Gidip biraz çamaşır yıkayacağım."

Ve umarım, bebeğimin babasına cinsel saldırıda bulunmadan önce bir gömlek giyerim.

Ertesi gün toplanmasına yardım ettim ve Hawaii tişörtü fikrini veto ettim. Kaldırımı hızlıca bırakmayı da veto ettim. Bunun yerine, havaalanına park etmeyi ve onunla birlikte içeri girmeyi tercih ettim. Audrey'i bebek taşıyıcısında tuttum, check-in işlemlerini yaptırırken bir o yana bir bu yana zıpladım.

Ian, Audrey'nin koyu renk saçlarını öperken, "Baban seni özleyecek, tatlı kızım," diye bebekçe konuştu. "Uslu dur, ama baban eve gelmeden şu kokuşmuş kakalarını çıkar, tamam mı?"

"Evet, doğru. Bundan sonra bana borçlu olacaksın."

Başını kaldırıp gülümsedi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Dolgun alt dudağına baktım ve tökezleyip ağzına düşmüş gibi yapıp yapamayacağımı merak ettim. Sözüne sadık kalmış ve dairemdeki son geceden bahsetmemiştii ama bu onun misafir odasında yatmadığım ve o geceyi tekrar tekrar yaşamayı hayal etmediğim anlamına gelmiyordu.

Birisi ona çarptı ve ne yazık ki yan tarafa savruldu. Kendini toparladı ve bana her zaman vermek için mücadele ettiğim gülümsemeyi verdi. Onu istediğimi bildiğini ve bana ıgılık attırabileceğini söylüyordu. Tek yapmam gereken istemektii.

O gülümseme.

"Beni çok fazla özleme."

Alay ettim. "Pek sayılmaz."

Bir kahkaha attı ve elini Audrey'nin üzerine koyarak tüylü saçlarını okşadı. "Uslu durun kızlar. Yakında döneceğim ve Face- Time yapabiliriz. Bir ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Tamam."

Bir adım uzaklaştı ama durdu ve geri dönüp bana baktı. Geniş bakışlarımı tutarak eğildi ve ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu ve günün geri kalanında gülümsememe neden olan kelimeleri mırıldandı.

"Sen beni özlemeyebilirsin, ama ben seni özleyeceğim."

20 CARINA

İKİNCİ GÜN:

Kızlarım bu gece ne yapıyor?

Karın zamanı.

Karın zamanına bayılırım. Daha sonra ben de biraz karın zamanı geçirebilirim. **Carina:** Kızımızın en sevdiği şey değil. Sırf bundan kaçınmak için yuvarlanmayı öğrenebilir.

Ben görene kadar yuvarlanmasa iyi olur.

FaceTime'la beni. Babam eve gelene kadar yuvarlanmamasını söylemem

gerek. BEŞİNCİ GÜN:

Buradaki tüm müzelerin ücretsiz olduğunu biliyor muydun? Audrey büyüdüğünde onu da getirmeliyiz.

Takvimine eklerim.

Güzel. Şimdi bana bir resim gönder ki kızlarımı görebileyim.

YEDİNCİ GÜN:

Kızlarım bu gece ne yapıyor?

Banyo zamanı.

de mi? ;)

Çabuk, bana bir resim gönder. Hayır, seni sapık. Sadece Audrey. Yine de bir resim gönder.

Çok tombullaşıyor. Bayıldım buna.

Tutması ağırlaşıyor.

Merak etme, yakında büyük erkek kaslarımla evde olacağım.

Hızlı bir soru.

Ateş et.

Ian: Yerel bir gazete röportaj yapmak istiyor ve sayılmamış bir reklam alanı teklif ediyor. Merak ediyordum da, bu işe yatırım yapmaya değer mi?

İsimleri ilk duyulduğunda tanınmadıkları için zaman ve para.

Carina: Bana ismi gönderin, ben de araştırıp size geri döneyim.

Ian: Teşekkür .

Lanet olsun, hızlı aramada en zeki kıza sahip olduğum için

şanslıyım. DOKUZUNCU GÜN:

Bana bir resim gönder.

İki kızımın da.

Tanrım, sizi özledim çocuklar.

Carina'yı: Biz de sizi özledik.

Ian: Biz, ha?

Kapa çeneni, Ian.

Bayılıyorsun.

Gözlerimi deviriyorum.

Şimdi hayal ediyorum. Çok seksi.

Carina: Ne zaman dönüyorsun?

Üç gün daha.

Bu yolculuk akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyordu çünkü her gün telefonumda Ian'ın mesajlarını gördüğümde vücudumun mutluluktan ne kadar kızardığını görmem için aklımın yerinde olması gerekiyordu. Oturup ondan haber almayı beklerken ve ne hakkında konuşacağımızı merak ederken delirmiş .

Delirmiş olmalıydım çünkü üç gün bana sonsuzluk gibi geliyordu ve onu hemen evde istiyordum. Geçtiğimiz dokuz gün uzadı.

Onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Benim Ian'ı özlemem. Söz konusu o olduğunda böyle bir duygu hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Belki de sadece yalnız olduğum içindi. Neredeyse altı haftadır çalışmıyordum, sadece fazla zamanımı almayan ya da Audrey'den ayrılmamı gerektirmeyen birkaç danışmanlık işi için gelmiştim.

Ama bu bile yanlış bir neden gibi geliyordu çünkü teyzelerimin evinde bir ay boyunca geçirdiğimden daha fazla zaman geçirmiştim. Yetişkin etkileşiminden yoksun değildim.

Ian'la mutfakta dans ederken ne kadar çok güldüğümü düşündüm ve karnımdaki çarpıntı arttı. En son ne zaman bu kadar çok gülmüştüm? En son ne zaman o hafif mutluluk hissine kapılmışım?

Audrey'i doğurduğum gün aklımın bir köşesindeydi ama Ian da oradaydı, elimi tutuyor ve o anı benimle paylaşıyordu.

Geçtiğimiz iki ay boyunca, onunla ne kadar mücadele etmeye çalışsam da, bir şekilde hayatıma girmişti ve onu özlemenin verdiği bu sızı, düşmenin eşiğine ne kadar yaklaştığımı pekiştiriyor.

Bu düşünce, korku gibi hissettiren yeni bir adrenalın dalgası getirdi. Ya kendimi yine başarısızlığa hazırlıyorsam? Ya kolay olanın içine düşüyorsam ve tüm bunların hiçbir anlamı yoksa?

Telefonumun titremesi beni kendime getirdi ve ekranda Ian'ın adını gördüğümde hemen telefonu açtım.

"Uyuyor," diye selamladım, zaten gülümsüyordum. "İyi ki seninle konuşmak için aramışım."

Derin sesi telefon hattında gürledi ve doğrudan içime işledi. "Bana bir şey mi soracaktın?"

"Bir erkek bebeğinin annesini arayıp merhaba diyemez mi?" "Bana ne zaman böyle seslensen içim sızlıyor."

"Yine de doğru."

", sperm donörü," diye kestirip attım.

"Bana ne zaman ihtiyacınız olursa, hizmetinizdeyim."

Ne kadar içimde tutmaya çalışsam da gülmemi engelleyemedim.

"Ne ?" "Film mi izliyorsun?"

"Porno mu? Lütfen porno de?"

Bir kahkaha daha. "Hayır, ama zulanı buldum. Oldukça iyi bir koleksiyon."

Utanmasını bekleseydim, hayal kırıklığına uğrardım. "Dostum, film koleksiyonumun arkasını kazmışsın. Bunlar benim gençlik yıllarımdan kalma. Artık sadece internet kullanıyorum."

"Arama geçmişine bakınca ürperiyorum." "Oh, tam olarak neyi sevdiğimi biliyorsun."

Sesi yumuşak ve baştan , beni randevumuzun anılarına çekiyordu. Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve nefesimi dengede tutmaya çalıştım. Bu konuşma bir dönüş yapıyordu ve Ian ile telefon seksine düşme düşüncesinin beni tamamen kapatmadığı gerçeği, konuyu değiştirmeye zorlamama neden oldu.

"Monty Python ve Kutsal Kase'yi buldum."

"İyi seçim. Uzun zamandır izlememiştım. Belki eve döndüğümde izleyebiliriz."

Evim. Birlikte yaşadığımız yere her "evim" dediğinde eriyor ve o uçuruma doğru birkaç adım daha atıyordum.

"Evet," diye cevap verdim nefes nefese. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği uzun sürdü." "buluştun?"

"Ana ustabaşı ve kızı. Görünüşe göre kız bir fotoğraf çekimi için şehirdeymiş ve o da gelip gelemeyeceğini sordu. Ben de neden olmasın diye düşündüm."

Çünkü kim bir modelle akşam yemeğini geri çevirir ki? Söylemek istediğim buydu; bunun yerine çok daha anlamlı bir ifade kullandım. "Oh."

"Evet, iyi geçti." "İyi."

"Eve, kızlarımın yanına dönmek için sabırsızlanıyorum."

Ve , onu bir mankenle hayal etmenin verdiği batma hissi yok oldu.

"Biz de seni görmek için sabırsızlanıyoruz." "Seni özledim."

Ve onu havaalanına bıraktığım zamanın aksine, bunu söylemekte tereddüt etmedim. "Ben de seni özledim."

"Seni yarın ararım. Belki FaceTime yapabiliriz?" "Evet, Audrey bundan hoşlanacaktır."

Benim de hoşuma gideceğini ikimizin de duyması için söylememe gerek yoktu.

Ve bu düşünce beni hem korkutarak hem de heyecanlandırarak tekrar sınıra biraz daha yaklaştırdı.

IAN

ONUNCU GÜN:

Ian: Çin mi Meksika mı?

Carina: Ne?

Akşam yemeği için ne istersin?

Carina: Ne????

Ian: ...

Çok uzun sürdü. Meksika'yı seçtim.

Anahtarımı kilide soktum ve tam telefonum cebimde titreşirken kapıyı açtım. Carina odanın ortasında durduğu yerden başını kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ayakta durduğumu fark edince bakışları başka bir şeye dönüştü.

Daha önce hiç görmediğim bir şey. En azından, göz devirmeyle birlikte gelmediği sürece.

Mutlu görünüyordu.

Hayır, mutlu değil. Ama neşeli.

Odanın öbür ucuna geçip kollarıma atılmadan önce çantalarımı bırakacak zamanım bile olmamıştı. Ellerim ince beline gitti ve başını boynuma gömdüğünde uzun saçlarının arasında boğuldum.

Audrey koşarak odayı geçip kollarıma atılsaydı daha az şaşırırdım.

"Eve erken gelmişsin."

Evde. Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmazdım. Bunu söylerken nefesini tenimde hissedebildiğim gerçeği beni ateşliyordu.

"Kızlarımı özledim."

Onu tam kucaklamaya başlamıştım ki bıraktı ve geri çekildi, boğazını temizledi ve yere baktı.

kirpiklerinin arasından bakıyordu. "Özür dilerim. Bu biraz fazla oldu." "Hayır. Bence yeterliydi."

Gözlerini tekrar indirmeden önce bir süre daha baktı. O an gerginleşti ve sıcak karşılamayı fazla düşünerek mahvetmek istemedim, bu yüzden zorlamadım ve Audrey'i sallanan koltuğundan kaldırdım.

"O kadar kötü müydün ki annen beni gerçekten özledi?"

Ona sıkıca ve bağımlısı olduğum tatlı bebek kokusunu içime . Tombul yanağını öperek, kollarımda onunla bir bütün olma hissinin tadını çıkardım.

"Hayır de. Sen asla o kadar kötü olamazsın," diye bebek gibi konuştum ve gülümsedim. "Sen bir meleksin."

En büyüğü şey gerçekleşmeden önce büyük mavi gözlerini bana kırıştırdı. Küçük yanağı bana bir sakız verene kadar seğirdi - benim gülümsemem.

"anasını! Gülümsedi," dedim Carina'ya ama dikkatimi Audrey'den ayırmadım. "Benim için gülümsedin mi? Evet, gülümsedin. Evet, gülümsedin."

"Bunu kaydedip Erik'e göndermeliyim."

"Sakın buna cüret etme. Bunu şirketin web sitesinde yayınlar."

Carina gelip Audrey'nin yanağını okşadı ve ben de onun narenciye ve lavanta kokusunu içime çektim. Onu daha fazla içime çekebilmek için başımı çevirip boynuna gömülmemek için kendimi zor tuttum.

Hayatımın en uzun haftasını kızlarımdan uzakta geçirdim. Tüm mesajlaşmalara ve FaceTime'a rağmen. Carina'yla her konuştuğumda, onlara "kızlarım" dediğimde Audrey'le birlikte onu da dahil ettiğimi söylemesini bekliyordum ama hiç söylemedi. Gerçi fark etmezdi de. Carina kabul etse de etmese de ikisi de öyleydi.

Carina, "Ben de tam onu yere bırakmak üzereydim," dedi.

"Ben . Sen tabakları al, o uyuduktan sonra yiyebiliriz." On dakika kadar sallanıp zıpladıktan sonra Audrey'in gözleri, açık tutmak için ne kadar çabalasa da kapandı. Bir yanım onu kollarımda tutmak istiyordu ama Carina'yla akşam yemeğini dört gözle bekliyordum. Bu yüzden onu yatağına oturttum ve Carina'nın her şeyi hazırladığı yemek odasına yöneldim.

"Tahmin edeyim, Çin yemeği mi istediniz?"

Yüzünü buruşturdu ama ıslıl ıslıl gülümsedi. "Aslında Meksika yemeği kulağa hoş geliyor."

Tökezleyerek geri çekildim ve elimi göğsüme götürdüm.
"Cehennem mu? Bu bir rüya mı?"

Güldü ve omzuma bir tokat attı. "Fikrimi değiştirmeden önce otur ve yemeğini ye."

"Evet, hanımefendi."

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sorduğunda daha ilk lokmamı almıştım.

"Bayan Russo, hava aracı dedikleri uçan metal bir kutu var.
uçak. Büyüleyici ve şaşırtıcı."

Güldü ve gözlerini devirdi. Günlük göz devirmelerini izlemeyi bile özlediğimde bu kadın için gidici olduğumu biliyordum.

"Kapa çeneni."

"Bazı toplantıları aceleye getirdim ve en kısa sürede eve dönmek için uçağa bindim. Zaten çok uzun bir yolculuktu."

Tabağının etrafına biraz pirinç koydu ve saçları dökülerek yüzünü gizledi. "Burada olmana sevindim."

Küçük boşluğa uzanarak saçlarını kulağının taradım ve gözlerimle buluşana kadar bekledim. "Ben de."

Tanrım, yanaklarının kızarmasına bayılırdım. Ne kadar aşağıya indiği beni hep meraklandırırdı. Bir gün öğrenecektim.

"Belki bir dahaki sefere sen ve Audrey de benimle gelirsiniz."

"Evet, bu gerçekten güzel olurdu." Boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Peki, bana işten bahset."

Yemeğin geri kalanını iş konuşarak geçirdik ama ben onu gördüğüm ilginç şeyler ve tanıştığım insanlarla ilgili hikayelerle eğlendirdim. Bütün gece orada oturup onun gülüşünü izleyebilir ve pazarlama konusundaki fikirlerini dinleyebilirdim ama çok geçmeden esnemeye başladı.

"Muhtemelen yatağa gitmeliyiz. Audrey birazdan uyanır."

"Evet, temizlenmenize yardım edeyim."

O tabakları içeri götürdü, ben de çöpleri topladım. Ben içeri girdiğimde son tabağı bulaşık makinesine koyuyordu. Yuvarlak poposu siyah taytının altında daha da olgun görünüyordu. Beli sanki Audrey hiç orada değilmiş gibi incelmışti. Çok güzeldi ve ben sadece... sadece tadına bakmalıydım.

Çantaları bir kenara bırakarak arkasından yürüdüm, neyin peşinde olduğumu belli etmiyordum. Saçlarını yana taradım ve burnumu boynuna doğru indirdim, daha önce de istediğim gibi kokusunu içime çektim. Gerildi ama geri ve ben de fırsattan istifade boynundan kulağına doğru bir öpücük kondurdum.

"Tanrım, seni özledim."

"Ian..." ismimi bir yalvarış gibi soludu. Bunun durmak için bir yalvarış mı yoksa daha ileri gitmek için bir yalvarış mı olduğunu bilmiyordum ama ona hangisini vereceğimi biliyordum.

Dolgun kalçalarını avuçlarımın altında kavradım ve onu büyüyen ereksiyonuma doğru geri çektim. "Sadece devam et, Carina."

Boynunu öpmeye devam ettim, küçük öpücüklerden tam öpücüklere geçtim, dilimle seviştim. Bu sırada, elim hâlâ çocuğumuzu taşıdığı için izlerini taşıyan karnında geziniyor ve pantolonunun içine iniyordu.

Parmağım amının dudakları arasından kayıp klitorisini parmakladığında nefesi kesildi ve geri çekildi. Sikim inanılmaz derecede sertleşmişti ve onun için çaresizdi. Çok uzun zaman olmuştu. Kıçının kıvrımlarına doğru iterek, açıklığına daldım ve ıslaklığı tomurcuğuna geri çekip daha sert ovuşturdum.

"Senin içinde olmak istiyorum, Carina."

Bir yutkunmayla boğazı ağzımın altında hareket etti ve başını salladı. "Daha çok erken."

Neredeyse bir yıl olduğunu söylemek üzereydim ki, bana açıklama yaptı.

"Altı haftaya kadar seks yapamam."

"İyi," dedim boynunu ısırmadan önce. "O zaman geldiğini duymakla yetineceğim."

Klitorisıyla oynadım, diğer elimle göğüslerine doğru ilerledim, sütyeninin kabını kenara çektim ve çakıllı ucunu okşadım. İnledi ve elime doğru sallandı. Yumrukları tezgâhın sıkıca kenetlenmiş, başı omzuma düşmüştü.

"Bu iyi hissettiriyor mu, bebeğim?" "Evet. Daha fazla."

Sinir demetini parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve ileri geri yuvarladım.

"Ian," diye neredeyse çığlık atıyordu. Neredeyse.

"ama. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Yap beni," diye meydan okudu omzunun üzerinden. "Benim için zevktir."

Tekrar ıslak amına daldım ve öfkeyle klitorisini ovaladım, bacakları titreyene ve avucumu sıkın uyluklarının arasında sıkana kadar durmadım. Parmaklarıma karşı zonkladığını hissedene kadar durmadım. Adımı haykırana kadar değil.

Hareketlerimi yavaşlatarak, sonunda nefesini kontrol edene kadar omzundan aşağı ve boynundan yukarı öpücükler kondurdum. Elimi yavaşça pantolonundan çekerken sarsıldı ve hemen önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Uh, C-Carina." Kekeledim, onun konumu karşısında şok olmuşum. "Kapa çeneni, Ian."

Elleri etkili bir şekilde pantolonumun kemerini çözdü ve sikim serbest kalana kadar kalçalarımın aşağı çekti.

"Kahretsin, ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

Sikimin başına o kadar yakındı ki, kelimeleri tenimde hissedebiliyordum ve ürperdim. Dili ucumda kayarak bir damla prekumu topladığında bacaklarım neredeyse kopacaktı.

"Bana ne kadar sevdiğini göster."

Sırıttı ve uzunluğumdan aşağı inerken bakışlarımı tuttu ve acı verici bir şekilde yavaşça yukarı kaydı.

Elimi saçlarına gömdüm ve sırayla ona kendi sırtışıma verdim. "Hadi ama Carina, bundan daha iyisini yapabilirsin."

Yorumuma, dişlerini aletim boyunca sürükleyerek ve ucunu nazikçe ısırarak karşılık verdi. Ama sonra daha iyisini yaptı. Hayranlık uyandırıcı bir şey yaptı. Gözlerimi başımın arkasına yuvarladı ve bacaklarım neredeyse pes ediyordu.

Bir eliyle taşaklarımı oynarken diğer eliyle de ağzının kapsayamadığı yerleri okşuyordu ki bu da pek bir şey sayılmazdı çünkü her santimimi ağzına almak için elinden geleni yapıyordu. Bir gün ona beni boğazına nasıl alacağını öğretecektim. Yatağa uzanmış ve aletimin boğazını şişirecek kadar derine gömülmüş olduğu düşüncesi, aletimin etrafına sarılmış dolgun dudaklarının görüntüsüyle karıştığında çok fazlaydı.

"Boşalacağım. Yutacak mısın? O güzel ağzına boşalmama izin verecek misin?"

Durmadan kaşlarını kaldırdı ve ben de hırladım, saçlarını sıkıca kavradım ve her şey beni tüketen zevke odaklanana kadar hızlı kısa hamlelerle ağzını becerdim. Gözlerimi kapatmak istemedim ama elimde değildi. Orgazm çok güçlüydü. Kendi elimden başka bir yolla boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Emdi ve yuttu, ama ağzının kenarından bir miktar sızıntı olmayacak kadar hızlı değil.

"Kahretsin, bu çok seksi," diye zar zor nefes aldım, başparmağımı alıp kaçan şeyi sildim.

Sikimi bıraktı ve başparmağımı ağzına aldı. "Evet," diye inledim.

Dili parmağımın etrafında dönüyordu ve ben buna dayanamadım. Onu kaldırdım ve tezgâha sabitledim, ağzını ağzıma aldım. Dilindeki dölümün tadını seviyordum.

Ama öpüşme yavaşladıkça, şüphenin içime sızdığını hissedebiliyordum. Ellerimin altındaki her kas yavaşça sertleşti ve kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Carina aramızdaki gerilim koptuğunda arzusuna biraz daha teslim oluyordu ve bana karşı dev bir duvar inşa etmeden önce geri çekilmenin, onu yıkmaya çalışmaktan daha iyi sonuç verdiğini fark ettim.

"Fazla düşünme Carina," diye fısıldadım titreyen dudaklarına. "Her şey hâlâ yolunda."

"Ama, Ian. I-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Yapma. Bitti. Düşünme. Düşünme." Başını salladığında elimi geri çektim ve pantolonumu bağladım. "Şimdi yatağa gidelim ve sana sarılmama izin ver."

"Ian-"

"Ah, ah, ah." Tartışmasını durdurdum. "Sadece Audrey ile geceyi geçirmene yardım edebilmek için. Bütün hafta tek başına görev yaptın."

Sadece bir anlık tereddütten sonra pes etti.

Hazırlandık ve yatağın kenarında uyumaya çalıştı, ama ben ellerimi güvenli bölgede tutarak onu kaşıklayabilmek için yakınına çektim.

"Audrey hemen burada olacağım. Biraz uyu."

Nefes alış verişinin düzene girmesi uzun sürmedi ve Audrey doğduğundan beri ilk kez gece boyunca uyudu, anne ve babasının şafak sökene kadar birbirlerine sarılmalarına izin verdi.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

Carina yüzünü bana dönmedi ama küpelerini takarken omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum. "Audrey'e bakacak kimsemiz yok ve onu bu kadar çok insanın arasına sokmak istemiyorum."

"Sokakta bir yabancı bulabiliriz."

Aynaya bakarak bana ters ters baktı. "Çok komik. Tarafsız ol, çok uzun kalmayacağım. Herkesin zavallı eski sevgiliye bakıp yorum yapmasına yetecek kadar."

"Saçmalık. Daha çok seksi eski sevgilim gibi."

Onu zorladığımda gülümsemesini saklamaya çalışması için yaşadım. Yere baktı ve yüzünü çevreleyen uzun dallar öne doğru düşerek onları geri toplamam için bana yalvardı.

Ben daha konuşmadan yansımasıyla yüzleşti ve savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını geriye çekti. "Uzun sürmeyecek."

Döndüğünde, onu bir adım geri atmaya ve şifonyere çarpmaya zorlayarak orada bekliyordum. "Çok güzel görünüyorsun."

O kadar yakındık ki, kırmızı boyalı dudaklarından çıkan küçük nefes puflarını hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim."

Onu tutup kendime çekmemek için elimi yumruk yaptım. Ona dokunmayalı, onu tatmayalı, onu hissetmeyeli bir hafta olmuştu ve her gün bir öncekinden biraz daha zor geçiyordu. Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Odada bizimle birlikte yaşayan, nefes alan bir dev gibiymiş nasıl hissetmezdi ki?

İçimizden birinin kopması an meselesi haline gelmişti.

Bunu yaptığımızda geri dönemeyeceğimi biliyordum. Saklanmasına izin veremezdim.

Sadece nerede durduğumuza dair ciddi bir konuşmayla sonuçlansa bile. Bu belirsizlik ikimiz için de iyi değildi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, dolanarak.

Onu odadan çıkarken takip ettim, yolda Audrey'i yakaladım. "Kurallara yeniden uy, genç bayan. İçki içmek ve araba kullanmak yok, her otuz dakikada bir ara ki güvende olduğunu bileyim ve uyuşturucu yok."

"Çok komik, baba."

"Oh, baban olmamı mı istiyorsun? Bunu yapabilirim. Belki biraz şaplak atarım."

"Kızını kucağına almışken bunu nasıl söylersin?" diye güldü.

"Sakin ol. Küçük Bayan Audrey babasının ne söylediğini bilmiyor ve mutlu bir sesle söylediği sürece de umursamıyor. Ya sen bebeğim?"

Bebekçe konuşmalarım karşısında başını salladı ve çantasını kaptı. "Siz ikiniz uslu durun."

"Sanırım o zaman ev partisini iptal etmemiz gerekecek."

"Sonra görüşürüz," dedim Audrey'nin küçük yumruğunu sallayarak.

Carina gider gitmez harekete geçtim. Planı olan bir adamdım ve kaybedecek zamanım yoktu.

Carina'nın bu düğüne katılmak için hazırlanmasını izlemek acı vericiydi. Benden asla istemezdi ama yalnız gitmekten korktuğunu biliyordum. Neyse ki ben proaktif bir adamdım, bu yüzden Audrey'e göz kulak olup olamayacaklarını öğrenmek için aileme mesaj atmıştım bile.

Bana izin verir vermez, Carina duş alırken ben de Audrey'e gitmek üzere çantamı hazırladım. Hızlıca takım elbisemi giydim, Carina'nın elbisesine uygun gümüş bir kravat seçtim ve kapıdan çıktım.

"Bunun için çok teşekkür ederim," diye selamladım annemi.

"Elbette," dedi Audrey'i alarak. Kadın gülümsedi ve Audrey de onu sakızlı bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Daha dün gece döndük," dedi babam annemin arkasından. "Ufak bir uyarı iyi olurdu."

"Bu biraz anlık bir fikir." "Tipik bir durum," diye homurdandı babam.

Audrey doğduktan hemen sonra annemle babamı görmemiştim. Hastaneyi ziyaret etmişler ve sonra başka bir ülkeye gitmişlerdi.

Belki de bu kızgınlığın bir kısmı babamın hoşnutsuzluğunu duymak çok fazla olduğu için ortaya çıkmıştı.

"Bunun sizi şok edebileceğini biliyorum ama birileri için orada olmaya çalışıyorum. Anlık bir şey olabilir ama Carina'nın bana ihtiyacı olduğunu gördüm ve planlı ya da plansız orada olacağım."

"Senden son dakikada gelmeni mi istedi?"

"Hayır, ama birinin yanında olmak her zaman sorulmayı gerektirmez. Senin anlayacağından değil."

"Ian," diye itiraz etti annem.

"Hayır. Hayır, Ian. İkiniz de kutuları işaretleyip ortaya çıkmamakta sorun görmüyor olabilirsiniz ama ben görmüyorum. Ailemi Carina ile kurmak istiyorum. Ne olursa olsun ikisinin de yanında olmak istiyorum. Yaşadığım hiçbir şey bunun önüne geçemeyecek."

"Sen hiçbir zaman bir şey istemedin," diye savundu babam.

"Ailem hariç. Kaç Noel'i yalnız geçirdim?"

Kaç tane doğum gününü kaçırdın. Sanki umurunda değilmiş gibiydi."

"Ian, bunu yapmak istememiştik," dedi annem usulca, gözleri suyla dolmuştu.

"Şu anda konu bu değil ve sana suçluluk hissettirmeye çalıştığım bir şey de değil. Ama şu anda düşünmem gereken kendi ailem var ve Audrey'nin bir yük gibi hissederek büyümesine, seni görebilmesinin tek yolunun buna değdiğini hissettiğin zaman olduğunu düşünmesine izin veremem. Seni onun hayatında istiyorum ama onun mutluluğu pahasına değil."

Babam çenesi sıkılı bir şekilde duruyordu ama bana bakmıyordu. Onda gördüğüm pişmanlığa en yakın şeydi bu.

"Elbette Audrey'nin hayatında olmak istiyoruz," dedi annem. "Ve belki... belki bazı seyahatleri azaltabiliriz. Onun yanında oluruz.

-İkiniz için de." Onay için babama baktı ve hatta çok uzun sürdüğünde boğazını temizledi. "Değil mi Santo?"

"Doğru."

Fazla değildi ama şimdilik yeterliydi. Değişime inancım tam değildi ama en azından nerede durduğumu ve artık daha azını kabul etmediğimi biliyorlardı.

O an için bu yeterliydi çünkü Carina'nın bana ihtiyacı vardı ve ben de orada olmaya niyetliydim.

CARINA

Mümkün olduğunca uzun süre arabada . Evden neredeyse bir saat önce çıkmıştım ve orada öylece oturmuş, kafamda dönüp duran en kötü senaryoları soluyordum.

Sessizlikte, bunu itiraf edebileceğim kimse yokken, Ian'ı diledim. Yalnız olmamayı diledim. Orada olup elimi tutmasını, yanımda yürümesini ve kulağıma düğündeki en seksi kadın olduğumu fısıldamasını diledim.

Ama inatçıydım ve kendi başıma yapabileceğime kendimi ikna ederek sormadım. İnatçılığım gerçekten de birçok şeyin önüne geçiyordu. Ian'a izin verirsem tekrar incineceğimden korkuyordum. Bedenimi ateşe verdiği onca zamandan bahsetmeyi reddeden inatçı gururum. İnatçı zihnim bedenime istediğimi vermekten beni alıkoyuyordu.

Bundan bıkmıştım.

Gerçekten, onunla savaşmaktan yorulmuştum.

Ian hiçbir şey olmamış gibi davranmama izin vermezdi.

"Ugh," diye inledim. "Kendine gel, Carina."

Arabada kendi kendime konuşmak bardağı taşıran son damla oldu. Düğünün başlamasına sadece beş dakika vardı ve oraya gitmem gerekiyordu.

Asansörden inip gösterişli lobiye girdiğimde nereye gideceğimi düşünerek sağa sola bakındım.

"Tam zamanında, kadın. Yanlış düğüne geldim sandım."

Arkamdan gelen derin sesle kalbim göğsümde gümbürdedi. O olamaz mıydı? Belki de çılgın zihnim kendimi daha iyi hissetmek için onun bir serabını yaratmıştı. Döndüğümde hiçbir şey bulamamaya kendimi hazırladım; bir şeyler duyduğum için kendime gülmeye hazırdım.

Ama topuklarımın üzerinde döndüğümde, hayatımda gördüğüm en güzel adam elleri cebinde durmuş beni bekliyordu. Koyu renk takım elbisesinin içinde büyüleyici görünüyordu. Beyaz, karlı gömleği, bronz teni ve siyah takım elbisesine çok yakışıyordu. Sanki çok hızlı hareket edersem ortadan kaybolacaktım gibi yavaş adımlarla ilerledim.

"İyi misin?"

Gri gözleri kravatıyla uyumlu bir şekilde gümüş gibi parlıyordu ve ben onun içine gömülmek istiyordum. "Buradasın."

"Elbette. Audrey'i büyükannem ve büyükbabamla Bergamo malikanesinde bir gece geçirmesi için bıraktım. Seksi bir randevuya ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Kendinden emin gülümsemesi ve göz kırpması beni güldürdü ve neredeyse boğuluyordum. Gülmenin ve mutluluğun aklımdan geçen en son şey olacağından emindim.

"Yaparsın... Sanırım."

"Tahmin ettin mi? Bebeğim, ben A sınıfı birinci sınıf etim, buradaki en mutlu kadın olduğumu kanıtlamak için mükemmel bir kolum var."

Ona bir adımdan daha az mesafede durdum ve varlığının üzerimden geçmesine izin verdim. Göğsümde bir şey hafifledi. Burada yalnız olmaktan daha fazlası.

Yalnız olmanın, hayatta tam da benim için birilerinin ortaya çıkmamasının süregelen baskısı hafifledi.

Ian benim için gelmişti ve gözyaşlarımı yutmak zorunda kalmıştım.

Zihnimin gerisinde bir geri sayım vardı ama gitmemiz gereken bir düğün vardı. Şimdi geri dönemeyeceğim büyük bir şeye yaklaştığım gerçeğini kabullenmenin zamanı değildi. Ian'a olan bu ihtiyacıma boyun eğmek gibi bir şey.

"mi?" Elimi uzatarak sordum. "Yapalım."

Büyük avucu benimkinin içine girdi ve bütün gün ilk kez nefes alabildim. İçeri girdiğimizde insanlar bize baktı ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Bunun yerine, mavi ve beyaz çiçekler, mumlar, loş ışık, yumuşak müzik ve her insandan dökülen sevgiye dalmıştım. Özellikle de az önce birbirlerine yemin etmelerini izlediğim mutlu çifti. Birçok mutlu gözyaşının döküldüğü güzel bir tören olmuştu. Sunaktaki erkeksi çiftten değil. Hayır, onlar fazla erkeksiydi ve sadece boğuk seslere ve kendilerini toparlamak için uzun duraksamalara izin verdiler.

Hatta ben bile gözyaşı dökmüştüm. Ian bana bunu söylemeyecek kadar centilmendi. Bunun yerine yanımdan ayrılmadı. Bana nasıl olduğumu ya da iyi olup olmadığımı hiç sormadı ki düğündeki konukların yarısının bunu öğrenmek için can attığını biliyordum.

Zavallı Carina. Eski nişanlısının evlenmesini izlemek zor olmalı.

Hayır, Ian bana acıyan bakışlar atmadı ya da beni çalışmadı. Bir nöbetçi gibi yanımda durdu.

Şimdi Erik ve Alexandra ile birlikte bir masada oturmuş, mutlu çiftin resepsiyona gelmesini bekliyorduk. Ian'ı yanımda görünce şok olmuşlardı ama Erik gülümseyerek Ian'ın sırtını sıvazladı ve biz otururken "İyi seçim," diye mırıldandı.

"Ee," diye başladı Alex. "Birlikte yaşamak nasıl?" "Harika," diye yanıtladım.

"En kötüsü," dedi Ian aynı anda.

"Ne?" Kaşlarımı çatmak için başımı yana salladım ama onu gülümserken buldum.

"Şaka yapıyorum," diye güvence verdi, elini dizime koyarak midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. "O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi oda arkadaşı."

"Hey, şimdi," diye itiraz etti Erik.

"Ne? Göğüsleri var ve sen bana hiç yemek yapmadın."

"Ian!" Ben uyardım.

Kaşlarını kaldırdı ve ondan hiçbir özür gelmeyeceğini biliyordum. "Burada oturup harika göğüslere sahip değilmişsin gibi davranmayacağım. Bu doğru ve bununla gurur duymalısın."

tutmaya çalıştım ama bir kahkaha .

"Çok gururlu," diye devam etti, gözlerinde gümüş bir parıltı gibi sinsi bir ışıltı parlıyordu, "belki de üstsüz dolaşmalısın."

"Tanrım, Ian."

"Bu sadece bir öneri."

Erik bu konuşma zincirine son verdi, Tanrı'ya şükür. "Daha iyi bir oda arkadaşın oldu mu?" diye sordu bana.

"Neredeyse hepsi," diye kestirip attım.

"Hey!" diye itiraz etti Ian, ben de şaka yaptığımı anlaması için hemen gülümsedim. "Etrafta üstsüz dolaşsam yardımı olur mu? Oooo

-Üstsüz Salı yapalım. Audrey buna bayılır. Kıyafetlerden nefret eder."

Alex ve ben ellerimizin arkasından gülüyorduk ve Erik en iyi arkadaşına başını sallıyordu.

Üstsüz Salı konuşmaları, mutlu çiftin anons edilip koyu renk smokinleri içinde el ele tutuşarak ve ıslıl ıslıl gülümseyerek içeri girmesiyle askıya alındı. Jackson, ilk dansları için Jake'i kollarının arasına almadan önce elini öperken Jake'in bakışlarını üzerinde tuttu.

Kalbimde kabullenmeye başladığım bir acıyla izledim. Onlar adına inanılmaz derecede mutluydum. Rasyonel olarak, Jake ve benim birlikte mutsuz olacağımızı ve Audrey hayatımdayken işlerin mükemmel bir şekilde yürüdüğünü biliyordum. Ama rasyonellik umurumda değildi.

kalbiniz hakkında. Rasyonellik, sizi inciten şeyi her gördüğünüzde sızlamanızı durdurmaz. Sadece onu karartabilir. Ama mutlu sonları kelimenin tam anlamıyla etrafımı sarmışken, rasyonelliğin hiç şansı yoktu.

Derin bir nefes alarak göz ucuyla sol tarafa, Ian'ın profiline baktım. Baktığımı fark etmiş olmalıydı çünkü eli sandalyelerimiz arasındaki küçük boşluktan süzüldü ve iri, nasırlı elini benimkine doladı. Gözlerine bakarak zoraki bir gülümseme takındım ve elimi onun elinden çekmeden pistte dans eden çifti izlemeye koyuldum.

"Bence," dedi Ian kulağıma doğru, tüylerim diken diken oldu, "Billy Idol'ın *White Wedding* şarkısı evlendiğimizde ilk dansımız olmalı."

"Ne?" Fısıldayarak bağırdım ve yüzümü ona döndüm. Şaka yaptığını anlamamı sağlayan o kendine özgü gülümsemesini bulmayı beklerken, aynı fikirde olmamı bekliyormuş gibi bakan gözlerle karşılaştım ve çenem düştü.

"Hadi ama. Bu bir hit olur ve herkesi şok eder. Sana tatlı hareketlerimi zaten gösterdim."

Kalçaları sandalyesinde dönüyor, evin içinde yaptığı kalça hareketlerini taklit ediyordu. Bir kahkaha attım ama onun bu hali karşısında daha fazlasını yapamayacak kadar şok olmuşum.

"Ian, biz evlenmiyoruz."

Ve sonra sırtış ortaya çıktı. "Biliyorum ama aklını onlardan uzaklaştırdı."

Gözlerimi kırpıştırarak sözlerini algılamam bir dakika sürdü. Odaya baktığımda dans pistinin boş olduğunu ve çiftin masalarında oturduğunu gördüm. Dikkatimi dağıtmıştı. Rahatsızlığımı fark etmiş ve dikkatimi dağıtmıştı. Bu çok tipik bir Ian hareketiydi ama yine de iliklerime kadar işleyen bir sıcaklıkla geldi ve boğazımın arkasını yakan bir ateş yaktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Her zaman." Elimini okşadı ve masaya geri döndü. "Şimdi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Düğünün geri kalanı gibi yemek de çok lezzetliydi. Gece hızla ilerledi. Pastanın kesilmesi, kadeh kaldırmalar ve konuşmalar yapıldıktan sonra dans başladı.

Jake ve Jackson nihayet geldiklerinde Ian ve ben barda duruyorduk.

Jackson kocaman kollarını bana dolayarak, "Selam güzelim," diye selam verdi.

"Hey, yakışıklı. Güzel düğün."

Jackson benim ve Jake'in ilişkisinin sona ermesinde katalizör olmuştu ama bu ilişkinin bir parçası olduğu süre içinde ona yakınlaşmışım. Onu Jake gibi sevmemiştim ama yine de seviyordum. Şimdi, acı dolu bir geçmişini paylaşan ama bunun geleceğimizi belirlemesine izin vermeyen üç yakın arkadaşlık.

Jake'in annesinden bahsederken, "Bunların hepsi Joanne'in işi," dedi.

"Carina." Jake beni kollarına çekti ve bir süre bana sarıldı. "Burada olduğun için teşekkür ederim," dedi boynuma karşı.

Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Bunu kaçırmazdım."

Arkamdan gelen bir boğaz temizleme sesi bizi ayırdı ve Ian'ı tanıştırmayı beklerken bulmak için döndüm, gözlerinden tüm mizah ve şakalar kaybolmuştu.

"Jake, Ian'ı tanıyorsun. Ian, bu da Jackson."

Tokalaşmalar ve tebrikler birbirini izledi. Ian kaskatı kesilmişti ve eli Jackson'inkinden ayrılır ayrılmaz belime gitti ve beni yanına çekti.

Jackson, "Benim için bir dans ayırdığından emin ol," dedi.

"Bu vahşi kadının kollarımdan kurtulmasına izin verip vermeyeceğimi göreceğiz," diye şaka yaptı Ian, ama hafif kelimeleri sert bir kenar gizliyordu.

Bir yanımda daha çift bile değilken bu kadar sahiplenici davrandığı için utanmak istiyordu ama o anda birinin beni sahiplenmesi iyi hissettirdi. Gerçek olmasa bile.

"Peki, sizi bırakayım," dedi Jake. Bana bilmiş bir gülümseme vermeden önce gözleri ikimizin arasında gidip geldi. Ama o bilmiyordu. Çünkü Ian ve ben bir çift değildik.

Ian beni dans pistine çekmeden önce kadehlerimizi masaya bıraktı.

Beni tekrar göğsüne çekmeden önce, gümüş rengi ipek elbisem bacaklarımda etrafında uçuşarak beni döndürdü.

"Dikiz şovunu tekrar görebilmek için bunu tekrar yapmam gerekebilir."

Alay ettim. "Bu bir dikiz şovu sayılmazdı. En fazla bir kalça."

"Gördüğüm en lezzetli kalça."

Dudağımı ısırarak içimi çektim, iltifatı yanaklarımı ısıtmıştı. Elbisem yere kadar uzanan bir şaldı.

Doğru şekilde hareket ettirince üst baldırıma kadar uzanan bir yarık ortaya çıktı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle, beni kendisine o kadar yakın tutuyordu ki kelimelerin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyordum.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun. Gümüş kravatın gözlerinle mükemmel uyum ."

"Sadece sana uymaya çalışıyordum. Balo gecesi gibi olmasını istedim. Üzgünüm, korsajı unuttum," diye şaka yaptı.

Rahat bir sessizliğe gömüldük ve dans pistindeki diğer çiftlerin etrafında dolaşmaya başladık. Yavaş şarkılardan oluşan uzun bir bölümdeydik ve onun kalçalarının benimkilere sürtünme şekli, omuzlarının dokunuşum altında lezzetli bir şekilde esnemesi, bütün gece yavaş şarkılar çalabilirlerdi.

Kollarının beni sarmasının verdiği rahatlık ya da hala devam eden acıyı görme şekli bana itiraf ettirdi. "Bu benim hatam, biliyorsun," dedim göğsüne bakarak. "Beni terk etmesi benim hatam."

Güldüğünde başımı kaldırıp baktığımda tek kaşının havada olduğunu gördüm. "Bu nasıl?" diye sordu.

Dilimi dudaklarıma sürterek derin bir nefes aldım, sadece üçümüzün bildiği bir şeyi itiraf etmek üzereydim. "Jackson'ı yatağımıza ben davet ettim." Ian o kibirli, her şeyi bilen kaşlarını indirmenin ötesinde neredeyse hiç tepki vermedi. "Jake'le mesafeyi hissedebiliyordum. Ya da belki de sadece arkadaş olduğumuz ve rahat olduğu için birlikte kaldığımız konusunda kendime yalan söylemek daha zordu. Ama her şeyi seksle maskelemek umuduyla onun bize katılmasını sağlamak benim çılgın planımdı."

"Üçlü mü yaptınız?" Şimdi iki kaşı da havaya kalktı. "Bir süreliğine."

"Yani bu tek seferlik bir şey değildi. Çılgın bir gece miydi?" "Hayır," dedim yavaşça, yargıyı bekliyordum.

Cheshire Kedisi gibi dudakları kıvrıldı ve gümüş gözleri kömür rengine döndü. "Seni pis kız."

Tepkisi beni o kadar şaşırttı ki, bir kahkaha attım ve fark eden var mı diye etrafıma bakındım. Ama sanki kendi baloncuğumuzdaymışız gibi hala sadece biz vardık.

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri ciddileşti, elleri belimde sıkılaştı. "Bu senin hatan değil Carina. Hayır diyebilecekken bu kararları verdi."

Ayrılık hakkında gerçekten konuşabileceğim kimse . Ne gerçek nedeni ne de ölümümüzde oynadığım rolü... Ve şimdiye kadar -Ian bana bakarken, onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu- birinin bana bu sözleri söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Elleri belime dolandı ve yavaşça kıcıma doğru yaklaştı. O kadar büyüklerdi ki neredeyse popomun kıvrımından kürek kemiklerime kadar uzanıyorlardı. Başka tarafa bakamayacağımdan emin olmak için eğildiğinde, göğsü benimkine değdi ve meme uçlarım temastan dolayı çakıllaştı.

"Ve bil diye söylüyorum," diye hırladı, sesi sahiplenme doluydu. "Seni asla ama *asla* paylaşmam. Sen sadece ve sadece bana ait olacaktın. Seninle ilgilenecektim, seni dolduracaktım, böylece yatağımızda başka kimseye yer kalmayacaktı."

Gözlerinin içine bakarken her şey soldu, göğsüm nefes nefese kalışımın üzerinde kabardı. Sözleri karşısında damarlarımda yanan arzuyu yutmaya çalıştım. Bana başka kimseyi göremeyeceğini bildiğim kadar bütünüyle bakan biri olmuş muydu hiç? Sıcaklık göğsümden karnıma doğru yayıldı ve zonkladığı yerde göbeğime battı. Bacaklarımı bir o yana bir bu yana ovuşturdum ve ağrıyı görmezden gelmek imkânsızdı. Beni tüketti.

Kollarından kurtulup elini tuttum ve çantamı alıp lobi kapısından çıkmak için onu arkamdan sürükledim. Hoşça kal demedim ya da bakanlara bakmadım. Nabzım artık yokmuş gibi davranamayacağım bir ihtiyaçla çarpıyordu.

Ian planımı anladı ve mırıldandı, "Oh, lanet olsun evet."

Sonra beni yönlendiren o oldu, oturma alanlarında oyalanan ve neredeyse otelin içinden koşarak geçen çifte bakan insanların yanından sürükleyerek geçirdi.

Bir kapıyı itti ve beni içeri sürüklemeyi önce erkekler tuvaleti tabelasını gördüm. Tuvaletleri kontrol etti ve kapıyı kilitleti.

Yüzünü bana döndüğünde büyük banyonun ortasıydım. Odanın içinde sinsice ilerliyordu, koyu renk takım elbisesi altındaki gücü ve komutayı gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Bana ulaştığında tereddüt etmedi, kıcımı kavradı ve beni kaldırdı, dönüp beni tezgâha koymak için yürüdü.

Ben sakinleşir sakinleşmez ağzıma saldırdı. Dudaklarımız çarpıştı ve dillerimiz hâkimiyet için savaştı. Ellerimi saçlarına gömdüm ve onu kendime çektim, hava almak için bile çıkmak istemiyordum. Ama ben

Parmakları külotumun içine girip kalçalarımıdaki ince danteli yırttığında nefes nefese kalmak için geri çekilmek zorunda kaldım.

Ian, mükemmel bir şakacı, egemenlik vaadiyle üzerimde yükseliyordu ve ben boyun eğmeye hazırdım. İç çamaşırlarını çekiştirerek çıkardı ve dizlerinin üzerine çöküp benimkileri ayırırken cebine soktu.

Elbisemin eteği kalçalarımın kadar itildi ve soğuk hava ıslak kıvrımlarıma doldu. Sert bir parmak klitorisimden kayarak açıklığımı çevrelediğinde neredeyse tezgâhtan sıçrayacaktım.

"Ne kadar güzel bir amcık. Çok ıslak." Başını eğdiğinde nefesimi tuttum ve yasak dilini açıklığımın altından yukarı doğru sürükleyerek sinir yumağımın etrafında dolaştırdı.

"Bütün bu ıslaklık benim için mi? Amını ıslatıyor ve daha fazlası için yalvarıyor muyum?"

"Evet," diye nefes aldım.

Gülümsemesi gördüğüm son şeydi çünkü ağzı amıma yapışır yapışmaz gözlerim yuvalarından fırladı ve hissetmekten başka bir şey yapmadım.

Her kıvrımı nasıl emdiğini hisset. Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken dilinin içime nasıl girip çıktığını hisset. İki parmağı yavaşça içime doğru kayarken hassas etimi nasıl ısırdığını hissedin. Beni şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan birine emerken nasıl kıvrıldıklarını hissedin. Avucumu ısıırıyordum, beni dünyaya geri döndürdüğünde çığlıklarımı zar zor tutuyordum.

Çömeldiği yerden ulaşabildiği her yere öpücükler kondurdu.

"Carina."

Sadece ismim ve son hayatımı kullandığımı biliyordum. Artık bu olmamış gibi davranamazdım. Ve o anda, eski nişanlımın düğününün erkekler tuvaletinde, bunu yapmak istemedim.

"Lütfen bana öyle olmadığını söyle. Lütfen bana bu amcığı sikebileceğimi söyle."

"Evet," diye nefes nefese kaldım, sıırıslıklam kıvrımlarımı okşayan sözleriyle ciğerlerim hâlâ fazla mesai yapıyordu.

"Güzel." Ayağa kalkıp beni tezgâhtan çekiştirmeden önce tümseğime son bir öpücük kondurdu ve bacaklarım titrediğinde beni destekledi. "Hadi bir otel odası tutalım çünkü daireye geri dönemeyeceğim. Sana şimdi var ve sana yapacağım tüm kirli şeyler için bir yatağa ihtiyacım var."

Dokuzuncu hayatımı kaybetmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Carina'yı arkamdan asansöre doğru sürükledim ve her şey daha hızlı, daha hızlı çılgılık attı. Fikrini tekrar değiştirmeden önce onu kollarıma almam gerekiyordu. Resepsiyondaki adamın bu kadına yapacağım yasadışı şeyleri bilip bilmediğini, bana anahtar kartını verdiğinde neden elinden kaptığımı bilip bilmediğini merak ettim.

Saçlarım Cari- na'nın parmakları yüzünden dağılmışken, valizimiz yokken ve ikimizin de kızarmış yüzlerinde öpücük şişmiş dudaklar varken bunu tahmin etmek zor değildi. Umurumda değildi. Eğer bu ona sahip olmak anlamına geliyorsa, onu hemen o anda lobinin ortasında yere atabilirdim. Eğer herkesin onun benim olduğunu bilmesini sağlayacaksa. Ve o benimdi. Bu gece açıklığa kavuşan başka bir şey yoksa, o da artık bundan kaçamayacağıydı.

Ama bu sonraya kalabilir.

Asansör öttü ve bereket versin ki boş bir kabine açıldı. Tanrılar bugün üzerimde parlıyordu. Kapı kapanır kapanmaz, ağzımı onunkine yapıştırarak onu duvara yapıştırdım.

Öpücükler arasında, "Ian, insanlar binebilir," diye itiraz etti.

"Evet, yapabilirler. Ve sonra beni en güzel kadını alırken görebilirler. Seni boşaltırken beni izleyebilirler."

Tek tepkisi bir inilti oldu. Muhtemelen elim eteğinden yukarı çıkmış ve amını okşamaya başlamıştı. Elimi istediği yere götürmek için kıpırdandı ve itti, ben de geri çekmeye devam ettim.

"Çok ıslaksın, çok dağınıksın."

Bir inilti daha. Tam parmağımı yarığına bastırmıştım ki, kapı diğer taraftaki yaşlı bir çifte doğru kaydı.

Carina kıyafetlerini geri çekip beni itti, yüzü utançtan kızarmıştı. Ben mi? Hiç pişmanlık duymadan asansörden çıktım, hatta yanlarından geçerken çifte göz kırptım. Adam güldü ve başını salladı.

Kapımıza vardığımızda, önümü sırtına bastırdım ve boynuna doğru büyüyerek, "Sonunda bu kızarıklığın ne kadar aşağıya indiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Aylardır benimle alay ediyordu."

Sikimi kıcına bastırarak anahtarı kaydardım ve kapıyı iterek açtım. Odanın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi. Tek bildiğim bir an önce bu kadının içine girecek olduğumdu ve eğer beni bir yatak bekliyorsa, öyle olsun. Ama herhangi bir düz yüzey de işimi görürdü.

Yatağa giderken elbisesinin küçük fermuarını açmayı başarmıştım ve ipeksi kumaşı vücudundan sıyrıp ayaklarının dibine bıraktım. Kravatımı çözüp gömleğimi yırtarken boynumu öpüyor, her santimini ısıyor, emiyor ve yalıyordu. Ama tonlar uçuşuyordu ve külotunu yırttığım için bunun adil olduğunu tahmin ediyordum. Onu durdurduğumda eli kemerimdeydi, sikimi serbest bırakırsa bu işin çok çabuk biteceğini biliyordum.

Bileğini kavradım ve geniş mavi gözler yukarı baktı.

"Seni becermeden önce tekrar boşalmanı sağlamalıyım. Seni ıslak bir karmaşa haline getirmek istiyorum, böylece sikim tek bir hamleyle o dar amcığın içine girebilecek. Bunu ister misin, Carina? Seni şişman horozumla doldurmak için."

Ağzı sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapanıyordu ve suskun Carina'ya yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tuttum. Derin bir kıkırdamaya izin verdim ve onu yatağa geri ittim. Ayağa kalktı, elleriyle kendini destekledi ve bana doğru kızgın bir bakış fırlattı. Ama onu ittiğim için yiyeceğim dil darbesi, dizlerimin üzerine çöküp ağzımı bacağına üzerinde gezdirdiğimde dudaklarında öldü.

Kalçaları yaptığı koşulardan dolayı güçlüydü ve kaslarının benim bakımım altında sarsılıp seğirmesine bayılıyordum.

"Ne istiyorsun, bebeğim?"

"Oynamayı bırakmanı istiyorum." "Oh, daha yeni başlıyorum."

Hırladı, başı hayal kırıklığıyla geriye düştü ve ben de fırsattan istifade içeri daldım.

Dilimin ilk darbesiyle "Oh," diye bağırdı.

Ben amının her santimini tadarken inledi ve inledi. Ellерinin üzerinde kendini destekledi ve kalçalarını yüzüme doğru itti, dilimin onu becermesini izledi.

Sikim pantolonuma baskı yapıyordu ve fermuarı patlatmak üzereydi. İçimdeki her şey zonklıyor, beni boşalmaya çağırıyordu ama onun içinde olmam gerekiyordu. Onunla oynamayı bitirdim, onu kenara getirip geri getirdim, iki parmağımı içeri soktum ve klitorisine yapıştım, dilim hassas tomurcuk üzerinde gezinirken sertçe emdim.

Kalçaları kulaklarımı sıkıca sardı ve orgazmının sesini bastırdı.

Çekilmeden önce amının spazmının durmasına bile izin vermedim ve hızla pantolonumu çıkardım. Cüzdanımı kaptığım gibi prezervatif şeridimi çıkardım.

"Üç mü?" diye sordu.

"Seni tekrar gördüğümünden beri bunları yanımda taşıyorum. Genelde sadece bir tane taşıyım. Ama sana sahip olduğumda bundan çok daha fazlasına ihtiyacım olacağını biliyordum."

"Bana sahip olduğunda mı? Eğer değil mi?"

"Ben kendine güvenen bir adamım," diye açıkladım, kalçalarının arasına tırmanırken onu yatağa doğru ittim.

"Kibirli bir adam," diye kestirip attı.

"Buna ne dersen de, ama her halükarda içinde olmak üzere olan adam benim." Aletimi kavradım ve kıvrımlarından klitorisine doğru kaydurdım, ikimiz de inliyorduk. "Sana adımı haykırmak üzere olan adam benim." Bir kaydırma daha. "Sen daha fazla dayanamayana kadar seni defalarca sikecek olan adam. Sonra seni tekrar becerebilirim."

"Hepsi laf," diye nefes aldı.

Bir kahkaha attım ve , uzunluğumu onun açıklığına yerleştirecek kadar geri çektim. Tam içeri itmek üzereyken gerildi ve ben de durdum.

"Sadece... bu ilk seferde yavaş ol."

"Bu ilk sefer," diye kabul ettim. "Bir dahaki sefere seni nasıl istersem öyle alacağım."

Bir yanım otoriter ifademe itiraz etmesini bekliyordu ama onun yerine gözleri arzu ve ihtiyaçla karardı.

Bakışlarını tutarak içeri kaydım, her geçişte geri çekilmek ve daha fazla içeri girmek için zaman ayırdım. Uzun sürmedi çünkü o çok

Ona verdiğim diğer orgazmlardan dolayı ıslaktı. Sonunda tamamen içine oturduğumda hareketsiz kaldım, yüzümü göğüslerine gömdüm ve anı yeniden yaşadım. Bu kadını etrafımda hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve sadece bir an için şükretmeye ihtiyacım vardı.

Kalçaları hareket etti ve sııttım, onun da hareket etmek için benim kadar çaresiz olduğunu biliyordum.

iğini öptükten sonra elimi kolundan yukarı kaydırarak başının üzerindeki yastığa koydum ve parmaklarımızı birleştirerek onu orada sabitledim. Bakışlarını tutarak yavaşça dışarı çıktım ve tekrar içeri girdim, yüz hatlarındaki her zevkli arzuyu seviyordum.

"Çok güzelsin."

Kızarması geri geldi ve boynundan aşağıya, güzel göğüslerine doğru yayılmasını izledim. Kıvrımlarını ve ağzını öptüm, sertçe soktum ve dudaklarından gelen çığlıkları yedim. Canının acıyıp acımadığını söylemesi için ona zaman tanımak amacıyla yavaş ilerledim ama beni durdurmayınca hızımı artırdım.

Parmakları benimkileri sıktı, sanki bizi tüketen zevk dalgalarıyla yıkanıp gitmekten gibi sıkıca tutuyordu. Ter şakaklarımdan aşağı damlıyor ve ikimizin de tenini kaplıyordu.

"Senin içinde olmayı özledim." "Lütfen, Ian."

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" "Daha fazla."

Diğer elimi onunkiyle birleştirerek ikisini de başının üzerine getirdim ve dizlerimin üzerine kaldırdım. "Çok fazlaysa söyle bana."

Dudakları dişlerinin altında sıkıca kenetlenmiş halde başını salladı ve onu ilk gördüğüm andan beri içimde yanan ateşi serbest bırakmam için bana izin verdi.

İlk andan itibaren bana bir şey deneyip deneyemeyeceğini sordu ve beni öptü, ardından her şeyi değiştirdi.

Daha sert ve daha sert ittim, her kaydırmada klitorisine çarptığımdan emin oldum. Göğüsleri onu becerirken uyguladığım güçten dolayı sallanıyordu. Bacakları kalçalarımın etrafına sıkıca sarılmıştı, topukları kıcımlı kazıyordu. Parmakları benimkilerin etrafında sıkıca kenetlendi ve yakın olduğunu biliyordum, çekirdeğinin etrafımda daha sıkı kenetlenme şeklini hissedebiliyordum.

"Tanrım, Carina. Göğüslerin. Bütün gün zıplamalarını izleyebilirim. Bütün gün içinde olabilirim. O kadar derine gömüldüm ki benim nerede bittiğimi, senin nerede başladığını bilmiyorsun."

"Ian, evet."

"Bunu yapabilir miyim? Ne zaman seni sikimle doldurabilir miyim?"

"Evet. Lütfen, lütfen."

Ağzını açıp soluk soluğa kalmıştı ve birkaç hamle daha yaptıktan sonra çığlık çığlığa bağırmaya, odayı zevk iniltileriyle doldurmaya başladı.

Amcığı etrafımda zonkluyor, elleri ellerime yapışmış, kontrolümü tamamen kaybetmiş, göğüsleri onu sikmemden dolayı sallanıyordu. Her şey beni tüketti ve bütünüyle yuttu, kendi orgazmımı inlemek için düşüp başımı boynuna gömmek zorunda kalana kadar beni de onunla birlikte aşağı çekti. Spermlerimin prezervatiften taşacağından emin olana kadar sonsuza dek sürdü. En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyordum.

Kulaklarımdaki çınlama geçtiğinde dudaklarını saçlarımda, yüzümün kenarında, ulaşabildiği her yerde hissettim. Ellerini yeniden tutarak parmaklarımı yavaşça kollarında gezdirdim ve dokunuşumla titremesini çok sevdim. Boynuna son bir öpücük kondurduktan sonra havalanıp ona baktım. Terden parlıyordu, saçları beyaz yastıkların üzerinde koyu, vahşi bir kütleye dönüşmüştü, dudakları şişmiş ve pembeleşmişti.

O mükemmeldi.

Gülümsediğinde göğsüm ağrıyordu. Kalbim o kadar hızlı çarptı ki kan hücumu başımı döndürdü ve biliyordum -tam o anda biliyordum- bu kadını seviyordum.

yutarak onu öptüm.

Zihnim şimdiden onu nasıl altımda tutacağıma, her oynaşmamızda yaptığı gibi kaçmasını nasıl engelleyeceğime dair planlar yapmaya başlamıştı. Eğer ona onu sevdiğimi söylersem, kendi içine kaçmak yerine benden kaçabilirdi ve ben bunu riske atamazdım.

Dudakları benimkilerin altında kıpırdadı ve ben de gerçeğimi açığa vurmadan güvenli bir şekilde çekilene kadar dilimi onunkilerle karıştırdım.

Prezervatifi hallettim ve onu kollarıma almak için geri döndüğümde, gözlerimle buluşmama şeklindeki tereddütünü zaten görebiliyordum. Ama o da geri çekilmedi. Kollarımın arasına kıvrıldı ve başını pazuma yasladı.

Kazanabildiğim her yerde kazanmak zorundaydım.

"Carina, bundan saklanmaya devam etmene izin veremem." "Biliyorum."

Yüzünü görmek istediğim için elimi saçlarına gömdüm ve bana bakana kadar çekiştirdim. "I..." Tereddüt ettim, söyleyeceklerimi düşündüm.

onu korkutmamak için. "Sana değer veriyorum. Ve sadece çocuğumuzun annesi olarak değil. Seni çok önemsiyorum ve eğer bize bir şans verersen, seni mutlu edebilirim."

"Ya işe yaramazsa?"

Gözlerindeki endişe beni öldürüyordu. Bu aileyi yürütebileceğimizden onun da benim kadar emin olmasını, bana güvenmesini istiyordum. Ama Carina için güvenin kolay olmadığını biliyordum, bu yüzden ne kadar uzun sürerse sürsün bunu ona kanıtlamam . Yine de şu anda, bunun üzerimize yıkılmayacağına dair güvenceye ihtiyacı vardı. Kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı, sanki bir çıkış planı varmış gibi.

"O zaman birlikte taşındığımız zamanki kurallar geçerli. Taşınmana yardım edeceğim. Bunu dostane bir şekilde halledeceğiz çünkü Audrey için arkadaş olmanın yollarını bulmamız gerekiyor. O yüzden bir deneyelim ve işler kötüye gitmeden bitireceğimize söz verelim."

"Tamam," diye fısıldadı, bu basit kelime vücudunun her santimini patlayacak kadar dolduruyordu.

Gülümsemesi benimkiyle eşleşti ve bu an destansı-hayat değiştiren-kırılmaz hissettirirken bunun nasıl yanlış gidebileceğini göremiyordum.

Geri çekilmeden önce onu sertçe öptüm, duygularım ortaya dökülüp ortalığı karıştırmadan önce konuyu değiştirmem gerekiyordu.

Her seferinde bir adım.

"Bir dahaki sefere içine girdiğimde seni arkadan becermeyi düşünüyorum."

"Tamam," diye kabul etti, şişmiş dudaklarına küçük bir gülümseme daha yayıldı. "Hoş bir Carina'ya alışabilirim."

23 CARINA

"GİTMEM GEREKİYOR," dedim boş salça kabının kapağını açarak.

"Şimdiden mi?" Ian neredeyse sızlanıyordu. "Daha yeni

." "Otuz dakika önce."

"Biliyorum ama işe döndüğünden beri seni hiç görmüyorum."

"Çok mu dramatik?" Gülümseyerek sordum. Beni güldürmek için aşırı tepki verdiğini biliyordum. Beni her zaman güldürmeye çalışırdı.

"Seni istediğim için özür dilemeyeceğim." "Daha önce dilediğin gibi değil."

"Hayır," dedi gururla. "Sen muhtaç bir erkek arkadaşsın."

Ian ofis koltuğunda titredi, gözleri kayarak kapandı. "Bu kelimenin bana ne yaptığını biliyorsun, pis kız."

Gözleri açıldı, sinsî bir gülümseme yavaşça dudaklarını eğdi.

"Aman Tanrım," dedim gülerek ve peçetemi ona fırlattım. "Sen iflah olmazsın."

Peçeteyi yakalayıp çöp kutusuna attı, güzel yüzünde muzaffer bir gülümseme yayıldı. Son birkaç gündür tıraş olmamıştı ve kirli sakalı, bu sabah kafası bacaklarımın arasındayken uyandığımda tenimde nasıl bir his uyandırdığını hatırlayarak kalçalarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Bu duyguyu üzerimden atarak ayağa kalktım. "Ama gerçekten gitmem gerekiyor. Bir toplantım var ve sonra Virginia Teyze'den Audrey'i almam gerekiyor."

"Toplantın nerede?" "Röntgenci."

"Röntgenci mi?"

"Seks kulübü olmayan bir seks kulübü gibi. Daha çok porno kulübü gibi."

"Seks kulübü mü?" diye sordu, oturduğu yerde ayağa kalkarak. "Hiç sanmıyorum küçük hanım. Rahibelerle buluşmuyorsanız, o zaman hayır."

Kollarımı kavuşturup karşısında dikildim ve ona en iyi "üzgünüm ama seni ezeceğim" bakışımı attım. İşime burnunu sokma konusunda ciddi olmadığını biliyordum, çünkü bunu yapmaya kalkışırsa hışım ile çıkıp gideceğimi ve bir daha arkama bakmayacağımı biliyordu. Ama umursuyordu ve bu küçük kıskançlık göğsümde bir sıcaklık yaratmıştı.

"En azından sahibinin yaşlı ve yıpranmış olduğunu söyle."

"Düğünde tanıştığımız iki adamı hatırlıyor musun? Daha yaşlılardı, biri sarı saçlı, diğeri tuzlu biberli saçlıydı."

"Ugh," diye inledi Ian, kollarını iki yana açıp başını geriye atarak. "Git de şeker babalara aşık ol."

Dramatizmi durdu ve güldüğümü duyunca bir gülümseme koptu.

"Rahatla," diye yatıştırdım, yaklaştım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Tekrar doğruldu ve beni kucağına çekti. "Belki bir gece için bize ücretsiz geçiş izni alabilirim."

Seçeneklerini düşünerek kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Sanırım bu her şeyi daha iyi yapar. İkimizin de şeker babası olabilirler."

Eli kalçamda durdu ve dizime kadar inmeden önce eteğimi okşadı. Yakınına eğilerek kulağını ısırdım ve "En kirli fantezilerimizi izleyebiliriz" diye fısıldadım.

"Pis kız," diye elini daha da yukarı kaydırды.

"Sen ne seçerdin?" Boynuna doğru nefes aldım.

"Hemen şimdi," dedi başparmağı külotumun üzerinde kayarken. "Seni masamın üzerine eğmek ve içine doğru kaymak istiyorum."

"Gitmek zorundayım," diye itiraz ettim güçsüzce.

"Zamanımız yok." "O zaman seni hemen getirsem iyi olur."

Hızlı hareket etti, ikimizi de ayağa kaldırdı ve göğsümü masaya bastırdı. Kemer tokasının şingirtisiyle vücuduma adrenalin doldu, beni ısıttı ve ona hazırladı.

"Sessiz olmanız iyi olur. Tüm çalışanların, cesur Carina Russo'nun öğle tatilinde bir masaya bağlandığını ve bir sürtük gibi becerildiğini bilmesini istemeyiz."

Kelimeler içimde bir ateş yakmıştı. Edepsiz konuşmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum ve Ian bunu denemek ve beni test etmek için çok hevesliydi.

sınırlar.

Bana sınırlarımın test edilmesini ne kadar sevdiğimi hatırlattı.

Ian külotumu kenara çekip tek seferde içine girmeden bir an önce ambalajın kırıştığını duydum. İlk birkaç seferde sakın olacağına dair verdiği sözü tutmuştu, ama o zamandan beri hayvanlar gibi sevişmeye başladık - sert, bir daha asla şansımız olmayacakmış gibi birbirimize sürtünerek.

"Külot giymeyi bırakırsan hayatı çok daha kolaylaştırabilirsin," diye hırladı boynuma karşı.

"Bunun için çalışmanı seviyorum," diye inledim.

Ayağa kalkıp kalçalarımı kavramadan ve bir yük treni gibi içime girmeden önce usulca güldü. Kendimi sabit tutmaya ve ellerimi masanın üzerine koymaya çalıştım ama bir yığın pa- persi devirdim ve bir ajanda yere düştü. Sonunda pes ederek göğsümü sert yüzeye dayadım ve çığlıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

"Siktir. O güzel amcığın beni ," diye inledi. "Yap şunu," diye inledim.

Birkaç pompa daha ve orgazmım, tüm hava ciğerlerimi terk ederken beyaz noktalar görmemi sağladı. Neredeyse içimde daha derine ittiği ve boşalırken orada kaldığı yolu kaçıırıyordum.

Nefes alış verişimizi tekrar düzene soktuktan sonra çekildi ve kıcıma bir tokat attı.

"Ian," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok gürültülüydü."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım, sikini pantolonuna geri soktu, yüzünde özür dilemeyen bir gülümseme vardı.

"Güzel. O daracık amının derinliklerine gömüldüğümü bilsinler. Benim olduğunu bilmelerini istiyorum."

Kızmalıydım. Şirketi benim müşterimdi ama onun bu sahiplenici yanını seviyordum. Jake'in bana asılan herhangi bir erkeği kıskanmasını ne kadar çok istediğimi hatırladım. Jackson beni becerirken en ufak bir kıskançlık duymasını istemiştim ama bu hiç olmamıştı.

Bu yüzden, Ian tarafından önümde bu kadar açık bir şekilde ortaya konduğunu görmek onu azarlamayı zorlaştırdı. Onun yerine yaklaştım ve ayak parmaklarımın ucuna basarak alt dudağını öptüm. "Yani." Öpücük. "Lanet olsun." Öpücük. "Düzeltilemez."

Beni kendine yakın tuttu ve alnını alnıma yaslamak için geri çekilmeden önce dudaklarımı son bir sahiplenici öpücükle aldı.

"Şükran Günü'nde genellikle ne yaparsınız?"

Şükran Günü'nün bu hafta olduğunu unutmuş gibiydim. Son birkaç ay çılgınca geçmişti ve Ian'ın yatağında geçirdiğim son bir hafta zevk ve mutlulukla doluydu.

"Genellikle öğle yemeği için babama giderim ve sonra eve gidip film izlerim ve yemek komasına girerim."

"Akşam yemeği için benimle Erik'lere gel. Onlar benim ailemden uzaktaki ailem ve her yıl giderim."

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim. "Peki ya ailen?"

Gözleri düştü. "Seyahat ediyorlar. Genelde tatil olurlar ama umarım bu yıl sonuncusu olur."

O anda gördüğüm, ailesiyle geçirdiği tatilleri özleyen küçük çocuğu yatıştırmak istedim ama Ian'ın sadece bir şaka yapıp geçiştireceğini biliyordum. Genellikle onlar hakkında konuşmaktan kaçınırdı. Ben de bunun yerine son bir öpücük kondurdum ve ona en güzel gülümsememi verdim.

"O zaman orada olacağım."

Yüzündeki acı kayboldu ve kalbimi yavaş yavaş ele geçiren adam geri döndü, her seferinde bir kolay gülümseme. Bu düşünceyle sarsılarak geri çekildim ve çantamı toplayıp kapıya yöneldim.

Kapıyı açmadan önce döndüm ve onu tam arkamda buldum. "Ama öğle yemeği için Şükran Günü'ne gelmen gerekiyor."

"Anlaştık," diye kabul etti ve burnumu öptü. "Ve belki tatlı olarak seni yiyebilirim," diye mırıldandı kulağıma. "Şükran Günü'nde hiç amcık yememiştin."

Kaşlarımı kaldırdım ve şüpheli bir bakış attım. "Şükran Günü'nü hiç başka bir kadınla geçirmedi mi?"

"Hayır. Otuz üç yılımın hiçbirinde olmadı."

İzci kız el işaretini yaptı ve beni güldürdü, diğer ailesiyle ilk tanışan kişi olacağımı bilmenin sevinci içime doldu.

"Seninle ne yapacağım ben?"

"Tatlı olarak her zaman bir penis alabilirsin? Altmış dokuzluk bir ikram gibi." Parmağı, kızardığımı bildiğim yanağımı okşadı.

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Şimdi, bugün kimseye aşık olma. Eğer bir baba fantezin varsa, bunu yerine getirmekten mutluluk duyarım."

"Ne kadar asil bir gönüllü."

"Amacım memnun etmek."

Arduvaz gözlerine ve sıcak gülümsemesine , ayrılmakta tereddüt ettim. İlişkimiz henüz yeniydi, sadece birkaç günlüktü ve henüz çekip gitmekten nefret ediyordum. "Bu öğleden sonra ne kadar meşgulsün?"

"Pek sayılmaz. Birkaç telefon görüşmesi ve gözden geçirmem gereken sözleşmeler var." "Okuldan kaçıp benimle Voyeur'a gelmek ister misin?" Gözleri parladı. "Tabii ki evet."

"Şu anda performanslar için açık değiller," dedim, patlatarak. "Ama kontrol edebilirsin."

"Sanırım." Aşırı dramatik bir iç geçirdi ama hemen canlandı ve dudaklarını gagaladı. "Eşyalarımı alayım."

Kapıyı açar açmaz gözleri kabuğumun ötesine kaydı. "Oh, hey, Hanna."

"Hey, böldüğüm için özür dilerim."

Jared, Laura'nın masasının yanındaki kâğıtları karıştırırken, "Şimdi böylecek bir şey yok," dedi. "Eğer on dakika önce, Ian sessiz bir ofis seksi yapmayı denerken ve başaramazken gelseydin, o zaman bir şeyleri bölmüş olurdun."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve sıcaklık beni tüketti. Öte yandan Ian'ın hiç utanması yoktu. Kaşlarını bana doğru salladı ve aynı anda Jared'i tersledi.

"Sadece kıskanıyorsun."

Jared güldü ve tekrar ofisinde kayboldu, Hanna hâlâ duruyordu, kırmızı yanakları benimkilere rakipti.

"Boş ver onu," dedi Ian. "Ne ?"

Hanna gözle görülür bir şekilde omuzlarını geriye çekmeden önce bana doğru kederli bir bakış fırlattı. Bu çok aşına olduğum bir hareketti. İncinmişti ama bunu saklamaya çalışıyordu. Bir an Hanna için üzüldüğümü hissettim. Erkek egemen bir ofiste bir kadına karşı her zaman bir bağ hissetmişimdir ve patronlarınızdan birine aşık olmak bunu hiç de kolaylaştırmazdı. Hanna'yı severdim. Bazen sessizdi ama sosyal açıdan biraz beceriksiz olmasa da komikti.

Ancak, erkek arkadaşına aşık olduğu gerçeği onun durumuna duyduğum empatiyi azalttı.

"Ben de tam sana bazı rakamları sormak için geliyordum."

Ian yüzünü buruşturdu. "Bunu yarın yapabilir miyiz? Ofisten erken ayrılacaktım."

"Evet, evet. Evet. Tabii ki. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Sağlığım yerinde," diye cevap verdi, göğsünü aptal gibi şişirerek. "Sadece kız arkadaşım ile biraz vakit geçirmek için dışarı çıkıyorum."

"Oh, evet. Tabii ki. Yarın seni yakalarım." "Emin misin?"

"Evet. İyi eğlenceler." Zoraki bir gülümsemeyle oradan ayrıldı ve Erik'in ofisine doğru ilerledi.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Bir seks kulübü için mi? Hiç olamayacağım kadar."

Birlikte Voyeur'a gittik ve aşırı dolu bir otoparka girdik. "Eğitim yapıyor olmalılar. Genelde gün içinde bu kadar çok insan olmaz."

"Umarım beni de getirmene aldırılmazlar."

"Endişelenmiyorum. Daniel ve Kent oldukça rahatlar."

İçeri girdiğimizde kulüp sessizdi ve saati yanlış anlamadığımdan emin olmak için telefonumu kontrol ettim.

"Belki de hepsi Daniel'in ofisine dönmüştür?" Genellikle toplantılar için tüm kulüp sandalyelerini bir daire içine alırlar ve toplantıları orada yaparlardı.

Loş içeriye doğru iki adım daha atmıştım ki tüm ışıklar yandı ve barın arkasından bir insan kalabalığı belirdi.

"Sürpriz!" diye hep bir ağızdan bağırıldılar.

Adrenalin damarlarıma doldu ve ardında karıncalanmalar bıraktı.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım, elimi göğsüme götürdüm. "Ne oluyor be?"

"Bu sürpriz bir bebek partisi," diye açıkladı Jake.

Jake ve Jackson'ın da aralarında bulunduğu barın arkasındaki insan grubuna bakarak birkaç kez göz kırptım. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

"Sana da merhaba," diye şaka yaptı Jackson.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden balayında değilsin?" Jake,

"Çarşamba günleri uçuşlar daha ucuz oluyor," diye cevap verdi Jackson.

onun yanında gözlerini devirdi.

Kent barın arkasına geçerek, "Bebekten önce sana bir duş veremedik, bu yüzden geç olsun güç olmasın dedik," diye açıkladı.

Herkes kucaklaşmak için yanıma geldiğinde göğsüme sıcak bir yapışkan sıvı doldu. Kent ve Daniel kulübün ortak sahibiydiler ve ben de onlara yardım ettim.

barlarını yükseltmek. Kent aynı zamanda birden fazla otel kurmasına yardım ettiğim ilk bağımsız müşterilerimden biriydi.

"Ailenizden küçük bir parti var," dedi Daniel beni sıkıca kucaklayarak.

"Benim bile gelmeme izin verildi," dedi Olivia . Daniel yeğeninin seks kulübünde olmasından dolayı homurdandı.

"Carina onu burada isterdi," dedi Kent, Daniel'in sırtını sıvazlayarak. Açıklamasına kaşlarımı kaldırdım çünkü Olivia'yı seviyordum. Kent'in otelinde staj yaparken onu tanımaya başlamıştım ama Kent'in Olivia'yı mümkün olduğunca yakınında tutmayı sevdiğini biliyordum.

Ayrıca Daniel'in iş ortağının kendisinden neredeyse yirmi yaş küçük yeğeniyle yattığından haberi olmadığından da emindim.

Ama bir şey söylemek ya da yargılamak bana düşmezdi, bu yüzden Olivia'yı kollarıma çektim. "Burada olmana sevindim. Tüm bu testosteronu dengelememiz gerekiyor."

"Bu duyduğum ünlü Ian mı? Bebek babası?" diye sordu.

Ian, Olivia'ya elini uzatarak, "," diye cevap verdi.

"değil Carina," dedi ağzının kenarından.

Sırada Olivia'nın arkadaşı ve Voyeur'un eski bir çalışanı olan Oaklyn vardı. Diğer birkaç çalışanın yanı sıra.

Pasta getirilirken ve içecekler servis edilirken Ian gülümsedi ve herkesle tokalaştı. Jackson beni sıkıca kucaklayıp ileri geri salladığında sadece homurdandı ve sahiplenici bir elini kalçama koydu.

Jackson, "Son dakika oldu ama en sevdiğimiz bebek annemizi unutamazdık," dedi.

"Teşekkür ederim. Audrey gelmeden önce bir milyon tane içmişim gibi hissediyorum." "Bir tane daha almanın zararı yok. Özellikle de biz en havalısı."

Ian kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. "Özellikle de erkek arkadaşı bu partiye katılabildiği için."

Jake bakarken kaşları havaya kalktı. "Erkek arkadaş, ha?" Kent sordu.

Ian bana bakmadan önce omzunun üzerinden "Evet," diye cevap verdi. "Facebook durumumu ve her şeyi değiştirdim. Bu oldukça resmi."

Gözlerimi devirdim ve kışıma bir tokat yedim. "Dikkat et," diye uyardım.

Ian kulağıma doğru eğildi. "Elimi kışında görmek isterim. Bunun için bir oda var mı?"

"Her şey için bir oda var."

"Tanrım, evet," diye inledi. "Yeni favori yerim."

Sandalyeleri daire şeklinde oturacak şekilde hareket ettirdik ve hediyelerimi açtım. Her bir bebek kıyafeti, saç tokası ve minik ayakkabıya bayıldım. Elbette daha fazla bebek bezi ve ıslak mendil vardı ama Olivia ve Oaklyn'in bana verdiği spa paketi için neredeyse ağlayacaktım.

Oaklyn profesör erkek arkadaşından bahsederken, "Callum da katkıda bulundu," diye açıkladı.

"Bu mükemmel."

"Ne zaman istersen sana masaj yaparım, cehennem kedisi," diye söz verdi Ian, kaşlarını sallayarak.

"Dur tahmin edeyim," diye kestirip attım. "Göğüs masajı mı?" "Hey, sen söyledin. Ben değil."

"Çok tahmin edilebilir."

Ne kadar da tahmin edilebilir.

Bugün beni Ian'ı Voyeur'a davet etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama onun yanımda olmasıyla mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha mutlu olduğumu biliyordum.

Bir demirbaş haline geliyordu.

Asla onsuz olmak istemeyeceğim biri geliyordu.

24 CARINA

"Bu yıl Şükran Günü'nde biraz daha fazla testosteron olması iyi oldu," dedi babam, Ian'ın elini sıkarak vedalaşırken.

Ian, araba koltuğunda çoktan uyumuş olan Audrey'e dönerek, "Masadaki fazladan kadını dengelemek zorundaydım," diye şaka yaptı.

Babam Şükran Günü'nde her zaman yalnız bir erkek değildi. Ayrıldıktan sonra bile Jake ve annesi genellikle bize katılırdı. Ailelerimiz her zaman yakın olmuş, çoğu bayramı birlikte geçirmişlerdi. Ama Jake balayındaydı ve Joanne de annesinin deyimiyle annelik tatilindeydi.

İtiraf etmeliyim ki, Jake'in Ian ve Audrey ile birlikte orada olmaması güzeldi. Daha fazla rahatlayabildim ve küçük ailemin birlikte geçirdiği ilk tatilin tadını çıkarabildim.

"Peki, beni neler bekliyor?" diye sordum Şükran Günü'ne doğru yola çıktığımızda. Ailemin öğle yemeği her zaman daha resmi ve yemekli olurdu ama bunun her zaman geçerli olmadığını biliyordum.

"Seninkinden çok daha rahat. Daha gürültülü," dedi bana her gürültüyü sevdiğini belli eden bir gülümsemeyle. "Anne Brandt herkesin yardım istemesine rağmen her şeyi pişiriyor. Erkekler bira içip futbol izliyor, çocuklar da yemekten önce gizlice sokmayı başardıkları şekerlerle etrafta koşuşturuyor."

"Televizyonda gördüğünüz şükran günlerine benziyor." "Aynen öyle."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Arabayı garaj yoluna çektik ve terli avuçlarımı tozluklarıma silmek zorunda kaldım. Ya uyum ? Ya beni sevmezlerse?

Ian'ın ailesiyle tanışmıştım ama bu sanki onun gerçek ailesiyle ilk kez tanışıyormuşum gibi hissettirdi.

Kapıyı çalmadık. Ian kapıyı açtı ve yüksek sesle "Tatlım, ben geldim." diye seslendi.

Koyu renk kısa saçlı, kısa boylu bir kadın kollarını açmış köşeden geliyordu. Önlüğünden bunun Brandt Anne olduğunu tahmin ettim.

"Ian, en sevdiğim oğlum," diye bağırdı ve onu kucaklamak için aşağı çekti. "Teşekkürler anne," dedi Erik, Ian'a erkekçe sarılmak için yanına gelerek, sırt tokat kucaklaşması.

"Ian bana bir bebek getirmiş," diye neredeyse bayılacaktı, artık uyanmış olan Audrey'ye bakarak. Kocaman gözlerini kırıştırarak kalabalık odayı inceledi. Anne Brandt patlamaya hazır görünüyordu ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. Biri çocuğunuza böyle bir sevgiyle baktığında, otomatik olarak onu onaylıyordunuz. "Ama önce terbiyemi takınayım." Başını iki yana salladı ve bana döndü. "Hello, canım."

"Anne Brandt, bu Carina. Carina bu da Amelie."

Tokalaşmak için ona elimi uzatmayı düşündüm ama içimden bir ses bu kadının tokalaşmadığını söylüyordu. Bir adım öne çıktı ve bana sarıldı, beni sıkıca sarmak ve ileri geri sallamak için beni aşağı çekti. Daha önce hiç bir anne bana sarılmamıştı ama içimden bir ses bunu en iyi bu kadının yaptığını söylüyordu.

"Burada olduğun için çok mutluyum, Carina." Geri adım attı ama ellerimi tuttu. "Ve söz veriyorum bunun tek nedeni o sevimli yumuşacık bebek değil."

"Öyle olsaydı sorun olmazdı. Çok sevimli bir kız." İkimiz de güldük ve sonunda pes etti ve Ian'ın araba koltuğundan yeni çıkardığı Audrey'e kollarını uzattı.

Amelie turuncu elbisesini ve tıknaz bacaklarındaki kıvrımları ortaya çıkaran kalın, yüksek çoraplarını öve öve bitiremedi.

"Carina, bu benim kocam Luka ve anladığım kadarıyla kızım Hanna'yı tanıyorsun." Uzun boylu bir adam kolunu Ian'a dolamış, erkekçe sarılıyordu. Audrey'e bakmadan önce benimle sıkı bir tokalaşma gerçekleştirdi. Hanna, Erik ve Alexandra'nın yanında durduğu yerden şarap bardağını selamlamak için kaldırdı.

Üç çocuk hızla odaya girdi, ardından Erik'in teyzeleri, amcaları ve kuzenleri olduğunu öğrendiğim dört kişi daha geldi.

"Hanna, paltolarını alır mısın lütfen?" Amelie sordu.

"Saçmalama," dedi Ian, Hanna'ya göz kırparak. "Her şeyin nereye gittiğini biliyorum. Burada misafir sayılmam."

Ian'ın Hanna'ya göz kırpması ve karşılığında gülümsemesi karşısında kıskançlığımı bastırdım.

"Erik, bana ne zaman torun vereceksin?"

Erik, sanki annesi ilk kez sormuyormuş gibi donuk bir ifadeyle baktı. "Alexandra'nın önce üniversiteyi bitirmek isteyeceğini varsayıyorum."

Alex hüzünlü bir gülümsemeyle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yere baktı. Bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyordum. Muhtemelen yirmi yaşındaki aklından çocuklar geçmiyordu.

"Merak etme Amelie," dedi Ian, paltolarımızla yanımızdan geçerken başının tepesine bir öpücük kondurarak. "Sen aslında onun büyükannesisin."

Amelie Audrey'e gülümseyerek burunlarını okşadı ve bebekçe konuşarak karşılığında sakızlı bir gülümseme aldı. Ağır bir iç çekişle omuzlarını silkti. "Sanırım onu geri vermeliyim ki yemeği bitirebileyim."

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Teklif ettim. Ian her şeyi onun yaptığını söyledi ama en azından denemek zorundaydım.

"Kesinlikle olmaz. Ian, kızına bir içki ver ve gidip rahatla."

"Peki efendim."

Ian bana bir şişe su getirdiğinde Audrey'i kollarımda zıplatıyor ve duvardaki fotoğrafları inceliyordum. Bir fotoğrafta kısa bir süre durdum ve daha yakından bakmak için eğildim. "Hanna'nın ikizi mi var?"

"Evet."

Ian'ın ses tonundaki bir şey dönüp ona bakmamı sağladı ama o bana bakmıyordu. Gözleri iki genç görünümlü Hannas'ın fotoğrafına dikilmişti. Sıkılmış çenesi ve perili gözleri aklımı başımdan aldı. Onunla diğer ikizi arasında bir şey mi olmuştu? Yanlış kadını mı kıskanıyordum? Belki de ona gerçekten istediği kişiyi hatırlattığı için Hanna'ya bu kadar yakındı?

"O burada mı?" Sesim titreyerek sordum.

Uzun bir süre göz kırptıktan sonra nihayet cevap verdi. "Hayır."

"Ah." Ian'ın yüzünü kaplayan yıkılmış ifadeyi anlamaya çalışırken aklım karıştı. Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyordum. "Neden? Çok mu uzakta yaşıyor?"

Sonunda bana baktığında gözleri karanlık ve boştu ve daha o söylemeden cevabı bilmem gerekirdi. Bu tür bir ailede hiç kimse mesafelerin onları uzak tutmasına izin vermez. "O öldü."

"Oh, kahretsin," diye nefes aldım. Tanrım, kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Hayatta bile olmayan birini kıskanıyordum. "Üzgünüm Ian," dedim, elimi onun elinin içine koyarak teselli etmeye çalıştım. Parmaklarımızı birleştirdi ve sıktı.

"Bu gerçekten bir şey değil."

Daha fazlasını sormak için ağzımı açmıştım ki Amelie koridorun sonundan seslendi. "Yemek hazır."

Son bir kez daha sıkarak beni uzun masaya götürdü. Tüm konukları ağırlamak için masanın ucuna katlanır bir masa eklenmişti. Çocuklar için yan tarafta başka bir masa daha duruyordu.

Hepimiz yerimize tikiştik, masanın etrafında yiyecekleri dolaştırdık, şakalar yaptık ve dalga geçtik. Gürültülü ve kontrollü bir kaos vardı. Harikaydı. Gerçi yemeğimi çalmaya devam edince Ian'ın elini birden fazla kez tokatladım.

"Tabağınızdağının tadı çok daha güzel," diye açıkladı.

Gözlerimi devirdim ve karşılığında patates püresinden bir kaşık çaldım.

Yemek bittikten sonra Amelie sonunda dayanamadı ve birkaçımızın temizliğe yardım etmesine izin verdi. Tuvaletten dönerken oturma odasının girişinde durdum. Ian kanepede arkasına yaslanmış, Audrey geniş göğsüne yayılmış uyuyordu. Bu manzara her zaman nefesimi kesmiş olsa da, onun yanında oturan kadın izlerimin durmasına neden oldu.

Onları yan yana, kızın tarafı erkeğin tarafına tamamen bastırılmış bir şekilde gördüğümde mideme ağır bir taş oturdu.

Herkes oturma odasını doldurmuş, oyun oynuyor ve futbol izliyordu, bu yüzden onun oturabileceği başka bir yer yoktu. Ama Audrey'nin yanağını okşamak için ona doğru eğilmek zorunda mıydı? Sanki güneş onun üzerinde batıyormuş gibi ona bakmak zorunda mıydı? Bir fıkra anlattığında hafifçe gülmek ve bacağına sıkmak zorunda mıydı?

En kötüsü de kafamdaki en büyük soruların bunlar olmamasıydı. Hayır, en yüksek sesle kükreyen, içimdeki her hücreyi şüphe ve acıyla dolduran, Ian'ın neden onu durdurmadığıydı. Dizinin üzerinde duran elini bile okşadı. Sadece benim olduğunu iddia etmek istediğim o rahat gülümsemesiyle ona gülümsedi.

Gözlerimi kapadım, ona kadar saydım ve ona dokunmayı bırakması için odanın öbür ucuna bağırma isteğimi zorlukla bastırdım.

Boğazımda yükselen safra ve göğsümdeki sıkıcı baskı bana Jake ve Jackson'ın düşündüğümünden daha yakın olduklarını fark ettiğim ilk anı hatırlattı. Bu his beni tüketti ve panik içinde bir sarmalın içine çekmeye çalıştı. Orada durup onları daha fazla izleyemezdim çünkü ne kadar çok görürsem, zihnimin beni tarihin tekerrür ettiğine ikna etmesi o kadar kolay oluyordu.

Mutfağa girdim, tezgâha yaslandım ve gerilen kaslarımı rahatlatmak için boynumu döndürdüm. Bunu bir daha asla hissetmek istemiyordum ve sessizliğimde büyümesine ve daha da kötüleşmesine izin vererek bunun olmasına izin vermek istemediğimden emindim.

Hayır, bu sefer birinin araya girmesine izin vermeyecektim. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi sonuna kadar gerdim, kaslarımı gevşemeye zorladım ve bir şişe bira aldım. Omuzlarımı geriye doğru çekerek oturma odasına, erkeğimin yanına doğru yürüdüm. Ian'ın önünde durduğumda gerginlik azaldı ve gözleri kalçalarımın göğüslerime kaydı ve sonunda inkar edilemez bir sıcaklıkla gözlerimle buluştu.

herkesi, hatta Hanna'yı bile görmezden gelerek birayı kaldırdım ve gözlerimin onun üzerinde de gezinmesine izin verdim. "Takas mı?"

İnsanlarla dolu bir odada Ian'a bebeğimizi birayla takas etmek isteyip istemediğini sormak için boğucu seks sesimi kullandığım için kendimi kötü hissetmemeye karar verdim. Yapmam gereken bir şey vardı ve kalabalık beni durduramazdı. Çoğunlukla herkes bizi görmezden geliyordu ama Hanna'nın gözlerinin her hareketimizi izlediğini hissedebiliyordum.

İlişkimizi onun önünde sergilediğim için kendimi kötü hissetmeliydim ama sonra onun bacağındaki elini hatırladım ve bir anda suçluluk duygusu yok oldu.

"Emin misin?" Ian sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bir yerlerde bir öpüşme seansı teklif ettiğini bilerek sıırıttım, ama bölgemi işaretlemek istesem de, misafir olduğum bir evin bir odasında öpüşmek konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum.

"Ben . Sen rahatla."

Audrey'i almadan önce ona doğru eğildim ve yumuşak bir öpücük kondurdum, dudaklarımı kovalamak için başını kaldırıışına bayıldım. Hırladı ve gülümseyerek geri çekilen dudaklarımı ısırdı.

"Tatlı," diye fısıldadı.

Gülümseyerek Audrey'i kucağıma aldım, sonunda bir an durup şarap bardağına bakmakta olan Hanna'ya baktım, başparmağını bardağın kenarına vuruyordu.

Nokta. Kanıtlanmış.

Audrey'i sallayarak uyuttuğum süre boyunca gülümsememi engelleyemedim.

Kontrolü ele almıştım ve boş boş oturmamıştım ve bu iyi hissettiriyordu. Kendimi güçlü hissettim.

Biraz sonra mutfığa girdiğimde hâlâ gülümsüyordum. Tam buzdolabından su almak için arkamı dönüyordum ki Hanna içeri girdi. Gözlerine ulaşmadan gülümsedi.

"İan'ın bu kadar evcilleştiğini ve Şükran Gün'ne birini getirdiğini görmek beni çok şaşırttı," dedi ben daha dışarı çıkamadan.

Bir yanım omuz silkip uzaklaşmak için çılgık atıyordu. Ses tonu iyi bir şey vaat etmiyordu. Ama gururum yüzümü ona dönmemi sağladı.

"Neden söylüyorsun?"

Omuz silkti, yüzü kızardı ve gözleri benimkilerden kaçtı. "O her zaman bir kadından diğerine koşturup durdu, hiç kimseyi ciddiye almadı. Çok iyi bir baba olacağından hiç şüphem yok ama zaman bir yuva kurmadığını söylerdi. Hiçbir kadının onun için yeterli olmadığını ve asla da söylerdi."

Bir şekilde zoraki bir gülümsemeyi başardım. "İnsanlar değişir. Birlikte bir bebeğimiz var ve kendimizi bunu yürütmeye adadık."

Gözleri benimkilerden kaçarak odanın içinde gezindi. Birkaç kez yutkundu ve dudaklarını yaladıktan sonra küçümseyici bir gülümseme takındı. "Tamam."

Ateş midemde başladı ve göğsümde yükseldi, ancak serbest kalmadan önce, o gitmek için döndü.

"Kaltak," diye homurdandım nefesimin altında.

Alex içeri girdiğinde derin bir nefes almak için gözlerimi yeni kapatmıştım. "Cheerios'una kim işedi?"

"Ha?"

Esmer kız kristal mavisi gözleriyle beni taradı. "Birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyorsun."

Bir kahkaha koptu, çünkü o anda biraz zarar verebileceğimi hissettim. Muhtemelen gülümseyip her şeyin yolunda olduğunu söylemeliydim ama Hanna hakkında konuşmam gerekiyordu. Alexandra'nın onu muhtemelen daha iyi tanıdığı gerçeği bana durumu daha iyi görmemi sağlayabilirdi.

"İan ve Hanna'nın daha önceden bir ilişkisi var mı?"

"Umm, hayır. Ama eminim Hanna bir şeyler olmasını isterdi. Erik çocukluğundan beri ona aşık olduğunu söyledi."

Birini istemek için uzun bir süre. "Bu da son görüşmemizi anlamlı kılıyor sanırım."

"Ne oldu?"

"Ian'ın çok fazla çapkın olduğu için benimle kalmayacağını kesinlikle ima etti."

Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Ne?"

"Evet. Hanna'yı hiç bu kadar açık sözlü ve..." "Şirret," diye tamamladı Alexandra benim yapamadığımı.

"Aynen öyle. Onu bir yıldır tanıyorum ve bana çok iyi davrandı. Öğle yemeği yedik ve iş alanımızdaki birkaç kadından biri olmamızla ilgili şakalar yaptık. Arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim ama az önce olanları da beklemezdim."

"Bak, bir şey söylemek bana düşmez ama Hanna pek çok erkeğin yanında kendini rahat hissetmiyor, bu yüzden sanırım Ian'la olan arkadaşlığına tutundu. Eğer seni daha iyi, Ian'ın ona kardeş şefkati duymaktan başka bir şey fark ettiğinden bile emin değilim."

"Öyle olduğunu söylemek isterdim ama sanırım kendi sorunlarım rahatlamamı engelliyor."

"Geçmişteki acılar bizi asla ağırlaştırmaz."

"Gerçek bu değil mi?"

Alex şarap bardağını su şişeme vurdu ve hüzünlü bir gülümseme verdi. "Belki Ian'la konuşmayı deneyebilirsin. Bazen umursamaz olabiliyor, belki bunu belirtmek bir şeyleri değiştirir."

Olabilir.

Bunun beni de Jake'le yaşadığım, onun geçmiş ve bugün arasında seçim yaptığı duruma sokabileceğini düşünmeden edemiyordum. Jake geçmişini seçmişti ve Ian da seçerse bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Hanna'nın sözleri gecenin geri kalanında aklımdan çıkmadı ve kendimi bunların gerçek olmadığına ikna etmek için çabaladım.

Yanıliyordu.

Sadece kıskanıyordu.

Ian kendini bana adamıştı.

Ben onun için yeterliydim.

Olumlamaları kendi kendime tekrarladım, ancak o gecenin ilerleyen saatlerinde kafası kalçalarımın arasına gömülmüşken ve beni tatlı niyetine yerken bile şüphelerim vardı.

Yeterli miydim?

"BELKİ DE GİTME MELİYİZ," diye önerdi Carina, Audrey'i yakınında tutarak.

"Hayır," diye karşılık verdim ve onu alıp Alexandra'ya verdim. "Rezervasyonlarımız var ve bebek bakıcılarımız da uygun. Biz gidiyoruz." Erik, "Akciğerlerinden birini kaybederse sizi ararız," dedi.

"Hiç komik değilsin," diye kestirip attı.

Audrey dün gece biraz öksürmüştü ve Carina bu acınası sesi her duyduğunda uyanmak zorunda kalıyordu. Ama iyi yemek yiyordu ve uyanık görünüyordu. Evden ayrılmadan önce ona *endişelenecek bir şey olmadığını* hatırlatmıştım.

Alexandra azarlaracasına omzunu Erik'inkine çarptı. "Gözlerimizi ondan ayırmayacağımıza söz veriyorum. Eğer bir şey olursa size sadece bir telefon kadar yakınız."

Parmağımla Alex ve Erik'in arasını işaret ettim. "İş üzerinde sevişmek yok." Sonra eğilip Audrey'nin alnına bir öpücük kondurdum. "Uygunsuz bir şey görürsen babana haber ver."

Erik gözlerini devirdi ama Carina'ya her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için gülümsedi.

Carina'nın gecenin tadını çıkaramayacağından endişelenerek, aklını Audrey'den uzaklaştırıp bize odaklanmasını sağlamak için ekstra çaba sarf ettim. Audrey evrenimizin merkezidi ama bu gece Carina benim merkezimdi.

Ona en iyisini sunmak için onu eski bir polis karakolunda inşa edilmiş bir et lokantasına yemeğe götürmüştüm. Loş ışık ve bir köşeye sıkışmış masa bize inzivaya çekilme hissi veriyor ve romantizm havası yaratıyordu. Bundan faydalanarak yemeğin sonunda elimi eteğinin altına soktum.

"Yaramaz kız," diye homurdandım külot giymediğini fark ettiğimde. Parmağımı kıvrımlarının arasında gezdirmiştim, ıslak sıcaktan neredeyse inleyecektim ki garson kız hesabımızla birlikte geri geldi.

"Yemek nasıldı?" diye sordu.

"Lezzetli," diye cevap verdim, Carina'nın tatlı amını tatmak için parmağımı ağzıma götürdüm.

Carina'nın dar siyah elbisesi içindeyken sikim bütün gece yarıya kadar inmişti ama ondan sonra kaya gibi sertleşmiş, patlamaya hazır hale gelmiştim.

Vale arabayı getirdiğinde atlamaya çalıştı ama ben bir şekilde onu tutacak gücü kendimde buldum. Bu gece onun için planlarım vardı ve eğer dağıtmasına izin verirsem, arabada saatlerce sevişebilirdik. "Henüz değil, Carina."

Sevimli bir şekilde homurdandı ama arkasına yaslanıp bekledi. Park ettiğimizde, kapısını açmak ve elimi uzatmak için etrafından dolaştım, avucunu benimkine kolayca kaydırmasına bayıldım. Tereddüt ve pişmanlık dolu dokunuşlardan çok . Şimdi hiç düşünmeden bana uzanıyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

Omzumun üzerinden dev dönme dolabı işaret ettim. "Hiç bindin mi?"

"Hayır." Gülümsemesi yanaklarını İsa'ya giden heyecanlı bir çocuk gibi gerdi. "Çok istedim ama hiç fırsatım olmadı."

"Güzel." Onu tek başına yükseklere çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Zirveye ulaştığımızda, şehrin ışıltılı ışıklarına baktık, ikonik köprüyü ve aşağıdaki nehirden parıldayan ışıklı kuleleri gördük.

"Çok güzel," diye nefes aldı.

Bankta aramızdaki boşluğu kapattım. "Çok güzelsin."

Araba tamamen camla kaplıydı ama ışıklar manzarayı engellemek için kısılmıştı. Elim dizine koyduktan sonra kalçasına götürdüm ve aramızdaki koltuğa doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?"

"Yemekte başladığım şeyi bitiriyorum. Sadece biraz rahatlamak için."

Aminin hemen dışına gelene kadar parmaklarımı gezdirdim, oynamam için bana yalvaran sıcaklığı hissettim.

"İan, ya insanlar görürse?"

"Sadece sarılıp manzarayı seyreden bir çift görecekler. Sen boşalana kadar parmaklarımın daracık amcığını nasıl siktğini göremeyecekler."

Son bir saatin işkencesinin ötesinde herhangi bir ısınma olmadan, iki parmağımı kabaca içine soktum. İkimiz de inledik, sesler arabayı doldurdu.

Parmaklarımı içine soktuğumda gözleri kapandı ve başı geriye düştü. Tepkisini benden saklamasına izin vermeyerek boştaki elimi saçlarına gömdüm ve onu yukarı çektim. "Hayır. Bana bak. Parmaklarımın üzerine boşalırken çığlıklarını kontrol etmeye çalışmanı izlemek istiyorum."

"İan," diye inledi, başparmağım şimdi klitorisine sürtünüyordu.

"Fazla vaktimiz yok Carina," diye uyardım dudaklarına karşı. "Elimi kirletene kadar durmayacağım. Durduğumuzda kapıları açsa bile durmayacağım. Orada durup senin orgazmını izlemek zorunda kalacak."

Bir yanım istese de, işi uzatmaya ve onu kızdırmaya çalışmıyordum. Parmaklarımı mümkün olduğunca hızlı boşalmasını sağlamak amacıyla hareket ettirdim.

"Bunu ister miydin?" Dudaklarına karşı fısıldadım. "Kollarımda parçalanırken, ellerim kalçalarının arasına gömülürken birinin seni izlemesini."

Eli fırladı ve omzumu tuttu, gözlerini benimkilerden ayırmamaya çalışıyordu. Gelmeye yaklaştıkça renklerin değişimini izlemek hoşuma gidiyordu. Okyanus gibi açık renkliydiler, ama heyecanlandığında, kontrolünü kaybetmenin eşiğindeyken, gece yarısı gökyüzü kadar karanlık oluyorlardı.

Tırnakları gömleğimin kumaşını delip geçti ve savaşı kaybetti. Gözleri kapandı ve amı parmaklarımın etrafında sıkılırken dişleri gür alt dudağına gömüldü. Onu sikimle doldurmak için can atıyordum ama bu beklemek zorundaydı. Ebeveyn olarak dışarıdaki ilk gecemizde tutuklanmaktan nefret ederdim.

Parmaklarımdaki baharatlı-tatlı her damlayı yalayışımı izlemek için tam zamanında gözleri tekrar açıldı. Derin nefesler alarak, dizlerimin üzerine düşmemek ve tekrar boşalana kadar onu yemek için savaşmak zorunda kaldım. Neyse ki dibe ulaşmıştık ve zamanımız dolmuştu, şimdilik günaha girmekten kurtulmuştuk.

Hiçbir şey olmamış gibi el ele dışarı çıktık. Arabaya dönmek için arkasını döndüğünde, onu ters yöne doğru çektim.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Başka bir sürprizim var."

"Tamam, ama yakında sikini içime almazsam ölebilirim."

"Bunu şimdi yapamayız. Nekrofilî ile ilgilenmiyorum."

Onu kendime çektim ve dudaklarını ısırdım, tadına bakmak ve ağzının her santimini hissetmek için zaman ayırdım. Kontrolümü kaybetmeden önce bir iniltiyle geri çekildim.

"Bir zaman çizelgemiz var. Aksi takdirde, herkesin görmesi için seni hemen şimdi ve burada alırdım."

"Sözler, ."

Kıçına şaplak attığımda bir çığlık attı, ardından müzikal kahkahası geldi.

Beyzbol stadyumuna yaklaştığımızda bana meraklı bakışlar atmaya devam etti ve bir hademe bizi içeri aldı. Onu kalenin arkasındaki tribünlere götürdüm, bu da bize minimum ışık altında stadyumun mükemmel bir görüntüsünü veriyordu.

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu yanımda gülerek.

Koltuklara gömüldük ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Üniversitede şimdi burada çalışan birini tanıyordum."

"Her türlü insanı tanıyorsun. Bağlantılarıyla beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Denesem işe yarar mı?"

"Hayır."

"Tahmin etmiştim." Omuz silktim ve tekrar tarlaya baktım. "Erik ve ben her zaman sahaya giderdik. Boş bir stadyumun ortasında oturmayı severdik, sanki tüm bu alan düşünmemize yardımcı oluyormuş gibi. Saniyelerin arkasına uzanıp bira içer ve nasıl bir sonraki Bill Gates olacağımız hakkında konuşurduk."

"Bunlar çok yüce hedefler."

"Biraz ot da içmiş olabiliriz." Güldü ve parmaklarını parmaklarımın arasına sokarak kolumu ürpertti. "Boş kale stadyumları en sevdiğim yerlerden biridir."

Burası benim özel yerimdi ve daha önce hiç kimseyi buraya götürmemiştim. Red's stadyumuna çok sık giremediğimden değil, ama sık sık gittiğim sahalardan hiçbirine kimseyi götürmemiştim.

Ama Carina için bu randevuyu planladığımda, bunu onunla paylaşmak istedim. Onun da bunun bir parçası olmasını istedim.

"Sen de beyzbol oynadın, değil mi? Sadece ot içmek için sahalara sık sık gitmiyordun," dedi gülerek.

Ona söylediğimi neredeyse unutuyordum. Audrey'den önceki o zaman sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. "Eminim öyledir."

"İyi miydin?"

"Üniversite için seçildim. Ailem profesyonel olmamı istiyordu ama Erik benimle oynamayınca cazibesini yitirdi."

"Yeterince iyi değil miydi?"

. "Benden çok daha iyiydi ama lisede omzunu yırttı ve karar verdi. Sanırım ikimiz de bu işi profesyonel olacak kadar sevmedik."

"Ama ailen yapmanı istedi? Sevmesen bile mi?"

"Evet." Onlara işimin bittiğini söylediğimi hatırlayarak güldüm. "Sonunda bıraktığımda üçüncü sınıftaydım. Babam çok öfkeliydi ve hiçbir şeye bağlanamadığımı, bir şeye bağlı kalmazsam ziyan olacağımı söyledi."

Hiçbir şey söylemedi ama destek olmak için elimi sıktı. "Erik ve ben ilk başvurumuzu yeni satmıştık ve bir sürü arka ceplerimizde daha fazla. Artık beyzbol bursuna ihtiyacım yoktu. Yirmi bir yaşındaki herhangi birinin ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok param vardı."

"Bu inanılmaz. Bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu görmeleri gerekiyordu."

Başımı yana eğdim ve onun her şeye masum bakışına gülümsedim. "Pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse bunu gerçekten umursamadılar. Bir üniversite yurdunda yapılan arka oda başvurusunun zaman kaybı olduğunu iddia ettiler."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, gözlerindeki samimiyeti görmeme izin verecek kadar geri çekildi. "Onlara gösterdin."

", değil mi?"

"Ama," dedi kaşlarını çatarak, dudakları hafifçe eğildi, "seni kesinlikle dar pantolonla top oynarken görmem gerekecek."

"Oh, öyle mi?"

Dudaklarını yaladı, gözleri parlıyordu. "Evet."

"Belki bir gün senin için çalarım."

Onunla başka bir koltukta işim bittikten sonra uzandım ve kalçalarını kavrayarak onu üstüme çektim. Dizleri kalçalarımın iki yanına geldi, eteği yukarı kalktı ve saçları bir perde gibi etrafımıza düştü.

"Tanrım," diye inledim, eteğini beline yukarı iterken. "Şu güzel amcığa bak."

Her iki başparmağım da kıvrımlarının her biri boyunca kayıyor, hâlâ ne kadar ıslak olduklarını seviyordu.

"Ian," diye inledi, ellerime doğru bastırarak. "Sana ihtiyacım var."

Ağzına ulaşmak için doğrulup, boyumun üzerinde sertçe salladım. "O zaman al beni."

Elleri kemer tokası ve fermuarla uğraştı ama sikimi serbest bırakmayı başardı. Birkaç vuruş beni zaten kırılma noktama getirmişti ve kendimi aptal durumuna düşürmeden önce onun içine girmem gerekiyordu.

"Biri izliyor olabilir," diye alay ettim. Nefesi kesildi ama durmadı. "Bu koca siki daracık amına sokarken seni izlemelerini ister misin?"

Cevap vermek yerine, yukarı kaldırdı ve yavaşça aşağı kaymadan önce başını açıklığında tuttu. Bir ileri bir geri, hiçbir zaman tam olarak aşağıya kaymıyordu, canıma tak edene kadar dişlerimi . Kalçalarını sıkıca kavradım ve haykırışını severek onu aşağıya indirdim.

Elleri omuzlarımı kavradı ve ileri geri sallandı, sıcak ısıısı beni çığına çevirdi.

"Şu haline bak," diye inledim, onu arkaya ittim, böylece aletimin açıklığını gerdiğini görebilecekti. "Üzerimdeki kremaya bak, beni mahvediyor." Onu yavaşça geri kaydurdım, içimde dağılmamı izledim. "Yalayarak çıkarır mısın? Beni emerek temizler misin?"

Elleri saçlarıma gömülmüş, sertçe çekiştiriyordu. "Ne istersen. Şimdi kapa çenen ve sik beni."

"Ne kadar da otoriter bir küçük şey." Çenesini ısırdım. "Bana her gün sataşmana izin verebilirim, ama bu şekilde, içine gömüldüğümde, sen benimsin. Ve eğer burada sen sikimle doluyken oturmak ve kımıldamamak istersem, yapacağımız şey bu."

"Ian, lütfen," diye inledi.

"Dudaklarından yalvarmak kulağa çok hoş geliyor."

Daha fazla sürtünme elde etmeye çalışarak sallandı. Sıcaklığı bir cehennem gibiydi.

"Carina," I dedi, tutma onu sabit. "Ben değil giyiyor prezervatif."

Hareketleri durdu ama çekilmedi. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedim sırtarak.

Omzumu itti. "Ben de antibiyotik kullanmıyorum." "Emin misin?"

"Evet, Ian."

"Seninle daha fazla çocuk yapmak istemediğimden değil," diye mırıldandım düşünmeden. Bu onun geri çekilmesine neden oldu, neredeyse beni yerinden oynatacaktı.

"Ne?"

Başımı göğsüne gömdüm ve göğüs dekoltesinin her yerini öperek onu kendime çektim. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu çünkü ürkek bir kadınla taşakların dibindeyken beyzbol stadyumunda yapılacak bir konuşma değildi bu.

"Hissettiklerine odaklan, Carina. Aramızda hiçbir şey yokken ne kadar iyi hissettirdiğine odaklan."

İnledi ve kalçalarını daha sert salladı. "Yanımda nasıl hissettiğini seviyorum."

"Prezervatif olmadan başka bir kadının içine hiç girmedim."

Sanki bu itiraf onun şalterini indirmiş gibi, kendini kaybetti. Daha sert sallandı, aşağı yukarı zıpladı, göğüsleri elbisesinin altında sallanıyordu. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve dudaklarında ziyafet çekebilmek için onu aşağı çektim.

"Ian," diye bağırdı. "Ian. Ian."

Ölene kadar bu ilahiyi dinleyebilirim. "Her yerime gel, bebeğim. Sikimi sağ."

Tüyleri diken diken oldu ve sonra ağlamaya başladı, zevkini maskelemek için başını boynuma gömmeye çalışıyordu. Daracık amcığı beni inanılmaz derecede , orgazmımı hemen arkasından sürüklüyordu.

Nefes nefese bir karmaşadan başka bir şey olmadığımızda, en iyi yaptığım şeyi yaptım ve çıplak kıkına doğru okşayarak bir şaka yaptım. "Bu gece kim görevliyse, bu sıkı kıkı çok iyi görecek."

Sarsıldı ve eteğini poposunun üzerinden aşağı çekmeye çalıştı, uzunluğum hala içinde olduğu için başarısız oldu.

"Hiç komik değil," diye azarladı.

"Oldukça komik," dedim, her iki yanağını avuçlayabilmek için malzemeyi geri çekerek olgun poposunu sıktım.

Son bir öpücükle onu üzerimden kaldırdım ve kıyafetlerini düzeltmesine yardım ettim.

"Keşke külotum olsaydı," diye mırıldandı.

"Nedenmiş o?" Nedenini biliyordum, sadece onun duymak istiyordum.

Güzelce kızardı ve kekeledi. "Şey, ben-ben-ben biraz

."

"Döllerim kalçalarından aşağı sızarken berbat durumda mısınız?"

"Sen iflah olmazsın," diye güldü, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bayılıyorsun."

Kendim hissetmek istediğim için elimi eteğinin altına götürdüm ve bacağından aşağı damlayan yapışkan pisliği topladım. Sadece döllerimin ondan sızdığını hissetmek bile beni sertleştirdi ve tekrar yapmaya hazır hale getirdi. Ama zamanımız . Islak parmaklarımı çıkarıp dudaklarına götürdüm ve her kıvrımı boyadım.

Dili, yüzgeçlerimi ağzına almadan önce yolu izlemek için dışarı çıktı.

"Lanet olsun kadın," diye homurdandım, sikimi düzeltiyordum. "Eve gittiğimizde sana sahip olacağım."

"Zaten sahipsin."

"Siktir," diye fısıldadım, elbisesini üzerinden yırtmamak için yumruklarımı sıktım. "Gitmek zorunda olduğumuz için şanslısın, yoksa seni domaltıp gelene geçene izlettirirdim."

"Sözler, ," diye güldü ve gitmek için geri çekildi. "Bu günlerden birinde..."

Ellerini benimkilerle birleştirdi, dudaklarında memnun bir gülümseme vardı.

Arabaya doğru yürüyüşümüz gerginlikle doluydu; ikimiz de gecemize devam etmek için sabırsızlanıyorduk. Arabaya varmak üzereyken kolumdan tutup beni kaldırımda durdurdu, yüzü farklı bir gerginlikle doluydu.

"Hey, bir şeyden bahsetmek istiyorum ve umarım bu seni kızdırmaz."

"Okaaaay?" Aklımda şey dönüp .

Dudaklarını ısırduğu ve gözlerini yere diktiği her saniye bir şekilde çuvalladığıma dair sinirlerim artıyordu. Birkaç dakika önce cinsel enerjiyle kıvılcımlanmıştık ve şimdi sanki bir uçurumun kenarında oturuyormuşuz ve çarpıp yanma şansımız varmış gibi hissediyordum.

Sonunda "Hanna'yla ne kadar takılıyorsunuz?" diye sorduğunda tüylerim diken diken olmak üzereydi.

Eğer önüme ileri düzeyde bir matematik problemi koyup çözmemi isteseydi, bu kadar şaşırmazdım. "Ne? Neden?" Öylece baktı, cevabımı bekliyordu. "Onu bazen Erik'lerde görüyorum, Alex buralarda olduğundan beri daha az. Onun dışında, iş. Arada bir öğle yemeği."

O birkaç kez duymak zor gelmiş gibi yutkundu ve ben hala bunun nereye gittiğini anlamamıştım. "Sanırım birlikte olmamızdan rahatsız."

"Ne? Hayır. Hayır. Benim adıma mutlu."

"Pek sayılmaz. Yani Audrey'e sahip olduğunuz için mutlu ama biz değiliz," diye açıkladı aramızda işaret ederek.

Başımı salladım. "O bizim için mutlu. Sadece sen bunu göreceksin kadar yanında değilsin."

"Ian, o sana aşık."

Elimde değildi, güldüm. Başım arkaya düştü ve kahkahalarım gecenin karanlığına karıştı.

Tekrar aşağıya baktığımda, çenesi sıkıca kenetlenmiş bir şekilde benden uzaklaşmıştı. "Onun etrafında bu kadar çok olman beni rahatsız ediyor."

Söylediklerine ayak uydurmaya çalışırken ayıldım ve başımı salladım. "Ne? Onunla yalnız kalmamı istemiyor musun?" Şaka yapar gibi sordum çünkü bu kesinlikle saçmalıktı. Hanna bana aşık değildi. O benim için küçük bir kardeş gibiydi.

Ama bu bir şaka değildi çünkü Carina hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti. Tekrar geri adım attı ve yarattığı mesafeden hoşlanmadım. Ailemin yanında kendimi sansürlemek zorunda kalma fikrinden hoşlanmıyordum - sırf Carina öyle olduğuna inandığı için bana karşı hisleri olmayan birinden uzaklaşmak. Onunla sadece birkaç kez birlikte olmuştu.

"Onun etrafında olmayı bırakmayacağım," dedim mantıklı bir şekilde. "Onunla birlikte çalışıyorum. Benim için bir kız kardeş gibi. Ailem gibi."

Carina öne doğru agresif bir adım attı, gözleri parlıyordu, artık sakın değildi. "Ben senin ailenim. *Biz* senin aileniz." Yutkundu ve kendini toparladı. "Seni aldıklarını ve onunla birlikte olma şansınız olmadığını açıkça belirtmelisin."

Carina bunu aramızı açmak için mi yapıyordu? Onunla daha fazla bebek istediğime dair yorumumdan, az önce paylaştıklarımızdan korkmuş ve beni uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Bu düşünce içimi kemiriyor, beni sinirlendiriyordu. İlişkimizi neredeyse hiç kabul etmemişti, beni bu kadar uzun süre uzak tutmuştu ve burada durmuş taleplerde bulunuyordu.

"Ben alındım mı, Carina? Yoksa bunu sen ön eğilim isteyene kadar mı yapacağız?"

"Bu değil," dedi sesi çatallaşarak. "O zaman nasıl?"

Yutkundu, ellerini sıktı ve gevşetti. Carina'nın etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, anlattıklarını o kadar iyi tanıyordum ve elleri sinirlerini ele veriyordu. "Ben... sana değer veriyorum."

"Ne kadar iyi niyetli bir açıklama," diye kestirip attım.

Omuzları derin bir nefesle yükselip alçaldı ve ıslak gözlerini benimkilere kaldırdığında vücudumdaki tüm sinir . "Tekrar aldatılamam, Ian."

İçimdeki her şey yumuşadı ve onu göğsüme çektim. Pislik gibi davranıyordum. İkimiz de bu ilişkiye kendi ölçülerimizle gelmiştik ve ikimiz de bu tartışmaya ölçülerimizi getirmiştik.

Burnunu çekti, ben de ona daha sıkı sarıldım, elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bir şey söyleyeceğim, tamam mı?"

"Öyle mi?"

"Evet. Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse, öyle yapacağım."

"Teşekkür ."

Belki de Carina benim göremediğim bir şeyi görmüştü çünkü Hanna'ya her baktığımda Erik ve benim etrafımda dolanan o çocuğu görüyordum. Çok fazla acı çekmiş ve biraz şefkate ihtiyacı olan kırılgan bir kadın gördüm. Ama belki de tüm o sarılmalar, kahkahalar ve her fırsatta yanıma oturması onun için daha anlamlıydı. Bu konuyu açmaktan korkuyordum.

"Bırak da kendi yöntemimle yapayım. Hanna hassastır. Çoğu kişiden daha fazla şey yaşadı." Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Tamam." Başını salladı ve ıslak gözlerini benimkilere dikti.

"Bana güvenmelisin," diye emrettim.

Sonunda kabul etmeden önce sadece bir an tereddüt etti. "Tamam. Kabul ediyorum."

"Güzel." Eğildim ve burnunun ucunu öptüm. "Şimdi eve gidelim ve makyaj seksi yapalım."

Bir toplantının daha sonunda herkes dosyalarını topladı ve ofislerine yığıldı. Hanna'ya gülümsemeye çalıştım ama geçen hafta boyunca bana neredeyse hiç bakmamıştı. Carina'nın Hanna hakkında yanılıp yanılmadığını ve belki de ona bir şey söyleme zahmetine girmeme gerek olmadığını düşünmeden edemiyorum. Belli ki bana aşık değildi. Şükran Günü'nden beri benden kaçıyordu.

Carina'nın korkuları belli ki olmayan şeyleri çağrıştırıyordu. "Hey, Küçük Brandt," diye seslendim Hanna'ya. Belki biraz daha diruh halini daha iyi anlayabilirdim. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Olmaz. Zaten geç saate kadar burada olacağım, yüzden öğle yemeğine kadar çalışacağım."

Zoraki bir gülümseme verdi, her zamanki canlı yeşil gözleri daha donuktu. Onu rahatsız eden başka bir şey mi vardı? Koruyucu ağabey alarmım çalmaya başlamıştı ve ilk içgüdüm onu yatıştırmak oldu. Her zaman Hanna'nın yanında olmuştum. Sophie hayattayken de. Markt'lar benim ailemdi ve Carina'nın endişelerine rağmen, Hanna bu kadar acı çekerken onu terk edecek değildim.

Onu kucaklamak için çektim ve ince kollarının beni sarması sadece bir an sürdü. Aşağıya baktığımda, bütün hafta boyunca gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyi bulmak beni rahatlatmıştı. Sekiz yaşındayken bana verdiği gülümsemenin aynısıydı bu. Hanna kesinlikle bana aşık değildi.

"Evet," dedim, gecenin ilerleyen saatlerine üzülerek. "Ben de biraz iş yapmalıyım. Bir dahaki sefere."

"Tamam. Kesinlikle bir dahaki sefere."

Bana bir kez daha gülümsedi ve ben onu durdurduğumda arkasını dönmek üzereydi. "Benimle her şey hakkında konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Bu korkakça bir yaklaşımdı ama Hanna'nın bir derdi varsa bana gelebilirdi ve ben de potansiyel olarak garip ötesi bir konuyu gündeme getirmekten kaçınabilirdim. Carina onunla konuşmamı istemişti ama konuşacak bir şey yoksa anlayışla karşılardı, değil mi?

İçimden bir ses bunu yapmayacağını söyledi ama ben onu bastırdım ve Han- na'ya yersiz duyguları hakkında benimle konuşması için bir fırsat verdim.

Hanna'nın gözleri yumuşadı. "Teşekkürler, Ian. Her zaman yanımdasın."

"Her zaman öyle olacak, evlat."

Başını sallayarak bir alt kattaki ofisine geri döndü ve ben de göğsümden bir ağırlık kalkmış bir şekilde kendi ofisime yöneldim.

Cep telefonum masamda hiç durmadan çalışıyordum.

"Bergamo," diye cevap verdim. "Ian?"

Carina'nın yumuşak sesi beni bilgisayarın başından gülümsetti. Onun adımı söylediğini duymaktan asla bıkmayacaktım.

"Selam, bebeğim. N?"

"Bu gece eve geliyor musun?"

Saate baktım. "Kahretsin. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Bu sözleşmeyi sonuçlandırmaya çalışıyorum. Gerçi yarın bitirebilirim."

"Sorun değil. Bu gece bitirirsin ve böylece yarın gece evde olursun. İki gün üst üste geç kalmana gerek yok."

"Emin misin?"

"Tabii ki. Erik de geç saate kadar kalacak mı?"

"Hayır. Sadece ben, kendim ve ben binayı kapatıyoruz." "Zavallı bebek."

"Biliyorum. Daha sonra sakso çekerek beni rahatlatacağına söz."

Kahkahasını homurdandı ve ben onun gözlerini devirdiğini çok iyi hayal edebiliyordum. "Sen öyle san."

"Keşke. Eve döndüğümde bunu hak edip edemeyeceğime bakacağım." "Sabırsızlanıyorum."

"Hoşça kal, bebeğim. Audrey'e benim için iyi geceler dile." "Güle güle."

Telefonu kapattım ve hayatımın mutluluğunun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Güzel, akıllı, şefkatli bir kız arkadaşım ve muhtemelen şimdiye kadar yaratılmış en iyi bebeğim vardı. Hepsi evde beni bekliyordu ve ben sabırsızlanıyordum.

Eve daha erken gidebilmek için kendimi işime verdim. Hanna kapımı çaldığında son birkaç detayı bitirmek üzereydim.

Kapı. Çantasını ve ceketini sıkıca bağlamıştı.

"Çıkıyor musun?"

"Evet. Birazdan. Hâlâ burada olup olmadığını görmek istedim."

Sandalyemi geri çektim ve kollarımı iki yana açtım. "Etten kemikten."

Hanna ofisime girdi, çantasını yere bıraktı ve derin bir nefes aldı.

"Seninle konuşabileceğimi söylemiştin," diye başladı, ceketinin kravatıyla oynuyordu, gözlerime bakmıyordu. "Bir süredir söylemek istediğim bir şey var ve zaman geçtikçe bunu söyleme şansım daha da azalıyor."

Oh, kahretsin.

Uyarı zilleri kafamın içinde sirenler gibi çalıyordu. Hepsi de Carina'nın bana "*sana söylemiştim*" demesine benziyordu. O haklıydı ve ben lanet bir aptaldım.

Sandalyemden kalktım, hareket etmem ve buna dikkatle yaklaşmam gerekiyordu. Bu Hanna'ydı. Onu masamın arkasından fırçalayamazdım.

Etrafından dolaştım ve ondan sadece birkaç adım ötede durdum. "Hanna, sen-"

"Seni seviyorum," dedi ve beni olduğum durdurdu. Bana , gözleri ıslaktı ve kalbim kırıldı. "Seni çok uzun zamandır seviyorum ve hiç kimseyi sevebileceğimi düşünmemiştim. Böyle bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Olanlardan sonra olmaz. Sophie'yi kaybettikten sonra olmaz."

Her kelime aramıza bir mayın gibi düştü. Her kelime ciğerlerimin etrafındaki bir mengene gibi büküldü, bir daha nefes alamayacağımdan emin olana kadar onları daha sıkı ve daha sıkı sıkı.

"Hanna," diye nefes aldım. "Kahretsin-Carina..."

Bu konuşmanın nasıl biteceğini düşündükçe vücudum ağrıyordu. Bundan kurtulmanın iyi bir yolu yoktu ve onu incitmek beni dehşete düşürüyordu.

"Biliyorum," diye itiraf etti sertçe yutkunmadan önce. Yanakları kıpkırmızı yanıyordu ve bu durumla ilgili her şeyden nefret ediyordum. "Ama nasıl hissettiğimi bilmen gerek. Seni seven, seni her zaman sevmiş olan başka biri olduğunu bilmelisin."

"Tanrım, Hanna. Seni sevdiğimi biliyorsun-"

Titreyen elleri bir amaç uğruna hareket ediyor, ceketinin kuşağını çözüyor ve ardından ceketini çekiştirerek açıp siyah iç çamaşırını ortaya çıkarıyordu.

Gözlerimi tavana dikerek ona doğru son bir adım attım ve paltoyu kapatmaya çalıştım, ancak onu daha da yakınımaya çekmeyi başaramadım. Çıplak teni ellerime değdi ve ürperdim çünkü bu Hanna'ydı

-Neredeyse tüm hayatım boyunca küçük kız kardeşim gibi olan kız.

"Seni seviyorum, Ian." Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordum ve bu kalbimi delip geçti. Ellerimi aramıza sıkıştırarak yaklaştı, elleri boynuma dolandı ve beni öpmek için aşağı çekti.

Dudakları ağzımın köşesine kondu ve ellerimi serbest bırakarak onu geri itmek için kalçalarını kavradım.

Hanna'nın omzunun üstündeki hareket beni dondurdu ve Hanna'nın bana yaklaşıp sürtünmesine, boynuma ağzı açık bir öpücük kondurmasına izin verdi.

"Carina..."

Onun gözyaşlarıyla dolan kocaman gözleri kaslarımın kilidini açtı ve Hanna'yı geri ittim ama artık çok geçti.

Elinde yiyecek dolu bir kese kağıdıyla orada duruyordu. Diğer ise kalbini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi göğsüne bastırmıştı. Zaman durdu, hayatımın en büyük hatasını anımsayabilmem için yavaşladı. Böylece her zaman geriye dönüp baktığımda her şeyi berbat ettiğim ve sahip olduğum en iyi şeyi kaybettiğim zamanı hatırlayabilecektim.

Göğsü hıçkırıklarını zorlukla zapt ediyormuş gibi kabardı, ağzı kesik kesik nefesler yüzünden açık kaldı. Ama sonra gözleri kapandı, yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü ve sanki onun için her şey bitmişti, bir düğme çevrilmişti.

"Aman Tanrım," diye soludu Hanna, paltosunu sarsarak kapattı. "Çok özür dilerim, Carina. Çok özür dilerim."

Carina'nın ağzı kapandı, çenesi sıkıştı ve gözlerini tekrar açtığı anda ateşle doluydu. Omuzlarını geriye çekti, dönüp kaçmadan önce çantayı yere bıraktı.

"Ian, çok üzgünüm." Hanna'nın gözyaşlarıyla dolu sesi şokun etkisini kırdı. "Hiç düşünmedim. Düşüncesizce ve aptalcaydı, çok özür dilerim."

Her zaman önemsemediğim, her zaman göz kulak olduğum ve bu şekilde ayrılmaktan nefret ettiğim kıza baktım.

Ama hayatımın aşkı henüz tükenmişti ve görüldüğü gibi olmadığını bilmeden uzaklaşmasına izin veremezdim. Dizlerimin üzerine çöküp ona inanmadığım ve endişelerini ciddiye almadığım için özür dilemeden önce kalbini kilitlemesine izin veremezdim.

"Gitmem gerek."

Ofisimden koşarak ama asansör çoktan kapanmış ve aşağı iniyordu. Merdivenlerin kapısı duvara çarparak yirmi kat boyunca yankılandı. Bir şekilde hiçbir şeyi kırmadan son kata ulaşmayı başardım ama oraya zamanında varmayı başaramadım. Bütün asansörler tekrar yukarı çıkıyordu ve Carina görünürde yoktu.

"Siktir," diye bağırdım, ellerimi saçlarıma gömdüm. "Düşün, Ian."

Eve gitmem gerekiyordu. Sahip olduğu her şey benim evimdeydi. Kaçmadan önce oraya gitmesi gerekiyordu. Tanrım, umarım kaçmaz.

Asansörü beklerken tenim canlı bir tel gibi titriyor, adrenalini beni seğirtir hale getiriyordu. Bulduğum katta kapılar açılmaya başladığında, ofisime koşmadan önce tam olarak açılmalarına bile izin vermedim. Kapımın pervazına tutunarak içeri girdim ve Jared'i masama yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde buldum.

Masamın üzerindeki yeni dosyaları göstererek, "Bazı evrakları bırakmam gerekiyordu," diye açıkladı.

"Ne gördüğünü bilmiyorum ama düşündüğün gibi değil," diyerek ceketimi ve anahtarlarımı almak için yanından geçtim.

Ellerini havaya kaldırarak, "Buna bir metrelik sopayla bile dokunmam," dedi. "Ama Erik'in, küçük kız kardeşinin iç çamaşırları gözüken yarı çıplak bir paltoyla ağlayarak ofisinizden ayrıldığını öğrenmemesini umsanız iyi edersiniz."

"Kapa çeneni Jared," diye homurdandım ve onu iterek geçtim. Kendimi açıklayacak zamanım yoktu ve ona borçlu da değildim.

Carina'ya gitmem gerekiyordu.

CARINA

DAİREMİZİN KAPISININ DIŞINDA DURURKEN, durmak bilmeyen gözyaşlarımı sildim ve derin bir nefes aldım. Bir şeylerin ters gittiğini saklamamın imkânı yoktu. Sadece Vivian Teyzemi gitmesine yetecek kadar iyi olduğuma ikna etmem gerekiyordu. Henüz kimseyle konuşamazdım. Ian eve gelmeden önce içeri girip kendimi ve Audrey'i toparlayıp çıkmam gerekiyordu.

"Carina, bebeğim. Sorun ne?" diye sordu teyzem içeri girer girmez.

"Bu konuda konuşamam. Lütfen," diye boğuldum. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tatlım, endişeleniyorum," dedi beni kollarına çekerek.

"Biliyorum ve anlıyorum ama biraz zamana ihtiyacım var. Benim için Audrey'e bakmaya geldiğin için çok teşekkür ederim."

Yüzümü taradı, kaşları daha da çatıldı ama inatçılığını gördü ve bu gece benden bir şey alamayacağını biliyordu. "İhtiyacın olan her şey için burada olduğumu biliyorsun."

Boğazımdaki yumru cevap vermemi engelledi, ben de onun yerine başımı salladım.

"Audrey sallanan koltuğunda uyuyor." "Teşekkür ederim."

Beni kucaklamak için kendine çekti ve daha fazla gözyaşı serbest kaldı. Vivian onları sildi ve alnıma bir öpücük kondurup gitti.

Dairenin ortasında durmuş, yarattığımız küçük mutlu hayata bakıyordum. Çılgılık atmamak ve her şeyi yerle bir etmemek, yalanın her santimini yok etmemek için içimde her şey vardı.

Tanrım, oraya girip onu adamın kollarında görmek, dudaklarını adamın boynuna dayamak, adamın ellerini kadının kalçalarında tutmak, birbirlerini sevdiklerini söylemelerini duymak, hepsi başımı döndürüyordu. Neyin gerçek neyin yalan olduğundan emin olamayana kadar kaos gibi dönüp durdu. Bir yanım önümdekinden çok daha kötü şeyler hayal ediyor, en kötüsünü çağırıştırıyor, ne zamandır arkamdan iş çevirdiklerini merak ediyordu. Zihnim her zaman sahip olacağım şeyin bu olduğunu haykırıyordu. Her zaman sonuncu olacaktım. Her zaman benden daha iyisi olacaktı.

Aptal, umutlu yanım mantıklı bir açıklama için dua etti, Ian'ın uzaklaştığını hayal edip etmediğimi merak etti. Belki de aldatmıyordu. Belki de sadece bir hataydı.

Bu yanım olumsuz şüpheler altında ezilerek unutulmaya yüz tuttu.

Ian hışımınla içeri girip kapıyı duvara çarptığında ben hâlâ dairenin ortasında duruyordum.

Çılgın gözlerle bana baktı ve beni orada bulmanın rahatlığıyla neredeyse yere yığılacaktı.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Hâlâ buradasın."

"Toplanmaya hazırlanıyorum ve gidiyoruz."

Kapıyı kapattı ve kuduz bir hayvana yaklaşır gibi ellerini havaya kaldırarak yavaşça bana doğru yürüdü. "Göründüğü gibi değil."

Onun uyduruk mazeretine duyduğum öfke içime doldu. Bir an için, Ian'ın ihaneti karşısında Jake'inkinden ne kadar farklı olduğuma neredeyse gülecektim. Jake'le yüzleştüğimde canım yanmıştı ama anlayışla ayrılmıştık. Ian'la ise ruhumun derinliklerinde bir acı vardı. Onun da benimle birlikte hissetmesini istedim. Onun benden daha fazla acı çekmesini istedim. Anlayış yoktu, sadece öfke vardı. "Ne kadar da orijinalsın, Ian," diye hırladım ona.

"Biliyorum. Kulağa klişe geliyor ama doğru. Geldi ve duygularını itiraf etti ve ben ona kendimi açıklamaya çalıştığımda, o sadece devam etti. Ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Şok olmuştum. Onu ittim, Carina. Hiçbir şey olmadı. Söz veriyorum."

Yine de yaklaştı ve ben de kendimi tuttum, beni yatıştırsın ve her şeyin yoluna gireceğini söylesin diye kollarına atılmaktan vazgeçmedim.

"Özür dilerim, Carina. Ne yapacağımı bilemedim."

"Bana söz verdiğin gibi onunla konuşmaya ne dersin?" Son kelimedede sesim çatallaştı. Hanna'yı kollarında neredeyse çırılçıplak bulmak ihanetin sadece yarısıydı. Bana onunla konuşacağını söylemişti ama sadece deli kadını ve yükünü yatıştırıyordu. "Senin için soyunmadan önce onu rahat bırakman gerekiyordu."

"Zarar vermeden onu usulca yüzüstü bırakamazsın." "Sadece onunla konuş, Ian."

"O kadar kolay değil," dedi çenesini sıkarak.

Kişisel alanına girerek aramızdaki mesafeyi kapattım. "İşte mesele bu," diye fısıldadım. "Bu kadar kolay işte."

Yüzünü buruşturdu ve hayal kırıklığıyla homurdandı, dönüp bana bakmadan önce güzel yüzünü gölgeleyen bir istifa duygusuyla geri döndü. "Hanna ve Sophie, Erik onları bulana kadar aylarca seks kölesi olarak satıldılar. Eve canlı dönebilen tek kişi Hanna oldu."

Tökezleyerek geri çekildim, itirafı bir kova buzlu su gibi üzerime sıçradı ve vücudumdaki mücadeleyi yok etti.

Vay

anasını.

Satıldı.

Seks köleliği.

Hanna.

Kelimeler havada uçuşuyor ama tutarlı bir bütünlük oluşturmıyorlardı. Bu, hakkında bir şeyler duyduğunuz ama gerçekte asla yüzleşmek zorunda kalmadığınız bir şeydi. Yönetim kurulu odasındaki güçlü ve cesur kadın Hanna'yı hayal ettim ve az önce itiraf ettikleriyle onu bağdaştırmaya çalıştım.

Ama sonra onu Ian'ın kollarında, aşkını ilan ederken ve kendini ona atarken gördüm. Beni mutfakta köşeye sıkıştırıp güvensiz ve küçük hissettirmeye çalışan kadını gördüm.

Ian'ın onunla konuşmakta nasıl zorlandığını anlıyordum - belki de çoğu kişiden daha kırılgandı, ama bu olanları mazur göstermiyordu. Hasarı ve acıyı ortadan kaldırmıyordu.

Beni dinlemeliydi. Beni desteklemeli ve söz verdiği şeyi yapmalıydı.

"Olanlar için üzgünüm ama sana söylediğimde bana güvenmeliydin. Sana bildiklerimi anlattığımda bana güvenmene *ihtiyacım vardı*. Yüzüme gülmene değil."

"Biliyorum," diye boğuldu Ian, gözleri cam gibiydi. "Çok üzgünüm Carina."

Öyle olduğunu biliyordum ama o anda ona bakmaya devam edemezdim. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyip normal bir şekilde dairemde dolaşamazdım.

Gözlerimi sildim ve dik durmaya çalıştım. "Biraz alana ihtiyacım var." "Misafir odasına geri taşınmak ister misin?"

"Hayır, Ian. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bu dairede olmak istemiyorum.

Senin etrafında olmak istemiyorum."

Yüzünü buruşturmasından nefret ediyordum, onu incittiğimi bilmekten nefret ediyordum ama o anda önemli olan tek şey bunu atlatmaktı.

"Peki ya Audrey?" "Onu da yanımda götüreceğim." "Carina-"

"Lütfen, Ian," diye yalvardım. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Seni yarın ararım."

Yüzümü inceledi ve sonunda başını sallamadan önce birkaç kez yutkundu. "Tamam."

Ben ikimiz için de bir çanta hazırlarken Ian Audrey ile oturuyordu. Ona veda öpücüğü verdi ve ben onunla herhangi bir temastan geri çekildiğimde yüzünü buruşturdu. Onun dokunuşunu hissedemezdim, parçalanırdım.

Eski daireme yerleşmem uzun sürmedi. Ian'ın zaten mobilyaları olduğu için eşyalarımın çoğu hâlâ oradaydı. O zamanlar kira kontratımı bitirmek için orayı tutmuştuk. Her şey darmadağın olduğunda geri dönmek için oraya ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim.

Telefonumu elime alıp birini aramayı, yanıma gelmesini istemeyi düşündüm. Ama rehberime göz attığımda, bana bu konuda yardımcı olacak hiç kız arkadaşım olmadığını fark ettim. Geçtiğimiz iki yıl kendimi işe vermemden ve herkesi kendimden uzak tutmamdan ibaretti.

O zaman Ian'a , ihtiyacım olan her şey ondaydı.

Şimdi burada, çoğunlukla boş bir dairede, başladığım yere dönmüş oturuyordum.

Tek başına.

27 CARINA

Ertesi sabah işe gitmeden önce Audrey'i bıraktığımda VIVIAN TEYZE bana şüpheli bir bakış attı. Neyse ki şişmiş, kabarık gözlerimle ilgili meraklı sorular sormadı. Beni iyi tanıyordu ve zamanla açıklayacağımı biliyordu.

İşin, hayatımın şu anda içinde bulunduğu karmaşadan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olacağını düşünmüştüm. Jake'le ayrıldığımızda bu taktik işe yaramıştı. Kendimi sözleşmelere ve müşterilere gömmüştüm ve bu acımı bastırmıştı. Şimdi ise ellerim klavyemin üzerinde donmuş bir şekilde oturmuş, çoktan kararmış olan bilgisayar ekranıma boş boş bakıyordum.

Aklımı başımdan alamadım.

Hep bu durumda mı olacaktım? kız.

Hayır, Ian aldatmamıştı. Hanna'nın onu takip ettiğini ve buna bir son verdiğini söylediğinde ona inanmıştım. Ama her zaman figüran olan, önceliği olmayan kız ben mi olacaktım? Ian, Hanna'nın duyguları konusunda o kadar endişeliydi ki benimkileri tamamen göz ardı etmiş, beni onunla konuşacağına inandırmıştı.

En büyük, en ürkütücü soru, Ian ve benim bunu atlatıp atlatamayacağımızdı.

İstiyor

muydum? Evet.

Bu cevap yüksek sesle ve net bir şekilde geldi. Onu seviyordum. Ailemizi seviyordum. Ama belki de sadece ben sevdim. Belki o da beni sevmiyordu. Belki de sadece Audrey için yapıyordu.

"Carina."

İsmim beni düşüncelerimden sıyırdı ve Jake'in kapımda dikildiğini, kaşlarının birbirine yaklaştığını gördüm.

"Selam. N'aber?" Alaycı bir ton vermeye çalıştım ama çok tizdi ve Jake beni çok iyi tanıyordu.

"Adını birkaç kez söyledim."

"Özür dilerim," diye kendi kendime güldüm ama sesim boğuk çıktı. "Sadece düşüncelere dalmıştım."

"İyi misin?"

Belki de sorusunun ardındaki endişe ve samimiyetti. Belki de Jake olduğu ve en iyi arkadaşıma en yakın kişi olduğu içindi. Bilmiyordum ama ağzımdan çıkan sonraki sözcükler ikimizi de şok etti. "Beni sevdi mi?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, ağzı bir balık gibi açılıp kapandı, sonra elini yüzünde gezdirdi ve kapıyı kapatıp ofisimin derinliklerine doğru yürüdü.

"Carina, seni hâlâ seviyorum. Jackson ve ben ikimiz de seni seviyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi? Birlikte paylaştıklarımızın yalan olmadığını?"

Derin sesi tutkuyla çınliyordu ve her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum. Derinlerde, acının ötesinde, hepimizin birbirimize derinden değer verdiğimiz biliyordum. Ama Ian'la olan bu şey beni yıpratıyor ve bütün olduğunu düşündüğüm şeylerde çatlaklar oluşturunuyordu.

Cevap vermeden önce boğazımdaki yumruyu yuttum. "Biliyorum ve neden yürümediğini de biliyorum. Ben sadece... bir an yaşıyorum."

"Bunlara iznin var ama kendine yeterince ayırmıyorsun." Kalçasını masamın kenarına yasladı ve değerlendirci bakışlarıyla aşağıya baktı. Dış görünüşümün ardında bulabileceklerinden korkarak çenemi daha yukarı kaldırmaya ve omuzlarımı geriye çekmeye çalıştım. "Bu Ian'la mı ilgili?"

Ve işte böyle, kendimi desteklemek için kullandığım ince kabuk çatladı ve Jake bulanık bir figüre dönüştü. Barajda küçük bir çatlak oluştuğunda paramparça oldu ve her şey dışarı akmaya başladı.

İlk hıçkırık serbest kaldığında Jake bana ulaştı. Eski nişanlımın kollarında bu kadar açık ağladığım için utanarak yüzümü kapatmaya çalıştım. Şu anda babamın içeri girdiğini hayal edebiliyordum. Bana böyle söylediğini ilan ederdi - kadınların çok zayıf olduğunu ve önemsiz şeyler için ofiste ağladığını.

Ama Jake hiçbir şey söylemedi, bana sarıldı ve başımı göğsüne gömüp son yirmi dört saattir içimde tuttuğum her şeyi serbest bırakmama izin verdi. Elini saçlarımda üzerinde gezdirdi ve her şeyin yolunda olduğunu fısıldadı. Her ağlayışında tüm vücudum titriyordu.

ve sonsuza dek sürecek gibi görünüyordu, hiçbir şey kalmayana kadar enerjimi tüketiyordu.

Sonunda gözümdeki son damla yaşı da akıttıktan sonra birkaç nefes çekebildim ve hiçbir şey olmamış gibi yanaklarımı silmeye çalıştım.

Jake sırtımı ovmaya ve bana devam etti. Bize yaptıkları için onu affetmemin nedeni buydu. Arkadaşlığımızın hatalarımızdan daha önemli olduğuna karar vermemin nedeni buydu. Çünkü ne olursa olsun, yargılamadan benim yanımdaydı. O benim en iyi arkadaşımdı.

"Özür dilerim," dedim vıcık vıcık sesimle. "Hormonlarım hâlâ deli gibi."

Jake yüzümü ellerinin arasına aldı ve lisedeki erkek arkadaşımın ayrıldığında bana verdiği rahatlatıcı gülümsemenin aynısını verdi. "Özür dilemene gerek yok. Her zaman odadaki en güçlü kişi olmak zorunda değilsin."

"Biliyorum, ama olmak istiyorum."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır... pek değil."

"Tamam." Geri çekildi ama sanki her an parçalanacakmışım gibi ellerini kollarımın üstünde tuttu. "Fikrini değiştirirsen, bir telefon uzağındayım. Gülmek istersen Jackson'ı açarım."

Jackson'ın beni neşelendirmeye çalıştığı düşüncesi bile küçük bir kahkaha atmama neden . "Tamam. Teşekkür , Jake."

"Ne zaman istersen. Neden eve gidip günü o güzel bebekle geçirmiyorsun? Seni neşelendirecektir."

"Biliyor musun? Sanırım yapacağım."

Günü Audrey ile geçirmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Onun küçük kıkırdamaları ve sürekli tekmeleyen tıknaz bacakları kendimi daha hafif hissetmemi sağladı. Ağrıyı uzak ve daha az yaptı.

En azından o uyuyana ve telefonum Ian'dan gelen bir mesajla titreyene kadar.

Seni rahat bırakacağımı söyledim ve bırakıyorum da ama bütün gün senden haber alamadım. Her şey yolunda mı? Audrey iyi mi? O nasıl? Öksürmek mi?

Audrey'nin geçen haftaki öksürüğü hâlâ geçmemişti, bir kaybolup bir geri geliyordu ve onun endişesi karşısında göğsüm sıkışıyor, bana onun gerçekten iyi bir adam olduğunu hatırlatıyordu. Sadece iyi bir adamdı, henüz göremiyordum.

Ben: Her şey yolunda. şimdilik babamda kalıyoruz.

Bu bir yalandı ama henüz eve gelmesine izin veremezdim. Her şeyi düşünmek için hâlâ zamana ihtiyaım vardı.

Daha önce mesaj atmadığım için özür dilerim. Sadece... zamana ihtiyaım var.

Ben: Yarın ararım, Audrey ile bir şeyler ayarlırsınız, böylece onu görebilirsiniz.

Hemen uyurken bir fotoğrafını çektim ve telefonumu uçak moduna alıp sehpanın üzerine bırakmadan önce ona gönderdim. Ian bana ne söyleyeceğini her zaman bilirdi ve hazır olmadığım bir şeyi yapmak için ayartılmak istemiyordum.

On dakika sonra kapı çalındığında kalbim göğsümde sarsıldı.

Kahretsin. Bana yer vereceğine söz vermişti, zorlamayacağına söz vermişti.

Titreyen uzuvlarımla üzerinde durdum ve sanki diğer tarafta beni bekleyen bir bomba varmış gibi kapıya doğru ilerledim. Her adımda kaslarım daha da geriliyordu, ta ki kopacağımdan emin olana kadar. Sessizce içeri eğilerek, gelen o olursa diye orada olmadığım numarasını yaptım. Gözetleme deliğinden baktığımda koyu renk bir sa ve rahat bir gülümseme buldum.

Sadece Ian'ın değil.

Bunun saçlarında tuz ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Kapıyı açtığımda glmseyan bir Kent'le karşılaştım.

"Sürpriz."

Onu gördüğüme sevinmediğimden değil ama Kent daha önce hiç evime gelmemişti. Aramızda bir dostluk oluşmuştu ama bu dostluk toplantılar ve sonrasında içilen içkiler dışında nadiren dışarıya taşardı.

Tereddütlü bakışlarım üzerine açıkladı. "Jake Daniel'a, Daniel da bana söyledi. Hediyeyle geldi," dedi sevinçle, bir şişe pahalı burbonu havaya kaldırarak.

"İki iemem," dedim donuk bir bakışla.

Kaşları çatıldı ve önce şişeyle, sonra da kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Pompalayıp boşaltma gibi bir şey yapamaz mısınız?"

diye sordu, şişeyle göğsümü işaret ederek.

İçemeyeceğime dair endişesi ve çözümü, yapabileceğimi bilmediğim bir kahkahayı serbest bıraktı. Yüzümde bir gülümseme oluşması ve göğsümün gözyaşlarından başka bir şeyle titremesi canımı yaktı.

Ama aynı zamanda gerçekten iyi hissettirdi.

İlk defa tünelin ucunda bir ışık parıltısı gördüm

-Belki eninde sonunda her şey yoluna girecekti. Zarar görmüştüm ama kırılmamıştım.

Başımı sallayarak kenara çekildim ve onu içeri aldım. Kapı kapandığında diğer elinde bir market poşeti tutuyordu. "İyi ki dondurma getirmişim. Şimdi civciv filmleri izleyip birlikte ağlayalım. Olivia bana bunun kadınların kalp kırıklıklarında hayatta kalma kiti olduğunu söyledi."

Bir kahkaha daha ve bu sefer daha az acıttı.

Gece boyunca birkaç kahkaha daha attı, her biri bir daha kolay geldi. Bir gece önce olduğu gibi yalnız hissetmemek güzeldi. Fark ettiğimden daha fazla arkadaşım olduğunu hatırlattı.

Hepsi güzeldi... ama Ian değildi.

DERİN BİR NEFESLE, geçen hafta yapmam gereken şeyi yapmak kendimi hazırladım. Carina konuyu bana açtığı anda yapmam gerekeni.

Parmak uçlarımı Hanna'nın açık kapısına vurdum ve kalbim göğsümde gümbürdemiyormuş gibi görünmeye çalıştım. Beni orada dikilirken bulduğunda yüzünde beliren pişmanlık ifadesi, ikimizden birinin kendini tutması gerektiğini anlamamı sağladı.

"Lütfen yapma, Ian." Bakışlarını masasının üzerindeki kâğıda kilitlemiş, çenesini sıkıyordu.

İçimdeki ağabeylik duygusu ona daha fazla acı çektirmek istemiyordu ve beni geri adım atmaya ve onun isteklerine uymaya teşvik ama Carina orada olmamın itici gücü olmasa bile konuşmamız gerekiyordu.

"Hanna, sen benim ailemsin. Bunu konuşmamız gerek."

"İşte daha iyi bir fikir: Bu konuyu hiç konuşmayalım."

"Cazibesini anlıyorum ama işe yaramayacak. Tatiller yaklaşıyor ve birbirimizin etrafındaki tüm garip sessizlikleri ortadan kaldırmalıyız."

İçini çekti, koltuğuna geri oturdu ve sonunda bana sinirli bir bakış attı. İyi oldu. Bu, içeri ilk girdiğimde utanarak bakmasından çok daha iyiydi. "O zaman bırakın garip sessizlikler olsun."

"İşte sorun burada." Kapıyı arkamdan kapattım ve onun ofis koltuklarından birine yerleştim. "Erik fark ederdi, sonra ne olduğunu anlar ve beni öldürürdü çünkü beni daha çok sevdiğine inanmak istesem de hepimiz biliyoruz ki sen onun bir numarasısın. Seni incittiğimi öğrenir ve hemen öldürür."

Ben. Ve büyütmem gereken küçük bir kızım var. Yani ölüm buna gerçekten gölge düşürür."

Benden başka bir yere bakmaya çalıştı, birkaç kez yutkundu, tereddüt etti, ama ben onu bekledim. Bundan kaçınamazdık, kaçınamazdım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sonunda. "Bu bir hataydı."

"Özür dileme. Sana söyledim, benimle her şeyi konuşabilirsin."

Başını sallayıp dişlerini alt dudağına geçirdiğinde konuşmayı bitirdiğini anladım ve anlamasını sağlamam gerekiyordu. şekilde bırakamazdık.

"Dinle Hanna," diye başladım, öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Biz bir aileyiz ve küçük bir aşk ilanı bizi yıkamaz. Çünkü mesele şu ki, paylaştığımız şey senin hak ettiğin o derin romantik aşk değil. Bu romantizm, çiçekler, randevular, yağmurda öpüşmeler gibi bir aşk değil." Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve onu çabucak sildi. Yanına gidip ona sarılmak, durumu onun için daha iyi hale getirmek istedim ama yapamadım. Bunu duymaya ve daha da önemlisi buna inanmaya ihtiyacı vardı. "Benim için hissettiğin şey rahatlık. Yanında kendin olmana izin verdiğin tek bekâr erkek benim. Ve olağanüstü bir numune olmama rağmen," diye göz kırptım ve küçük bir kahkaha attım, "Ben senin için değilim. Bakmana izin verdiğinde o dışarıda bir yerde."

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedi başını sallayarak.

"Hayır, Hanna. *Yapabileceğini* biliyorum." Daha fazla gözyaşı süzülürken zümrüt gözlerini benimkilere kaldırdı. "Zor olduğunu anlıyorum, ama bir gün gününe devam ediyor olacaksın ve bunun farkına bile varmayacaksın - romantik bir randevudasın ve birine onu sevdiğini söylüyorsun - gerçekten sevdiğini. Ve ben bunu izlemek ve sana söylemişim diyen kişi olmak için sabırsızlanıyorum."

Küçük bir kahkaha daha. "İan..."

"Seni seviyorum Hanna, ama hak ettiğin sevgi gibi değil."

Bir kez daha başını salladı ve masanın etrafından dolaşmak için ayağa kalkmadan önce birkaç kez daha kokladı. Ben de ayağa kalktım ve onu yarı yolda karşıladım, küçük bedenini bedenime çektim ve ona sarıldım. Birkaç damla daha gözyaşı döktü ama sonunda geri çekildi ve gülümsedi.

"Ama, hey," diye başladım, gözlerim uyarmak için kısılmıştı. "Bir daha asla böyle iç çamaşırı giyme. Sen genç bir bayansın ve böyle bir masumiyeti gören her erkeğin gözlerini oymak zorunda kalırım. Bir muumuu denemelisin. Erkekler muumuu'lara bayılır."

Geri adım attı ve göğsüme bir tokat attı. "Ha. Ha. Ne kadar bilgece bir tavsiye."

"Ben burada Yoda'yım. Kısaca, ilişkilerin Gandhi'si." "İlişkilerden bahsetmişken," diye söze başladı, saçlarını kulağına. "Carina ile aranızı ben mi bozdum?"

Dudaklarımdan hemen bir inkâr dökülsün istedim ama emin değildim. Biraz önce ona mesaj atmıştım ve benden biraz daha zaman istemişti. Korku boğazıma kadar tırmanmıştı, ama boşluğu kalıcı hale getirmek istemediğine inanarak onu zorladım.

"Her şey yoluna girecek." Dizlerimi bükerek Hanna'nın sözlerimi anladığından emin oldum. "*Hepimiz* iyi olacağız." Başını salladı ve ben de derin bir nefes aldım. Bundan sonra söyleyeceklerim onu mutlu etmeyecekti ama bunun olması gerekiyordu. "Carina'dan özür dilemeni istiyorum."

Gözleri iri iri . "Ian-" diye itiraz etti.

İfademi sertleştirdim. "Yapmalısın Hanna. En azından bunu hak ediyor, ama aynı zamanda bunu yapmana ihtiyacım var, böylece bunu düzeltebiliriz. İkiniz de benim ailemsiniz ve bir noktada aynı odada olabilmenizi istiyorum ve bu da oldukça büyük bir özürle başlar."

Yutkundu ve tekrar başını salladı. "Tamam."

"Teşekkür ederim, Küçük Brandt."

Son bir kez kucaklaştık ve Erik'e bundan asla bahsetmemenin en iyisi olduğu konusunda anlaştık ve sonra eve doğru yola çıktım.

Boş evim.

Tanrım, kızlarımı özlemiştim. Sadece bir gün olmuştu ama boş bir eve gelmekten nefret ediyordum. Beni karşılayan bebek miyavlamalarını ve mutfakta dans eden Carina'yı özledim. Telefonuma baktım, uyuyan Audrey'e baktım, onları arama isteğime zorlukla karşı koydum.

Babasında olduğunu söyledi ama ben daha iyi biliyordum. Dairesine geri dönmüştü. Yalnız kalmak isterdi, kendini açıklamak zorunda kalacağı bir yerde değil. Neredeyse benimkine gitmek için sola dönmek yerine onun evine gitmek için sağa dönecektim ama dönmedim.

Bunun yerine kendime yarın, yarın kızlarımı almaya gideceğime söz verdim.

CARINA

KENT iki film ve bir şişe burbonun neredeyse yarısı için kaldı.

Bir Uber çağırdı ve birinin kışının tekmelenmesini istersem onu aramamı söyledi.

Arkadaşımın olması güzeldi. Tam da ihtiyacım olan şeydi çünkü Kent'le geçirdiğim zamanın tadını çıkarırken, geçen her saniye, yanımda gülen Ian'ın olmasını ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Hâlâ incinmenin ötesindeydim ama acıma rağmen onu istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Olanların üstesinden gelmek istiyordum. Henüz bizden vazgeçmeye hazır değildim.

Kent gittiğinde, hırpalanmış kalbimin üzerinden bir ağırlık kalkmıştı. Ian'ı aramak istedim ama saate baktığımda çok geç olmuştu ve Audrey huysuzdu. Kendime sabah daha az yorgun olduğumda onu arayacağıma söz verdim.

Audrey'nin öksürüğü öncekinden biraz daha kötüydü ve onu beslemeye çalıştığımda hiçbir şey yapmadı. Sonunda bayılına kadar huysuzlanıyor ve inleyip duruyordu.

Çılgınlıkları beni derin bir uykudan uyandırmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kendini yüzü kıpkırmızıydı. Ağlamayı sadece öksürdüğü zaman kesiyordu. Onu rahatlatmak için kucağıma aldığımda sıcaktı. Çabucak battaniyeyi üzerinden çektim ve ateşini ölçtüm.

Yüz bir nokta dokuz yazdığında damarlarımda adrenalin dolaştı. Hızlı bir Google aramasından sonra onu soydum ve nöbetçi hemşireyi ararken ona sarıldım. Hemşire ona Tylenol verebileceğimi ve ateşini düşürüp düşürmediğine bakabileceğimi söyledi. Düşürmezse hemen getirmemi söyledi.

Audrey ilaca çok kızmıştı ve ilacın ne kadarının ağzına gittiğinden emin değildim. Ateşini düşürmek için ılık bir bez kullandım ve onu beslemeye çalıştım ama yemedi. Sonunda göğsümde tekrar uyuyana kadar ağladığında, birkaç damla gözyaşı dökmesine izin verdim. Bebeğimi acı içinde görmekten ve ona yardım etmek için ne yapacağımı bilememekten nefret ediyordum. Ben kıpırdamadan otururken ve Ian'ın yardım etmek için orada olmasını dilerken o uyudu ve arada bir öksürdü.

Çok geçmeden Audrey tekrar kıpırdandı ve bir öksürük kriziyle daha uyandı. Cildi zamankinden daha sıcak yanıyordu ve ateşini tekrar ölçtüğümde yüz dört olduğunu gördüm.

Panik nefesimi çaldı ve derimi çok sıkı çekti. Kan başıma doğru çok hızlı akıyordu ve emindim.

Titreyen ellerimle onu araba koltuğuna oturttum ve çantasını kaptığım gibi acile gitmek için merdivenlerden aşağıya koştum, bu sırada sürekli konuşuyor ve onu teskin ediyordum. Ağlamalarından beni duymuyordu.

Acil servise girdiğimde bilgilerimi aldılar ve şaşırtıcı bir şekilde boş bir oda vardı, biz de hemen giriş yaptık. Bir dizi test yaptılar ve biz sonuçları beklerken Audrey uyudu.

Işıklar sönükken ve Audrey'nin hırıltılı öksürüğü odadaki tek sesken, tüm adrenalin vücudumdan aktı ve tuttuğum gözyaşlarım geldi. Son iki gün içinde en son ne zaman bu kadar ağladığımı hatırlamıyordum.

Yorgun ve bitkin düşmüştüm ve bunu tek başıma yapmak istemiyordum.

Saat sabahın üçüydü ve açmayabileceğini biliyordum ama denemek zorundaydım.

"Alo?"

Ian'ın uykuda sertleşen sesi gözyaşlarını daha da artırdı. "Carina?

Bebeğim, sorun ne?"

"Ian." Adını zar zor .

"Lütfen konuş benimle. Lütfen. ?"

Sesindeki paniği duyabiliyordum ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Audrey'nin öksürüğü çok kötüydü ve ateşle uyandı. Düşürmeye çalıştım ama daha da yükseldi. Ve çok üzgündü."

"Carina, neredesin?"

"Cincinnati Çocuk Hastanesi. Test sonuçlarını bekliyorlar. Sadece... Sana ihtiyacım var."

"Yola çıkıyorum. Dayan bebeğim. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." "Tamam. Teşekkürler, Ian."

Yolda olduğunu bilmek bile beni düşündüğümünden daha fazla sakinleştirdi. Ve sonunda kapıdan içeri girdiğinde, ilk kez nefes alabildiğimi hissederek kendimi kollarına atmakta tereddüt etmedim.

"Teşekkür . Teşekkür ," diye tekrar tekrar fısıldadım.

Arkasına yaslandı ve yüzümü avuçlarının arasına alarak yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Artık buradayım. Tamam. Bunu halledeceğiz. Yalnız değilsin."

Boğazımdaki yumruyu aşacak kelimeler bulamadığım için başımı sallamakla yetindim. Audrey'nin küçük bebek yatağında uyuduğu yere doğru yürüdü, onu uyandırmamak için sadece bakıyordu.

"O iyi mi?"

"Evet. Sadece doktorun gelip bize sorunun ne olduğunu söylemesini bekliyoruz."

Beni tekrar kollarına çekti ve parçalanacağımdan emin olduğumda beni tuttu.

"Ian," diye mırıldandım göğsüne doğru. "Bunu tek başıma yapabileceğimi sanıyordum ama yapamam. Bunu yapmak için yanımda olmana ihtiyacım var. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve sensiz bunu yapabilecek kadar güçlü değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu üstümden, saçlarımı okşayarak. "Sen Carina Russo'sun, hepsinin hükümdarı. Bana ihtiyacın yok. Ben sadece güzel görünmek için buradayım."

Bir şekilde boğuk bir kahkaha atmayı başardım ve kollarında güç bularak ona daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim, Ian. Beni her zaman güldürüyorsun."

"Bir dahaki sefere şakalarımı gözlerini devirdiğinde bunu sana hatırlatacağım." Gümüş gözlerine bakana kadar saçlarımı çekiştirdi. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu ve bizi duvara dayalı iki sandalyeye oturttu. Beklerken hiçbir şey . Orada öylece oturduk, el ele tutuştuk, birbirimizin can simidi olduk. Doktor tekrar içeri girdiğinde, bize kızımızın solunum yetmezliği olduğunu söyledi. ry Syncytial Virüs. Oksijen seviyesinin düşük ve susuz kaldığını söyledi. Bir hemşire ona takmak için geldi ve yedi deneme yaptı. Ben onun elini tuttum, Ian da bana sarıldı, ikimiz de küçük kızımız için güçlü olmaya çalıştık.

Her şeyi bağlayıp onu izlemeye başladığımızda güneş doğmak üzereydi.

Ian sırtımı ovarak, "Neden biraz uyumuyorsun," diye önerdi.

"Hayır. Bana ihtiyacı olursa uyanık olmak istiyorum."

"Hep burada olacaksın. Sadece gözlerini dinlendir. Şimdilik ikinizle de ben ilgileneceğim."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu ve eğilip yanağına nazik bir öpücük kondurmadan önce sarsakça başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Senden başka bir yerde olmak istemezdim."

İki gün sonra dairemize girdiğimizde, minnettarlık içinde yere yığılabılır ve bir daha asla çıkmayacağıma söz verebilirdim. Hastanede kalmak en kötüsüydu. Bir hastanede kalmak, çünkü dünyanın merkezi hasta, epey korkunç bir şey.

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdi Carina, araba koltuğunu kanepenin yanına bırakıp arkasına yaslandı.

Onu düşünmeye ve gerçek bir yatakta uyumaya ikna etmeye çalıştım ama Audrey'nin yanından ayrılmayı reddetti. Onu makinelere bağılı olarak izlemek hayatımın en uzun iki günüydu. Ama sonunda buna değdi çünkü artık eve dönmüştük. Audrey'nin biraz öksürüğü ve tıkanıklığı vardı ama yemek yiyordu ve genel olarak çok daha mutlu bir bebektir.

İki kızımın da yeniden gülümsediğini görmek güzeldi.

"Onu besleyeceğim ve sonra uyutacağım." "Kulağı hoş geliyor. Akşam yemeğı sipariş edeceğim. Hamburger?"

"Hayır. Köşedeki İtalyan restoranı harika olur." Bir kahkaha atarak menüyü çıkardım ve siparişimi verdim. Kim bilebilirdi ki Carina'nın seçimlerimi düzeltmesinden büyük zevk alırdım. Yemek siparişi verildiğinde oturma odasına geri döndüğümde Audrey'yi hayatında bir gün bile yemek yememiş gibi yapışmış buldum.

"Bunu en güzel şey olarak görmeyeceğimi hiç sanmıyorum."

Carina bana gülümsedi ve sonra Audrey'e dönerek onun tombul yanağını okşadı.

"Yani, beni yanlış anlama. Öpüşmeyi ve göğüslerinle oynamayı özledim ama sanırım paylaşabilirim."

Gözlerini devirdi ve göğsüme battı, beni sevdiğini söylediği gibi kalbimi genişletti. Bu onun önemseme şekliydi. Eğer sizi gerçekten umursamasaydı, tepki vermezdi ama her göz kendi itiraftıydı.

Hastanedeysen bizim hakkımızda hiç konuşmamıştık. Hâlâ konuşulmamış pek çok karar vardı ama onun kapımdan çıkışını izlediğimden beri ilk kez her şeyin gerçekten yoluna gireceğini hissediyordum. Söylenmesi gereken sözlere, duyulması gereken özörlere dalmanın zamanı değildi. Hayır, hastanede geçen her gün birbirimizin kayalıkları, cankurtaran sallarmız olmuştuk. Sanki bir ateşkes yapılmış gibiydi, ama artık evde olduğumuza göre, bu ateşkes sadece bir süre daha devam edecekti.

Yemeğini bitirdiğinde Audrey'nin altını değiştirmeyi ve onu yatırmayı teklif ettim. Carina yorgun olmalıydı çünkü hiç karşı koymadan izin verdi. En azından önümüzdeki bir yıl boyunca bebeğimizin iyi olduğundan emin olmak için yanından ayrılmayacağından emindim.

Carina'nın bir süre uyuyacağını tahmin ettiğim misafir odasından çıktığımda yemek torbaları masanın üzerindeydi ama Carina ortalıkta yoktu.

"Carina?"

Mutfağı kontrol ettim ama boştu. Sonunda onu yatağıma uzanmış, yorganın üstünde uyurken buldum, ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Ona sonsuza kadar bakabilirdim, birkaç gün önce onu bir daha yatağımda göremeyeceğimden korktuğumu hatırladım.

Sessizce hareket ederek ayakkabılarını çıkardım ve dolaptan bir battaniye alıp üzerine çektim. Sonra yanına tırmandım.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda hava kararmıştı ve Carina göğsüme tamamen gömülmüştü, nefesinin sıcak pufları boynuma çarpıyordu. Kendime engel olamayarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve alına bir öpücük konduracak kadar geriye kaydım.

"Ian?" diye mırıldandı, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Şşş. Sadece benim. Devam et ve uyu."

"Audrey uyandı mı?"

"Hayır, hâlâ uyuyor."

"Yemek yedin mi?"

"Henüz değil, bebeğim. Seni beklemek istedim."

Yavaşça geri çekilmeden önce vücudu sertleşti. "Özür dilerim, yatağımda uyuyakalmak istememiştim."

Yatağın.

Burayı artık kendi yatağı olarak görmediğinin açıklığa kavuşması, hayatımıza bu kadar kolay devam edebileceğimiz yanılsaması balonumu patlattı.

Yataktan kalktı ve bakışlarımdan kaçınarak saçlarını parmaklarıyla taradı. Sonunda omzunun üzerinden arkasına bakarak zoraki bir gülümseme verdi. "Hadi gidip yiyebiliyorken yiyelim."

"Tamam. Gidip ."

"Hızlıca bir duş alacağım ve seninle dışarıda buluşacağım."

Eski bir tişört ve siyah taytıyla dışarı çıktığında yemeği ısıtmıştım; yüzü makyajdan tamamen arınmıştı. Büyüleyiciydi.

Kolları belime dolanmadan önce sırtıma bastırduğunda tabakları tutuyordum, neredeyse düşürüyordum.

"Teşekkür , Ian. Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Kollarında dönmeden önce sadece bir an tereddüt ettim, yüzünü görmek istiyordum. "Ben her zaman orada olacağım. Olmamı istemesen bile, ihtiyacın olan şey olmak için her zaman bekliyor olacağım."

Mavi gözleri düşmeyen yaşlarla parlıyordu, dudakları dişlerinin arasında yuvarlanıyordu ama geri çekilmedi.

"Carina, çok üzgünüm."

Sonra geri adım atarak gözlerini yere indirdi. "Biliyorum." "Hayır, yok." Kişisel alanına girdim, onu kaldırdım

Böylece ne kadar ciddi görebilecekti. "için üzgün olduğumu düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Seni ne kadar incittiğim için üzgünüm. Senin endişelerini kendi rahatımdan daha önemli hale getirmediğim için tüm bunlar benim hatamdı. Her zaman senin yanında durmam gerektiği için senin mantığını sorguladığım için özür dilerim."

Gözyaşlarından biri serbest kaldığında, yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve başparmaklarımla sildim.

"En çok da Carina, sana başka bir insanın senden daha önemli olduğunu hissettirdiğim için özür dilerim. Çünkü seni seviyorum. Seni düşündüğümde çok daha fazla seviyorum ve sana güvenimin yüzde yüzünü vermediğimde beni sevme şansını kırdığım için çok korkuyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm."

"Ian," diye nefes aldı, sesi titriyordu.

"Bir şey söylemek zorunda , sadece lütfen gitmeyeceğini söyle."

"Gitmeyeceğim."

Bedenimi uçup gitmenin eşiğine getiren üç basit kelime. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Onu öpmek için eğildim ama o geri çekildi ve ben de donakaldım.

"Gitmiyorum ama bunu aşmak için hâlâ zamana ihtiyacımız var. Sadece yanımda sen varken o zamana ihtiyacım var."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

"Anlayışın için teşekkür ederim, Ian." "Senin için her şeyi yaparım."

Küçük bir gülümsemeyle geri çekildi ama benim söyleyecek bir şeyim daha vardı.

"Hanna ile konuştum. Çok az ve çok geç olduğunu biliyorum ama aramızdaki buzları eritmek için onunla konuştum. Sana karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, onu hayatımdan çıkaramam. Benim için çok şey ifade ediyor ve bunu mümkün olan en ailevi şekilde söylüyorum, ama sen ve Audrey benim dünyamsınız ve bunun için uzlaşabilirim. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

Sertçe yutkundum ve ben nefesimi tutarak bunun yeterli olmadığını söylemesini bekledim.

"Sadece bana karşı dürüst ol ve seninle flört etmesine izin verme."

İlk tepkim Hanna'nın flört ettiğini inkâr etmek oldu ama Carina'nın bakış açısından düşündüm ve anladım. "Bunu yapabilirim."

"Tamam o zaman. O zaman yemek yiyelim."

CARINA

O gece misafir odasında uyumaya karar verdim. Kendimi yorganın altında kalmaya zorladım ve koridordan sessizce geçip Ian'ın yatağına girerek beni sevdiğini tekrar tekrar söylemesini talep etmedim.

Ian Bergamo beni severdi.

Sabah ışığına karşı gözlerimi kapattım ve o üç mükemmel kelimeyi söylediği andaki yüzünü hayal ettim.

Üzerime çöküp kollarına yığılmak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istememe neden oldular ama acele etmek istemedim. Duygularımın aceleci davranıp kararlarımı kontrol etmesine ve olup diğer her şeyi görmemi engellemesine izin vermek istemedim. Bu yüzden kendimi tuttum, kendime bir süre verdim.

Her şeyi enine boyuna düşünmek, neden olduğu acıyı hatırlamak ve sevgisinin her türlü şüpheyi ağır basacağından emin olmak için bir an.

Aklım bana bu kadar inatçı olmayı bırakmamı ve makyaj seksine devam etmemi haykırmadan önce yirmi dakika kadar dayanabilmişim. Akşam yemeğimiz boyunca bana gülümsemiş, saçma şakalar ve yorumlarla beni güldürmüştü.

Her nasılsa, vücudumun ısrarlarına rağmen, kendi yatağıma girmeyi başardım. Ama yeni gün, bu yatakta bir saniye daha yalnız kalmamı içermeyen yeni planlar getirdi.

Güneş ışığı üzerime vurarak dün geceden kalan şüphelerimi yok etti.

Ian Bergamo beni seviyordu ve benim de onu ne kadar sevdiğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

Yorganı arkaya atıp Audrey'i almaya ve güne hazırlanmaya gidiyorum, ancak bir not dışında boş buluyorum.

SPA GÜNÜ İÇİN DIŞARI, yakında döneceğim.

SEVGİLER, Audrey ve gelmiş geçmiş en iyi adam

Ian'ın notuna güldüm ve benim haberim olmadan onu almak için buraya nasıl gizlice girdiğini merak ettim. Odadan çıkıp koridoru dinledim ve nerede olduklarına karar vermeye çalıştım.

Ian'ın banyo odasından derinden gelen bir ses *You Are My Sunshine* şarkısını söylüyordu. Beni ona yaklaştıran her adım kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu. Onu görmeyeli sekiz saat olmuştu ve vücudumu sanki sekiz ay olmuş gibi bir heyecan kaplamıştı. Bu hızla giderse, dudaklarım ayrılır ayrılmaz aşkımı itiraf ediyor olacaktım. İçim taşacak kadar doluydu ve artık onu nasıl tutacağımdan emin değildim. Şimdiye kadar nasıl tuttuğumdan da emin değildim.

Kapının aralığından buhar çıkıyordu ve içeri baktığımda Ian'ın Audrey'i geniş göğsüne yasladığını gördüm. Acele etmedim, buğulu camın arkasından onun mükemmel formunu doyasıya seyrettim. Güçlü bacakları ve bir o yana bir bu yana sallanan mükemmel poposu

küçük kızımızı zıplattı. Yumuşak olduğunda bile etkileyici olan kalın boyu. Gömleklerinin dikişlerini her zaman test eden gülünç derecede geniş göğsü. Bir kadının hissetmesi gereken her iyi şeyi bana hissettirmekte asla başarısız olmayan gülümsemesi.

O mükemmeldi ve benimdi. Sadece uzanıp onu almam gerekiyordu.

"Güzel şarkı," diye seslendim, banyoya tam adım atarak.

Başını bana doğru çevirdi ve dudakları mükemmel bir gülümsemeye dönüştü. "Bak kim gelmiş, Peanut."

Audrey onun göğsüne daha da sokularak minik başparmağını dudaklarına .

"Doktor buharlı duşların ona iyi geldiğini söyledi, ben de bir tane alalım dedim."

"Şanslı kız," dedim cama yaklaşp vücudunu tepeden tırnağa tarayarak.

"Bayan Russo, kendimi biraz nesneleştirilmiş hissediyorum," diye alaycı bir şekilde soludu.

Gözlerim en başından beri beni büyüleyen o güzel gri gözlerine geri döndüğünde, artık kendimi tutamadım. "Seni seviyorum."

Şakacı gülümsemesi düştü ve sanki gerçek değilmişim ve her an yok olacaktım gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Seni seviyorum, Ian. Bir daha asla sevmeyeceğimi düşünürken, sen bana kendini sevdirdin. Seni çok seviyorum."

Dudakları, zihni bedenine yetişiyormuş ve henüz bana inandığından emin değilmiş gibi bir gülümsemeye dönüştü, ama sonunda gülümsüyordu.

Ben tepki veremedenden cam kapıyı açıyordu. "Lanet olsun, kadın. O seksi halini buraya getir ve beni öp."

"Ian," diye çığlık attım, beni kıyafetlerim ve her şeyimle kendine çekip öptüğünde. Audrey'i göğsünde tutabilmek için dizlerini bükmek zorunda kaldı ve dudaklarımı yalayıp yuttu. Dili dudaklarıma değdi ama bir hırıltıyla hemen geri çekildi ve alnını benimkine .

"Seni seviyorum. Kahretsin, seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Audrey sanki bu anı hissetmiş ve onun bir parçası olmak istiyormuş gibi, küçük bir bebek miyavlaması çıkararak dikkatleri üzerine çekti.

"Merak etme, bebeğim. Ben de seni seviyorum." Erimiş gözlerini benimkilere çevirmeden önce onun koyu renk saçlarını öptü. "Ama spa günü sona erdi. Baban seni kurulayacak, hayatında uyuduğun en hızlı uykuya daldıracak ve ben de annenin yanına dönüp bu duş duvarına karşı onunla sevişeceğim."

Bacaklarım beklentiyle birbirine sürtündü.

"Acele etsen iyi olur," diye fısıldadım.

Dışarı çıktı ve Audrey'i bir havluya sardı, bir çift pantolon giydi ve dışarı çıkmadan önce beni işaret etti. "Soyun ve ben dönene kadar o amcığa dokunma."

"Bu hiç eğlenceli değil."

"Olacak. Söz veriyorum. Planlarım var." "Seni seviyorum."

"Sana bu çılgılığı attıracağım." "Güzel."

"Ben de seni seviyorum."

Audrey mesajı almış olmalıydı çünkü ben bulaşık yıkamayı bitirdiğimde o geri dönmüştü. Duşa girdi, boyunu okşayarak ben duvara yaslanana kadar bana doğru sinsice yaklaştı.

"Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Sanırım ben aşkımı itiraf edene kadar beni becerecektin.

Ama yapabileceğinden emin değilim."

Göğsünden alçak bir kıkırdama yükseldi. "Meydan okuma kabul edildi, Bayan Russo."

Tekrar tekrar tamamladığı bir meydan okuma.

EPILOG

CARINA

"SİZLER İÇİN BİR SAKINCASI YOKSA, şimdi nişanlımı ofiste becermeye gidiyorum."

Gözlerimi Ian'a çevirdim. "Aman Tanrım, Ian." Erik ve Jared gülerek başlarını salladılar. "Ben senin nişanlın değilim."

Olmak istemediğimden değil ama henüz o noktada değildik. Ayrıca, Meghan Markle tarzı destansı bir düğün istiyordum ve Londra ofisinin açılışı ile Wellington and Russo'nun yeni departmanının kurulumu arasında ancak vasat bir düğün yapabildim.

"Biliyorum," diye hemen kabul etti Ian, dolgun dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Ama bununla dikkatini dağıtabileceğimi ve seni becermekten kurtulabileceğimi düşündüm. Ayrıca, belki yeterince söylersem gerçekleşir."

"Tanrım," diye mırıldandı Jared. "Yani, masa başı seks."

"Sessiz olun çocuklar," diye uyardı Erik. "Sanırım zavallı Laura ofisinizden gelen sesler yüzünden travma geçiriyor."

Yüzüm kızardı ve beni sürekli ofis seksine için Ian'a ters ters baktım. Zor değildi ama yine de.

"Laura?" Jared neredeyse bağıırıyordu. "İki ofisiniz arasında kalan benim. Travma geçiren *benim*. İkiniz de gürültücüsünüz."

Gözleri Erik ve Ian arasında gidip geliyordu ve iki adam da rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Bu arada..." Çantamı omuzlayıp kapıya doğru yöneldim. Ian arkamdan, "Uzun bir öğle yemeği molası vereceğim," diye açıkladı.

Ofisten dışarı adım attığımda Hanna'yı Ian'ın kapısının yanında dururken buldum. Kısa bir süre göz göze geldikten sonra parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı.

"Oh, umm," diye kekeledi Ian . "Bu bekleyebilir mi, Hanna?"

Gözleri benimkilere kaydı ve öfkemi gizlemek için hiçbir şey yapmadım. "Aslında Carina ile konuşmayı umuyordum."

"Bu Carina'ya bağlı."

Arkamdan Ian'ın rahatsızlığını hissedebiliyordum ama desteğini de hissediyordum. Eğer Hanna'nın gitmesini istiyorsam, bunu gerçekleştirecekti. Onu bu yüzden daha da çok seviyordum ama sessizlikteki gerilim yeterince uzun sürmüştü.

"Konuşabiliriz."

"Ofisimi kullanabilirsin. Jared'e bazı şeyleri danışmam gerekiyor."

Hanna başını salladı ve yutkundu. Ofise girdik ve kapıyı kapattım. Bana saldırmak için bekleyen bir kaplanmışım gibi baktı ve belki de öyleydim. Yalan söylemeyecektim; bu konuşmanın ne hakkında olacağını tahmin etmekte tereddüt ediyordum. Hanna'yı anladığımı sanmışım ama o her seferinde yanıldığımı kanıtlamıştı, bu yüzden kollarımı kavuşturmuş, ne düşündüğümü belli etmeden duruyordum.

"Çok özür dilerim," dedi usulca. Cevap vermediğimde, pişmanlık dolu gözlerini benimkilere dikti ve ben yine de boyun eğmedim. "Ian'ın bana ne olduğunu sana anlattığını biliyorum ve aptalca bir şekilde kendimi Ian'a karşı hissettiğim rahatlığın aşk olduğuna inandırdım. Bahane bulmaya çalıştığım değil, çünkü bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey hatalı olduğum, hem de çok hatalı olduğum ve üzgün olduğum."

Duruşumu yumuşattım, kollarımı iki yanıma indirdim ama yine de donup kaldım. Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Ian benim ailem, ama sen de onun ailesisin. Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama en azından samimi olabilmemiz için beni affedebileceğini umuyordum."

Bildiğim bir şey varsa o da rahatlığın bize çılgınca şeyler yaptırdığıydı. En iyi arkadaşınızla nişanlı kalmak ve bunu yürütmek için üçlü yapmayı önermek gibi. Hepimiz hata yaparız ve Hanna'nın kendi hatası için özür dileyecek kadar cesur olmaya çalışmasına bakınca onu affedecek kadar kadın olabileceğime karar verdim.

"Yaptığın şey boktandı."

"Biliyorum," dedi, çenesi biraz titrese de yüksek tutarak.

Bir

az. "Bu yanıltı."

"Biliyorum."

Bir adım öne çıktım ve parmağımınla uyardım. "Ve eğer

Bir daha böyle bir şey yaparsan, üzerine cehennemi yağdırırım."

"Bu adil."

Geri adım atarak rahatlardım ama yine de sert bir bakış attım. "O yüzden işi berbat etme ve ellerini kendine sakla, bence sorun çıkmayacak."

İlk kez omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim Carina." "Biz arkadaş değiliz," diye açıkladım. "En azından şu anda değiliz."

"Hak ettiğimden fazlası."

"Öyle."

Hanna sessizliği bozmadan önce bir süre daha birbirimizi düşünerek durduk.

"Tamam. Sadece özür dilemek istedim. Sizi yalnız bırakayım." Etrafımdan dolandı ama tam eli kolu çevirirken onu durdurdum.

"Hanna." Omzunun üzerinden döndü. "Hazırladığın mali tablolar harikaydı. Umarım bunu Wellington ve Russo'daki çocuklar için kullanmamın bir sakıncası yoktur."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Teşekkür ederim. Ve devam et. Sadece bunu en iyi nasıl yapacaklarını bir kadının öğrettiğini bildiklerinden emin olun."

"Tabii ki."

Hepimiz hatalar yaptık ve Hanna ile yakın olabileceğimizden emin değildim. Ama aramızda bir anlayış vardı ve biz kadınların en azından ofiste birbirimizin arkasını kollamamız gerekiyordu. Bir gün ona, ofis dışında da arkamı kollayacak kadar güvenebileceğimi umuyordum çünkü güçlü kadın arkadaşlıkları her şeyin en iyisiydi.

Hanna gider gitmez, Ian gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde içeri girdi. "Her şey yolunda mı?"

"olacak," dedim ve kollarına atıldım.

"Güzel." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi, şu ofis seksi hakkında. Ne düşünüyorsun? Masanın üzerine eğilmeyi mi yoksa bacaklarını belime dolayarak üstte olmayı mı?"

Arkama yaslandım ve ikimiz de aynı konuştuk.

"Eğildim," dedi.

"Üstte."

Ian'a karşı her zaman yaptığım şeyi yaparak başımı salladım ve gözlerimi devirdim.

"Git kapıyı kilitle, Bergamo."

"Peki efendim."

HANNA

Altı ay sonra

"HARİKAYDI CARINA," dedi Daniel .

Onun sesine bayılırdım. Yemekte her konuştuğunda, kendime sesinin derin tınısında kaybolmamam gerektiğini hatırlatmam ya da dudaklarının kelimeler üzerinde hareket edişine bakmamam için kendimi zorlamam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Carina. "Hey, ben de yardım ettim," diye itiraz etti Ian. "Salatayı Ian yaptı."

"İyi iş çıkardın dostum. Hepimiz senin aşçılık başarılarınla gurur duyuyoruz," dedi Erik ve Ian'dan bir parmak aldı.

Ian ve Carina ayda birkaç kez yaptıkları gibi herkesi akşam yemeğine davet etmişlerdi. Carina herkes için yemek yapmayı, Ian da Carina'yı mutlu etmeyi seviyordu.

Masanın üzerinde el ele tutuşan mutlu çifte bakarken, son altı ayda ne kadar yol kat ettiğimizi düşünmek çılgıncaydı. Carina ve ben, erkeklerin çoğunlukta olduğu ofise hükmetme konusundaki ortak hedefimiz üzerine bağ kurmuştuk ve bu yavaş yavaş öğle yemeklerine ve sonunda bir tür arkadaşlığa dönüşmüştü.

Cesaretine ve kendine güvenine imreniyordum. Bana Sophie'yi o kadar çok hatırlattı ki, aynı anda hem beni kendine çekti hem de kalbimi acıttı.

Bir gece payıma düşenden daha fazla şarap içmiş ve onun ikizime ne kadar benzediğini itiraf etmiştim. Bir şekilde Sophie'yle büyüme hikâyelerimizi ve kaçırıldığımızda yaşadıklarımızın bir kısmını paylaşmaya başladım. Carina benimle birlikte ağlamış ve en kötüsü sona erdiğinde bana dondurma yedirmişti.

Hayatıma devam etmek ve travmamın dışında cinsel bir kadın olmak için ne kadar çaresiz olduğumu ama henüz bir yol bulamadığımı anlatmıştım. Elimi tutmuş ve sahte plati- tanslar olmadan elinden geldiğince anlayış göstermişti ve bu ihtiyacım olan her şeydi.

"Bu kıza ne zaman evlenme teklif edeceksin?" Erik, Ian'a sordu.

"Alex'e ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

Alex gözlerini devirdi, daha önce de aynı ileri geri konuşmaları duymuştu. Hepimiz Alex'in mezun olmasını beklediklerini biliyorduk. Onunla kardeşim arasındaki yaş farkını düşündüğümde hâlâ biraz ürperiyordum.

Farkında olmadan gözlerim Daniel'a kaydı. Belki de aradaki büyük yaş farkı o kadar da önemli değildi. Daniel daha yaşlı bir adamdı. Gerçi kardeşimden çok daha yaşlı görünmüyordu.

Mavi gözlerinin ve dolgun ağzının etrafında hayattan zevk aldığını ve çok güldüğünü gösteren ince çizgiler vardı. Çok çekiciydi. Bu tür bir duruş ve canlılık beni akşam yemeği boyunca kendine çekti. Ve şans eseri dönüp beni ona bakarken yakaladığında, bana hınzırca bir gülümseme verdiğinde, tüm vücudum yandı.

"Bulaşıkları ben yıkarım bebeğim," diye mırıldandı Ian, Daniel ve Erik'e ona yardım etmeleri için işaret ederek.

Homurdandılar ama mecbur kaldılar.

Carina beni Daniel'ın geri çekilen sırtını, daha doğrusu poposunu izlerken yakaladı. Siyah kotunun altında mükemmel derecede dolgun ve sıkıydı.

"Biliyor musun Hanna," dedi yavaş bir gülümsemeye. "Bir gece Voyeur'a gelmelisin. Herhangi bir baskı olmadan ayak parmaklarını suya sokmak için iyi bir yol olabilir."

Voyeur-Daniel'in sahibi olduğu seks kulübü. Aslında bir seks kulübü değildi, daha çok insanların cinsel eylemlerini izledikleri bir yerdi. Anlattığına göre bunu özel bir odada bile yapabiliyordum.

Onun bu önerisi karşısında gözlerim büyüdü; aynı zamanda kalbim heyecanla çarpıyordu. "Oh, umm..."

Alexandra , "Voyeur'a gitmek istiyorum," dedi. "Bunu bir kız gezisi haline getirebiliriz," diye önerdi Carina.

"Oh... bir üyeliğe ihtiyacın yok mu?" "Bu konuyu Daniel ile konuşacağım."

"Daniel'la ne hakkında konuşacaksın?" diye sordu adam yemek odasına girerken.

"Hanna'ya Voyeur için bir gece kartı ayarlayabilir misin?"

Tüm bedensel fonksiyonlarım durdu. Kalbim atmayı, ciğerlerim şişmeyi ve nöronlarım ateşlemeyi durdurdu.

En azından Daniel'ın gözleri yavaşça benimkilere kayana kadar. Sonra her şey yeniden harekete geçti, aşırı hızlandı. Bayılacağımdan emin olana kadar vücuduma adrenalin dolu kan doldu. Açık mavi gözleri beni içine çektikçe koyulaştı. Vereceği cevabı düşünerek dudaklarını yaladığında inlemiş bile olabilirim.

Sık beni. Gerçek arzu bir şey miydi?

Tüketen ve hayatı değiştiren bir şeydi. Ian'a karşı hissettiklerimle kıyaslandığında şaka gibi kalıyordu.

"Ne?" Erik Daniel'ın hemen arkasından neredeyse bağıırıyordu. "Kesinlikle hayır."

Alex, "İffetli olmayı bırak, Erik," diye azarladı.

Daniel, muhtemelen geleceğimin anahtarını açmadan önce yıkıcı bir göz kırptı. "Ne yapabileceğimize bakacağım, ama bu bir sorun olmamalı. Merak etme, Erik. Benimle güvende olduğundan emin olacağım."

Ama onun ateşli bakışları altında erirken, onunla birlikteyken güvende olmaktan başka her şey olmak istiyordum.

TEŞEKKÜRLER

Ailem: Kocam olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Sahip olabileceğim her türlü çılgın fikri seviyor ve destekliyor ve vazgeçmeye hazır olduğumda beni zorluyor ve boş diyor. Seni seviyorum. Ben bu çılgın hayalin peşinden koşarken kızlarımın yanında olduğun için teşekkür ederim. Ve tekrar bilgisayarımın başına geçtiğimde beni her zaman anlayışla karşılayan kızlarıma teşekkür ederim. Madi: Belki sen benim olduğumdan daha güçlüsündür. Emma: Kimseyi öldürmemeye çalış. İkinizi de her şeyden çok seviyorum.

Karla. Rüya Takım, bebeğim. Hayatımda olduğun için ne kadar minnettar olduğumu anlatan bir roman . Ama sana her sabah en az yedi sesli mesaj gönderebilecekken bunu neden yapayım ki? Haha! Kitaplarımı daha iyi yapıyorsun. Beni daha iyi bir insan yapıyorsun. Beni her zaman dinlediğin için teşekkür ederim.

Serena. Tanrım... nereden başlasam? Beni hep yücelttiğin için teşekkür ederim. Unuttuğum her şeyi bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Otoriter ve harika olduğun ve bir kızın isteyebileceği en iyi PA olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Najla Qamber. Gelmiş geçmiş en iyi kapak tasarımcısı. Bu şimdiye kadarki en zor olanıydı, ama tabii ki sen bana en iyinin en iyisini buldun. Başka biriyle çalışmayı hayal bile edemezdim. Tüm yetenekleriniz için teşekkür ederim.

Linda. Bir deliğe girmenin eşiğindeyken elimi tuttuğun ve saçımı okşadığın için teşekkür ederim. Sen ya da senin coşkun olmadan bunu yapamazdım. Yaptığın her şey için minnettarım ve bir gün birlikte şarap içmek için .

Kelly. Sesli kitaplar hakkında var olan tüm bilgileri kelime kelime kustuğın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayatımda olmamasını hayal bile edemeyeceğim bir arkadaşlığın kıvılcımını ateşledi. Çok komik, akıllı ve inanılmayacak kadar yeteneklisin. Harika editörlüğün ve redaksiyonun için teşekkür ederim. Sonunda seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Michelle. Her zaman beta okuma yapabildiğiniz için teşekkür ederim. Yorumlarınız çok değerli ve kendime olan güvenimi artırıyor. Kapağım ve konuşan kitaplarım konusunda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sözlerinizin gücünün farkında olmayabilirsiniz, ancak her seferinde hikayemdeki neşe kıvılcımını bulmam için bana ilham veriyorsunuz. Bunun için ve çok daha fazlası için teşekkür ederim.

Julie. Bana her zaman bu sert geribildirimini verdiğin için teşekkür ederim. Kitaplarım bu sayede milyonlarca kez daha iyi oldu. O anda senin ölümünü planlıyor olsam bile. Haha. Arkadaşlığın ve konuşmaya ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Kandi. Milyonlarca sorum olduğunda her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Tanıdığım en zeki kadınlardan birisin ve sana arkadaşım dediğim için minnettarım. Bir gün tekrar dans pistine çıkmayı planlayalım.

Tüm muhteşem yazarlar. Çevremde sayamayacağım kadar çok güçlü kadın var ve her biri için minnettarım. Bana ilham verdiğiniz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Yetenekleriniz ve harika sözleriniz beni daha iyi bir yazar olmaya itiyor ve muhteşem hikayeleriniz arkama yaslanıp rahatlamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunda beni sakinleştiriyor.

İnceleme ekibi. Siz hanımlar harika, eğlenceli, nazik ve destekleyici olmanın ötesindesiniz. Her paylaşım, her yorum ve aradaki her şey için teşekkür ederim.

Sevgililer. Sizler benim güvenli yerimsiniz. Bana en iyi kitap tavsiyelerini veriyor ve beni güldürüyorsunuz. İsteyebileceğimden çok daha fazlasısınız. Yorumlarınıza kaç kez göz gezdirdiğimi ve gözyaşlarına boğulduğumu anlatamam. Böyle harika bir grup olduğunuz için teşekkür ederim.

Blog yazarları. Kişisel sayfalardan kitap stagramcılarına kadar her birine. Hepiniz çok çalışıyorsunuz, güzel fotoğraflar çekiyorsunuz ve yorumlarda inanılmaz nazik sözler yazıyorsunuz. Hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak yeterli kelimem yok. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Okuyucular. Beni çok etkilediniz. Sözlerime şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırıp okuduğunuz için teşekkür ederim.

yarattığım şey. Sen en iyisisin.

YAZAR HAKKINDA

Fiona Cole bir asker eşi ve biyoloji ve kimya diplomalarına sahip evde oturan bir annedir. Bilimi çok sevmesine rağmen, iki küçük kızıyla evde kalmak için kariyerini ertelemeye karar verdi ve sonunda kendi kitabını yazmaya karar verene kadar kendini kitap dünyasına kaptırdı.

Fiona okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden onu sosyal medyada takip ettiğinizden emin olun.

E-posta: authorfionacole@gmail.com

Bülten: <http://eepurl.com/bEvHtL>

Okuyucu Grubu: Fiona Cole'un Aşıkları

<https://www.facebook.com/groups/254919681647995/>

www.authorfionacole.com

AYRICA FIONA COLE TARAFINDAN

TÜM KİTAPLAR KINDLE UNLIMITED'DA
ÜCRETSİZDİR

Ben Serisi

[Beni Nerede Bulabilirsin](#)

[Et Beni İnkâr](#)

[Hayal Et Beni](#)

Shame Me Not Serisi

[Utancı](#)

[Onu Sunağa Götür \(Shame Me Not 1.5\)](#)

Röntgenci Serisi

[Röntgenci](#)

[Aşıklar \(Aşk Kartları\)](#)

[Kurtarıcı](#)

[Başka bir](#)

[Yalancı \(Bir Serbest Bülten Hikayesi\)](#)

[e Öğretmen \(İlkbahar/Yaz 2020'de Geliyor\)](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

